

การศึกษาพาโลกต่ำ

(๑) การศึกษาบอกแจ้ง
ต้องไม่เพื่อประโยชน์ตน
ยิ่งรู้เพิ่มเพื่อผล
นั้นแหละศึกษาแล้ว

(๒) โลกเอ๋ยที่ทุกซักร้อน
การศึกษาตัวการ
เพราะผิดสังขรรวมพาล
ยิ่งศึกษายิ่งเหยย (แย)

(๓) พงศ์พันธุ์สัตว์ต่างล้วน
มันช่วยตัวมันจน
เห็นแต่แก่ตัวสน-
มันไม่ต้องใครช่วย (ช่วย)

(๔) จากเพลงจวบบัดนี้
คงมันสัญชาติญาณ
บ่ต้องศึกษาการ
เห็นแก่ตัวเต็มขั้น

(๕) การทำประโยชน์ให้
สัตว์ก็ทำเหมือนคน
มันไม่ศึกษาสน
ทำเพื่อตนสัตว์รู้

(๖) คนเอ๋ยอย่าผิดเพี้ยน
แล้วต่ำกว่าไก่อกา
ศึกษาเพื่อแค่หา
นั้นต่ำกว่าสัตว์ได้

(๗) เพราะคนสัตว์แม่ไม่
ทำเพื่อตัวแต่ไรมา
ฉะนั้นศึกษาหา
จึงเพื่อผู้อื่นแล้ว

ใจคน
จึงแท้
ผู้อื่น
หากเพี้ยนผิดเลย
ทรมาน
ใหญ่แท้
ผลาญโลก
ยิ่งซ้ำต่ำลง
เลี้ยงตน
ชีพม้วย
ใจแต่ ตนเฮย
ต่างเลี้ยงตนเอง
เดรัจฉาน
อย่างนั้น
โตเพิ่ม อีกเลย
แค่นี้เดรัจฉาน
แก่ตน
ทุกผู้
ใจอีก แล้วแล
ไม่ต้องเรียนเลย
เรียนมา
สัตว์ไชร้
ประโยชน์แก่ ตนเฮย
แต่รู้เลวผล
ศึกษา
อยู่แท้
ภูมิเพิ่ม
อย่าเพี้ยนการศึกษา.

“สไมย์ จำปาแพง”

๖ ก.พ. ๒๕๕๕

การศึกษาพาโลกต่ำ

ตาโปเป่าปี่จากหนังสือพิมพ์แนวหน้า สรุปว่า

ปัญหาบ้านเมืองเดือดร้อนวุ่นวายในขณะนี้เกิดจากนักการเมือง

ประเภท “เสื่อ-สิงห์-กระทิง-แรด-งู-ปลิง-ลิง-เหี้ย-เพี้ย-เพี้ยหมา-อีกา-ปลาไหล แม้กระทั่งคางคกจกเปรด เพ่นพ่าน ส่งเสียงให้ได้ยินกันได้ทั่ว”

สาเหตุสำคัญที่ทำให้มนุษย์ หรือ มนุสสโล (ผู้มีจิตใจสูง) พากันกลายเป็น

เป็น มนุสสเปโต (ผู้มีจิตใจละโมภโลกมาก) และพวก มนุสสเดรัจฉาน (ผู้มีจิตใจต่ำทราม)

ก็เพราะ “การศึกษานั่นเอง”

“ดูการศึกษาชั้นอนุบาล ดูการศึกษาชั้นประถม ดูการศึกษาชั้นมัธยม ดูการศึกษาชั้นวิทยาลัย มหาวิทยาลัย หรือถ้ามันจะมีอีก เป็นบรมมหาวิทยาลัยอะไรก็ตามใจ มันก็เป็นเรื่องให้ลุ่มหลง ในเรื่องกิน- กาม -เกียรติดังนั้น อย่างดีก็ให้สามารถในอาชีพ ก็ได้อาชีพแล้ว ได้เงินแล้ว ให้ทำอะไร? ให้ไปบูชาเรื่องกิน เรื่องกาม เรื่องเกียรติ มันไม่มีอะไรมากไปกว่านี้” ซึ่งท่านพุทธทาสได้เห็นอันตรายของระบบการศึกษา ที่มีแต่เพิ่มความเห็นแก่ตัว อย่างในปัจจุบันนี้ว่า

ลองคิดดูเถอะว่า เด็ก ๆ เพิ่งคลอดออกมาจากท้องแม่แล้วยังเต็มไปด้วยสัญชาตญาณอย่างสัตว์

แล้วก็ได้ขึ้นมาในลักษณะอย่างนั้น ก็เต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว.

ที่นี้สติปัญญาอย่างมนุษย์มันงอกงามขึ้นมา ๆ

มันก็เพิ่มสมรรถภาพให้แก่ ความเห็นแก่ตัว เพราะฉะนั้นความเห็นแก่ตัวของมนุษย์จึงร้ายกาจมาก

เป็นผลของ “สัญชาตญาณอย่างสัตว์” animal instinct

ท่านพุทธทาสยืนยันว่า การศึกษานั้น เพื่อกำจัดเสียซึ่งสัญชาตญาณอย่างสัตว์ มิใช่เพียงมีชีวิตรอด.

มีชีวิตรอดอยู่แล้วยังจะต้องกำจัดเสียซึ่งสัญชาตญาณอย่างสัตว์ เพื่อให้มนุษย์ได้สิ่งที่ดีที่สุด

ที่มนุษย์ควรจะได้.สันติสุขหรือสันติภาพอันถาวรของโลกนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับ การเข้าใจอันถูกต้อง

ของคำว่า “การศึกษา” ถ้าหากว่าการศึกษาได้รับการพิจารณาจนเข้าใจถูกต้อง และได้ดำเนินไป

อย่างถูกต้องตรงตามที่เป็นจริง โลกก็จะดีกว่านี้ คือจะกลายเป็นโลกของพระอรียเจ้า ที่ปราศจาก

ความทุกข์โดยประการทั้งปวง

พ่อครู สมณะโพธิรักษ์ ตอกย้ำว่า “การศึกษา คือ ความรู้ที่ทำให้ตนเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น

ถ้าการศึกษาใด เป็นไปเพื่อตนเอง ไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่น นั่นไม่ใช่ “การศึกษา”

ไม่ควรเรียกว่า “การศึกษา” เพราะมันไม่ได้พาให้ “จิตใจสูง” สัตว์ใดยิ่ง “ทำเพื่อตนเอง-เห็นแก่ตนเอง”

สัตว์นั้นจิตใจไม่สูง แต่...มนุษย์คือ “ผู้มีจิตใจสูง” ใช่มั้ย? สัตว์ใดจะเจริญขึ้น

ต้องเป็นสัตว์ที่มีประโยชน์แก่สัตว์อื่นยิ่ง ๆ ขึ้น คือ เสียให้คนอื่นมากกว่าเอามาให้ตัวเอง

เสียสละนั่นเองมากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้น

จึงจะเรียกว่า คนเจริญ สังคมเจริญ ประเทศเจริญ โลกเจริญอย่างเป็นสังฆธรรม

“มนุษย์ผู้เห็นแก่ประโยชน์ตนเป็นคนอสุจิ”

พุทธพจน์ประโยคนี้ชี้ให้เห็นว่าคนอสุจิที่คิดเห็นแก่ประโยชน์ตน

น่าจะต่ำกว่าสัตว์สปีชีใด ๆ ในโลกนี้

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๘ ฉบับที่ ๒๖๐ เดือน มีนาคม ๒๕๕๕

เอโกปี หุดวา พุธา โหติ พุธาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อำนวยการบริหาร
น้อมคำ ปิยะวงค์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ บัญญาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเรี สุประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๒๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓๓-๗๑๗๗

จัดทำหน้า
กัณฑ์ ๒๔๔ ขอนอมรินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๒๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

- ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
- ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
- ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
- สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
- ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
- สำนักพิมพ์กัณฑ์
- ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
- แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
- หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
- ธนาคารกรุงไทย สาขาลานนวมินทร์
- บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
- เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๙
- ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
- หรือ farinkwan@yahoo.com

- 1 นัยปก : การศึกษาพาโลกต่ำ
- 4 คนบ้านนอกบอกกล่าว
- 5 คุณนิตคิดหน่อย
- 7 จากผู้อ่าน
- 10 บ้านป่านาดอย
- 15 การ์ตูน
- 16 สีสันชีวิต (เทิดภูมิไท ใจดี)
- 22 ข้าพเจ้าคิดอะไร
- 27 คิดคนละชั่ว
- 32 ซาดกทันยุค
- 35 กำปั้นทุบดิน
- 38 ลูกอโศกชะโงกดูโลกกว้าง
- 40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โศกสลด
- 42 ชีวิตนี้มีปัญหา
- 52 การค้าเสรี
- 58 พุทธศาสตร์การเมือง
- 61 เวทีความคิด
- 62 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา
- 66 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่
- 71 ชีวิตไร้สารพิษ
- 74 ผุ่นฟ้าฝากฝัน
- 76 กติกาเมือง
- 80 ปิดท้าย

- สไมย์ จำปาแพง
- จริงจัง ตามพ่อ
- จำลอง ศรีเมือง
- บรรณาธิการ
- บรรณาธิการ
- จำลอง
- วิสูตร
- ทิม สมอ.
- สมณะโพธิรักษ์
- แรงรวม ชาวหินฟ้า
- ฉวมพุทธ
- ดังนั้น วิมุตตินันทะ
- ฟ้าสาง
- สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
- สมณะโพธิรักษ์
- พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต
- ฉวมพุทธ
- นายนอก ทำเนียบ
- สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
- สุรวิชช วิจารณ์
- ลือเกวียน
- ฟอด เทพสุรินทร์
- ประคอง เตกฉัตร
- พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

สี สันชีวิต

16

“...ผมจึงขอเรียกคนที่ไม่รักและไม่ภูมิใจในชาติของตนว่า “คนชาติชั่ว” ..”

ที่ติดตามข่าวคราวทางการเมือง ซึ่งไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดไม่ว่าจะเป็นฝ่าย**ทักษิณ**หรือฝ่าย**ต้านทักษิณ** ต่างเห็นตรงกันว่าที่บ้านเมืองอยู่ขณะนี้และนับวันจะยิ่งยิ่งขึ้นนั้นเป็นเพราะ**ทักษิณ**คนเดียวที่ต้องการกลับเมืองไทยอย่างบริสุทธิ์ผุดผ่องไม่ต้องถูกลงโทษทั้ง ๆ ที่ตัวเองเป็นนักโทษหนีคดี

นอกจากกลับมาอย่างพินิจแล้ว**ทักษิณ** ต้องได้เงินคืนทั้งหมดด้วย(เงินที่ถูกศาลตัดสินยึดทรัพย์) รัฐบาลคุณยิ่งลักษณ์เป็นรัฐบาลหุ่นเชิด ๓ หลังจากที่คุณ**ทักษิณ** ใช้รัฐบาลหุ่นเชิด ๑ (คุณสมัคร) และรัฐบาลหุ่นเชิด ๒ (คุณสมชาย) ไม่ประสบผลสำเร็จมาแล้ว

พลพรรคของคุณ**ทักษิณ**มั่นใจว่ารัฐบาลหุ่นเชิด ๓ นี้ต้องทำสำเร็จแน่ เพราะยึดอำนาจในสภาได้เบ็ดเสร็จเด็ดขาด เห็นได้ชัดจากการลงมติผ่านร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๙๑ เมื่อคืนวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ด้วยคะแนน ๓๙๙ ต่อ ๑๙๙

รัฐบาลคุณยิ่งลักษณ์ใช้ **“การปรองดอง”** บังหน้า อะไร ๆ ก็**ปรองดอง** รวากับเป็นรัฐบาลที่**ปรองดอง**ขึ้นสมอง ทำหลายสิ่งหลายอย่าง เช่น วันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์จัดงานยิ่งใหญ่ในทำเนียบรัฐบาล **“รักประเทศไทย เดินหน้าประเทศไทย”** ใช้เงินภาษีอากรของประชาชนมากมายละลายไปกับการจัดงานชั่วคราว

เพื่อให้ภาพออกมาว่าเป็นการปรองดองจริง นายกฯ ยิ่งลักษณ์ให้ข่าวเป็นการใหญ่ เรียนเชิญ

ป่า (ท่านประธานองคมนตรี พลเอกเปรม ติณสูลานนท์) ไปร่วมงาน

ก่อนหน้านั้น ๒ วัน ผมได้รับโทรศัพท์จาก นายตำรวจผู้ใหญ่ท่านหนึ่งซึ่งเกษียณมานานหลายปีแล้ว เคยรับราชการที่ภาคอีสานหลายปี เป็นผู้เคารพรักป่า และรักบ้านรักเมืองมาก ท่านขอร้องให้ผมเรียนเสนอแนะป่าว่าอย่าไปร่วมงานเป็นอันขาด เพราะสมมุติของรัฐบาลจงใจจะล้มป่าอยู่ตลอดเวลา เคยยกโขยงไปล้อมบ้านป่า ตะโกนผ่านเครื่องขยายเสียงด่าป่าอยู่ครึ่งค่อนวัน

ผมเห็นว่าไม่ควรเรียนเสนอแนะท่าน ให้ท่านตัดสินใจเองดีกว่า ผมเด็กกว่าท่านมาก ตอนที่เจ้าพ่อน้ำเมาขอให้ป่าห้ามผมคัดค้านการนำเบียร์เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์เมื่อ ๖ ปีก่อน ท่านตอบผู้ขอร้องว่า **“จำลองเขาเป็นตัวของตัวเอง ไปบอกอะไรเขาไม่ได้หรอก”**

ป่าท่านคงไม่อยากจะร่วมงาน แต่ไม่ไปตามคำเชิญก็จะเสียหาย จะถูกกล่าวหาว่าไม่ปรองดองเอาแต่ผูกใจเจ็บเรื่องเก่า ๆ เป็นผู้ใหญ่อย่างท่านวางตัวลำบาก

สถาบันแห่งหนึ่งรับโครงการจากรัฐบาลให้ทำการศึกษาวิจัย **“การปรองดอง”** มีหนังสือเชิญผมไปออกความเห็น ผมปฏิเสธทันทีว่าอย่ามาศึกษาวิจัยเรื่องปรองดองให้เสียเงิน เสียเวลาเลย การปรองดองที่ดีที่สุดคือการใช้กฎหมาย จะทำให้คนทำผิดกฎหมายกับคนเคารพกฎหมายปรองดองกันได้อย่างไร ไม่สำเร็จหรอก

คนไม่มีตำแหน่งวางตัวง่ายอย่างนี้เอง **☹**

➤ **บ้านปานาดอย**

อยู่ ๆ รัฐบาลก็ใจดีจะแจกเงินผู้ที่เสียชีวิตเพราะเผาบ้านเผาเมือง คนละ ๗ ล้าน ๕ แสนบาท ในขณะที่ทหารตำรวจเสียชีวิต เพราะการปกป้องบ้านเมือง ได้รับการเยียวยาเพียงเล็กน้อย

...“พระเจ้าทรงห้ามมิให้อินเดียรับเอาระบบอุตสาหกรรมตามแบบตะวันตก เพราะเพียงระบบเศรษฐกิจแบบจักรวรรดินิยมของประเทศเกาะเล็ก ๆ อย่างอังกฤษ ก็ดีทรวนโลกทั้งโลกเอาไว้แล้วในทุกวันนี้ (คานธี)

➤ **คิดคนละตัว**

แรงรวม ขาวหินฟ้า

นายทศวุฒิ วิทิตวิริยกุล ประธานศาลปกครองสูงสุดนำคณะตุลาการศาลปกครองเข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาททวยสตัยปฏิญาณก่อนเข้ารับหน้าที่ ณ โรงพยาบาลศิริราช ๓๐ มกราคม ๒๕๕๕ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานพระบรมราโชวาทแก่คณะตุลาการศาลปกครองว่า “ข้าพเจ้ายินดีที่ได้ฟังท่านที่ต้องปฏิบัติหน้าที่เพื่อความเรียบร้อยของประเทศชาติ ได้กล่าวคำปฏิญาณอย่างเข้มแข็งและแน่วแน่ที่จะปฏิบัติงานสำคัญของท่าน ซึ่งสำคัญที่ข้าราชการผู้ใหญ่ได้ปฏิบัติงานเพื่อความมั่นคงของประเทศ ถ้าหากว่าข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ให้ทำหน้าที่ แสดงว่าผู้ใหญ่เข้มแข็ง ผู้น้อยจะต้องทำตาม ผู้น้อยจะต้องเกรงความเข้มแข็งของผู้ใหญ่ ฉะนั้น ถ้าท่านปฏิบัติอย่างเคร่งครัดตามคำปฏิญาณที่ท่านได้กล่าวนี้ เชื่อได้ว่าประเทศชาติจะมีการปกครองที่เข้มแข็ง และเมื่อมีการปกครองที่เข้มแข็ง ประชาชนก็มีความมั่นใจว่าประเทศชาติจะอยู่ได้ไปได้”

“ขอให้ท่านทำตามคำปฏิญาณอย่างเคร่งครัด และถือว่าท่านเป็นหลักของประเทศชาติอย่างสำคัญ ถ้าปฏิบัติดีชอบเท่ากับท่านเป็นผู้ที่ได้สร้างประเทศชาติ ถ้าละเลยต่อคำปฏิญาณ เป็นอันว่าเป็นสิ่งที่ร้ายต่อส่วนรวม ฉะนั้น ขอให้ท่านได้ปฏิบัติตามที่ท่านได้กล่าวอย่างเคร่งครัด และ

ถือว่าเป็นคำพูดที่เห็นกันตั้งใจที่มั่นคง ที่สำคัญที่จะทำให้บ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุขได้ ประชาชนอยู่อย่างมั่นใจว่าประเทศชาติอยู่ได้ ถ้าเรามีความมั่นใจแล้ว เชื่อว่าทุกคนจะต้องร่วมมือกันสร้างความเป็นปีกแผ่นของประเทศชาติ”

จากนั้นได้พระราชทานพระบรมราชวโรกาสให้นายจุลสิงห์ วสันตสิงห์ อัยการสูงสุด นำอัยการประจำกองสำนักงานอัยการสูงสุด เฝ้าทูลละอองธุลีพระบาททวยสตัยปฏิญาณก่อนเข้ารับหน้าที่

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานพระบรมราโชวาทแก่คณะอัยการ ผู้มีส่วนสำคัญในการสร้างความยุติธรรมของประเทศ ดังนี้ “ข้าพเจ้ามีความยินดีที่ได้ฟังผู้ที่ทำหน้าที่อัยการในประเทศชาติ ซึ่งอัยการเป็นส่วนหนึ่งของ การปฏิบัติเพื่อความเจริญ เพื่อความยุติธรรมของประเทศ ถ้าท่านปฏิบัติดีจะเป็นสิ่งที่ทำให้ประเทศชาติมีความระเบียบเรียบร้อย การปกครองต้องมีการระเบียบ ต้องมีความเรียบร้อย คือจะต้องมีความยุติธรรม อัยการมีส่วนสำคัญในการสร้างความยุติธรรมของประเทศ ถ้ามีความยุติธรรมทำให้ประเทศอยู่เย็นเป็นสุขได้ แต่ถ้าขาดความยุติธรรม ประเทศชาติไม่มีทางที่จะดำเนินงานไปโดยดี”

“ฉะนั้น ประเทศชาติขึ้นกับท่านที่จะปฏิบัติ ช่วยให้มีชีวิตที่ตรง มีความตรงไปตรงมาในการปฏิบัติงาน ขึ้นกับท่านอย่างมากที่จะทำให้เกิดความยุติธรรมในบ้านเมือง เพราะว่าประชาชนมีจำนวนมาก จะต้องมีการขัดแย้งกันบ้าง ถ้าท่านสามารถแก้ไขเรื่องขัดแย้งระหว่างประชาชน ท่านก็จะช่วยให้บ้านเมืองไปโดยเรียบร้อย”

“เป็นงานที่ไม่ใช่ง่าย ฉะนั้นก็ขอให้ท่านพยายามที่จะทำให้ความเป็นอยู่ระหว่างประชาชนมีความเรียบร้อย อะไรที่ขัดข้องกันก็ให้สามารถที่จะปิดเป้าความเดือดร้อนที่จะเกิดขึ้น ถ้าประชาชนมีความเดือดร้อน ท่านจะได้ช่วยให้ผ่านพ้นไปโดยดี ก็ขอให้ท่านสามารถปฏิบัติหน้าที่อย่างเข้มแข็ง บ้านเมืองจะอยู่เย็นเป็นสุข ถ้าบ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุข ประชาชนก็อยู่เย็นเป็นสุข”

ก่อนหน้านั้น นายภา ยิงลักษณ์ ชินวัตร ก็ได้ นำ คณะรัฐมนตรีชุดใหม่เข้าถวายสัตย์ปฏิญาณที่ โรงพยาบาลศิริราช ก่อน เข้ารับหน้าที่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้มีพระราชดำรัสต่อคณะรัฐมนตรีว่า “ท่านผู้เป็นรัฐมนตรีได้มา กล่าวคำปฏิญาณนี้ ก็ถือว่ามีความตั้งใจที่จะปฏิบัติงาน เพื่อให้เกิดความสุขต่อประชาชนทั้งมวลทั้งหมด ขอให้ได้รับรักษาคำปฏิญาณนี้ด้วยความเคร่งครัด และโดยที่ท่านได้ปฏิบัติงานอย่างเคร่งครัดนี้ ก็จะทำให้ท่านมีความพอใจในตัวเอง และทำให้มีความสุขทั้งสำหรับประชาชน ทั้งสำหรับตนเอง

ท่านเองก็คงมีความภูมิใจ ท่านได้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และมีความสามารถ จะทำให้ท่านมีความภูมิใจในตัวเอง ก็ขอให้ท่านได้ปฏิบัติหน้าที่สมดังที่ได้เป็นรัฐมนตรี ผู้ที่ปฏิญาณตนอย่างเข้มแข็งก็ขอให้ท่านมีความสำเร็จในหน้าที่ และสามารถปฏิบัติโดยเคร่งครัด ขอให้ท่านประสบความสำเร็จในหน้าที่การทำงานที่ได้รับไว้”

สัมภาษณ์พิเศษ ‘หัสวุฒิ’ เฉลยปริศนา ใคร จ้องล้มศาล ช้องใจรีอ รธน. ... ‘ร่างนี้มันยิ่งแย่ใหญ่’ (ไทยโพสต์ ๒๐ ก.พ.๕๕)

“โมเดลที่จะใช้มี ส.ส.ร.จังหวัด ๗๗ คน ผู้ทรงคุณวุฒิ ๒๒ คน ดูแล้วจะทำให้การร่างรัฐธรรมนูญออกมาดีหรือไม่

รัฐธรรมนูญไม่ใช่ไม่มีแบบอย่าง ทุกประเทศมีรัฐธรรมนูญ ไม่ต้องมีคนเยอะขนาดนั้น ขอแค่คนร่างต้องมีความจริงใจต่อบ้านเมืองและเป็นนักกฎหมายรัฐธรรมนูญ รู้ว่าจะต้องใส่อะไรในรัฐธรรมนูญ ใช้คนแค่ ๕ คนก็พอ ถ้าคน ๕ คนจริงใจต่อประเทศต่อทุกคน เหมือนจะผ่าตัดคนป่วยโรคหัวใจ สมมติรัฐธรรมนูญคือหัวใจ แล้วไปเอาหมอฟัน หมอตา หมอผิวหนัง หมออะไรเต็มไปหมด มามุ่งเพื่อผ่าตัดหัวใจ แล้วมันจะต่างอะไรกันกับที่กำลังจะทำ...แต่ร่างรัฐธรรมนูญที่จะร่างนี้มันยิ่งแย่ใหญ่ ผู้แทนมาจากไหนก็ไม่รู้ เป็นผู้แทนกลุ่มผลประโยชน์หรืออะไร หรือเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านรัฐธรรมนูญ มันต้องเริ่มจากสิ่งที่จะเขียนในรัฐธรรมนูญคืออะไร ไม่ใช่อะไรก็ได้ที่อยากเขียน ไม่อย่างงั้นก็วนเวียนกันอยู่อย่างนี้ตลอดไป ไม่ต้องถามเลยว่าจะเป็นรัฐธรรมนูญที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมไหม เพราะมันก็จะเหมือนเดิม”

การถวายสัตย์ปฏิญาณใช้ว่าทำแค่พอเป็นพิธี ฉะนั้นหากผู้ใดตระบัดสัตย์ มนุษย์ผู้ชื่อว่ามัจฉิ์ ล่านี้สูงกว่าสัตว์เดรัจฉานก็พึงละอายสุนัขที่ชื่อสัตย์จงรักภักดีต่อเจ้าของผู้เลี้ยงดูยิ่งชีวิตเกิด

นักการเมืองที่พลิกพลั่วชีวิตตามลีลาแฝง แสงหาประโยชน์ตน และพวกพ้องเหนือประโยชน์ชาติประชาชน การถวายสัตย์ปฏิญาณ จึงเป็นภาพลวงตาคนทั้งแผ่นดิน ที่ไร้คุณไร้ค่า ลิ่นเชิง หลงลิมลื่นชีวิตเลือดเนื้อของวีรกษัตริย์ บรรพชนที่พลีเพื่อสร้างชาติสืบทอดมา มีสำนัก ช้ายไสโหดงเนอร์คุณแผ่นดิน !!!! ☞

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

นายกLOY พ้า

เป็นชาวบ้านเดินดินกินข้าวแกงข้างถนน บังเอิญได้อ่านเราคิดอะไรจากร้านธรรมทัศน์เป็นครั้งแรก ก็เลยนึกสนุกเขียนจดหมายมา ข้อข้องใจก็มีอยู่ว่าทำไมหนอประเทศไทยก็ปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขตลอดมา นายคนนี้นี่มาแปลกเป็นนายกหญิง แถมไม่เคยเป็นนักการเมืองมาก่อน ลงสนามครั้งแรกนักการเมืองรุ่นเก๋ารุ่นแก่ก็ซุ่มมือเสนอให้เป็นนายก ดูช่างง่ายตายแท้ วงการเมืองไทยขัดสนนักการเมืองที่เหมาะสมถึงขนาดนี้ เขียวหรือ ?

- ชาวเจ็อน ชัยนาท

ใช้แล้วครับ วงการเมืองไทยในสภาขัดสนนักการเมืองที่มีคุณภาพ ที่มีอยู่นั้นเป็นเหมือนตุ๊กตาไขลาน เป็นคนมีกะโหลกมีมันสมองแต่ไร้ปัญญา ในช่องอกมีหัวใจแต่ไร้จิตใจ เพราะฉะนั้นจึงแล้วแต่ใครจะบงการให้ทำอะไรก็ได้ ขาดความเป็น “ไท” ไร้สำนึกรับผิดชอบในสถานภาพ ส.ส.ผู้มีศักดิ์ศรีเป็นผู้แทนปวงชน แต่กลับไปสยบยอมรับใช้ทรชน เรื่องนี้ก็รู้ ๆ กันอยู่ตั้งแต่ก่อนเลือกตั้งแล้วละครับ นี่แหละการเมืองไทยชะตากรรมของชาติบ้านเมืองอยู่ในกำมือของอำนาจอธรรม

ปณทบาท-ไต้หวัน

ไปค้างคืนบ้านเพื่อนที่เป็นชาวไต้หวันไป ดูรายการเอฟเอ็มทีวี เห็นแถวพระสันตปาปา สมณะโพธิรักษ์นำแถวออกบิณฑบาต ดูเป็นระเบียบเรียบร้อยดี ไม่หอบหิ้วพระพุทธรูป แต่ก็เห็นแปลกอยู่อย่างหนึ่งคือรับอาหารแล้วก็ผ่านไป

เลย ไม่ได้สวดให้พรเหมือนพระทั่ว ๆ ไป แบบนี้ ญาติโยมที่ทำบุญใส่บาตรจะรู้สึกอย่างไร

- ชาวพุทธ ไกลปืนเที่ยง ไกลเมรุ

นับว่าเป็นโอกาสที่ได้พบการปฏิบัติของผู้ที่เรียกตนเองว่าเป็น “หนึ่ง” ใน “รัตนตรัย” แต่การประพฤติปฏิบัติแตกต่างกัน และต่างก็ยืนยันว่าตนเองถูกต้อง ส่วนฝ่ายใดจะถูกต้องจริงก็ต้องถูกต้องตามคำสอนที่ปรากฏในพระไตรปิฎก แต่ในขั้นนี้ใคร่ขอส่งคำถามนี้ผ่านไปยังรายการ “สงครามสังคม ธรรมะการเมือง” เอฟเอ็มทีวี เพื่อให้พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ตอบ เพราะมีนัยลึกซึ้งเกินภูมิปัญญาของผมจะแจจแจงได้ขอรับ และยังกว่านั้น นอกจากจะได้คำตอบเรื่องนี้ ยังจะได้ของแถมเรื่องอื่น ๆ อีกด้วยนะจะบอกให้

เรื่องส่วนตัว-บุคคลสาธารณะ

กระทู้ของ น.ส.รังสิมา รอดรัศมี ส.ส.สมุทรสงคราม ถามนายกฯว่าเมื่อ ๘ ก.พ. ๕๕ ซึ่งนายกฯ อ้างว่าติดภารกิจไปตรวจน้ำท่วมต่างจังหวัด แต่กลับไปพบใครที่โรงแรมโพรซีชั่นส์ ในการประชุมสภาเมื่อ ๑๕ ก.พ. ๕๕ ปรากฏว่าประธานสภาวินิจฉัยว่าเป็นเรื่องส่วนตัว ให้กระทรวงไป นายกฯ ไม่ต้องตอบ ส.ส.ประชาธิปไตยประท้วง ประธานให้ตำรวจสภาเชิญตัวออกนอกห้องประชุม เกิดการอลเวง จนต้องพักการประชุมและปิดการประชุมในที่สุด เสียงานเบี้ยประชุมเสียเงินเดือน ทั้งสิ้นคือเงินภาษีประชาชนทั้งนั้น

- ประชาชน ไหวตโน กทม.

ผู้ทำหน้าที่เป็นประธานสภาต้องสำนึกในเกียรติยศที่ได้รับเลือก และปลดเปลื้องตนเองจากพรรคขณะทำหน้าที่ “ประธาน” ให้สมศักดิ์และ

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ศรีในตำแหน่ง - หน้าที่ และความเป็น “มนุษย์” ที่เจริญเหนือจากจาก “เดรัจฉาน” แล้ว แต่การทำหน้าที่ของประธานสภาในวันนั้นเป็นอย่างไร ปัญญาชน ย่อมรู้ที่อยู่แก็ใจว่าชอบธรรมหรือไม่เพียงใด

สุภาพสตรีที่ตัดลิ้นลงสมัคร ส.ส.และมีเป้าหมายเป็นนายกรัฐมนตรีด้วยนั้น ทั้งนี้โดยการชี้แนะของผู้หนึ่งผู้ใดก็แล้วแต่เกิด ย่อมแสดงแจ้งชัดว่าพร้อมเป็น “บุคคลสาธารณะ” ดังนั้นจึงไม่มีเหตุอ้างว่า “เป็นเรื่องส่วนตัว” ในวันเวลาราชการ เพราะการเป็นข้าราชการการเมืองนั้นได้รับทั้งเงินเดือนและสวัสดิการสารพัดจากราชการอันเป็นเงินภาษีของประชาชน

อย่าตีหน้าตายอ้างเอาความเป็นผู้หญิงมาเพื่อปกป้องพวกพ้องหรือตนเองให้พ้นพหุหนาม เพราะนักต่อสู้ระดับโลกที่เป็นผู้หญิงเช่น ออง ซาน ซูจีโดนหนักกว่านี้ยังไม่ปริปากลักคำ ทองคำแท้ย่อมทนทานไฟ ทองคำเปลวก็แวววาวแค่ติดกระดาศ

พรรครัฐบาล-รัฐบาล

ตอนนี้ดิฉันสับสนจริง ๆ ยิ่งอ่านหนังสือพิมพ์ ยิ่งดูทีวีก็ยิ่งฟุ้งซ่านยิ่งสับสน นอนไม่หลับ พรรครัฐบาลสารพัดพรรคก็รวมหัวกันโอบอุ้มรัฐบาลทุกวิถีทาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพรรคเพื่อไทยตัวหลักนั้นแหละ ไม่รู้ว่าบ้านเมืองของเราจะลงเอยอย่างไรกันแน่ ดูช่างสับสนหาจุดจบไม่ลง นักการเมือง นักวิชาการก็หลายฝักหลายฝ่ายเหลือเกินจนไม่รู้จะฟังฝ่ายไหน ข้าราชการทั้งพลเรือนทหารเรือ บก อากาศ ตำรวจ ก็อ้า ๆ อึ้ง ๆ ไม่เสียงดังฟังชัดเหมือนเมื่อก่อนโน้นเสียแล้ว หรือยุคนี้เราจะต้องอยู่อย่างตัวใครตัวมัน เตรียม

พร้อมรวันที่จะต้องจับอาวุธออกไปเผชิญหน้ากันในสนามไม่วันใดก็วันหนึ่งนั่นแหละ

• โสัด ไกล่เกษียณ พิษณุโลก

☞ ในสถานการณ์ปัจจุบันนี้ อาจจำแนกข้าราชการไทยทุกหมู่เหล่าได้เป็น ๓ เผ่าพันธุ์ ๑. เผ่าพันธุ์เพื่อไทยหรือเผ่าพันธุ์พรรครัฐบาล ๒. เผ่าพันธุ์รอโอกาส เจริญเติบโต เฮไหนเฮด้วยไม่เป็นฝักเป็นฝ่ายกับพวกไหนชัดเจน ยามไหนได้ประโยชน์กับฝ่ายไหนก็เข้ากับฝ่ายนั้น เรียกว่าง่าย ๆ ว่าพวกนกสองหัวก็ได้ พวกนี้จะมีมาก ๓. เผ่าพันธุ์ต่อต้านอธรรม พวกนี้มีทั้งเผยตัวชัดเจนและซุ่มตัวเงียบ ๆ และพร้อมออกมาร่วมกิจกรรมยามวิกฤติ พวกนี้แหละถือได้ว่าเป็นพวกรัฐบาลชัดเจน รัฐ คือประเทศชาติ บาลคือพิทักษ์รักษา รัฐบาลก็คือผู้พิทักษ์รักษาประเทศชาติ ซึ่งต่างกับพรรครัฐบาล ที่รักษาแต่พรรคที่ร่วมกันจัดตั้ง คณะรัฐมนตรีเท่านั้น

การเลือกตั้ง - ภาพลวงตา

เราเคยยึดถือกันว่ากระบวนการเลือกตั้งเป็นรากฐานของประชาธิปไตย แต่มาบัดนี้ในทางปฏิบัติมันแปรเปลี่ยนไปเสียแล้ว เพราะการเลือกตั้งมันไม่บริสุทธิ์ยุติธรรมตามหลักการ ทำให้เราไม่ได้คนดีมีคุณธรรมเข้ามาบริหารบ้านเมืองในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ และทำให้คนดีมีคุณธรรมไม่เสนอตัวลงมาทำงานการเมือง เพราะจะต้องต่อสู้กับเกมการเมืองสกปรก เราจะทำอย่างไร จึงจะแก้ไขปัญหานี้ได้ ผมเองเห็นปัญหานี้แล้วมีดমনเหลือเกินครับ

• ครูไทย สายใจไทย ร้อยเอ็ด

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

☞ การเมืองเกี่ยวกับคน ทำอย่างไรจึงจะสร้างคนให้เข้มแข็งได้ “การศึกษา” เท่านั้นแหละครับที่จะทำให้คนเข้มแข็งได้ แต่การศึกษาเพียงทำให้คนมีความรู้ทางวิชาการด้วยการเรียนรู้จากโรงเรียน จากสถาบันการศึกษานั้น ไม่ใช่เรื่องยากเย็นหรอกครับ เพราะครูบาอาจารย์ตำรับตำราก็ถ่ายทอดอบรมบ่มเพาะกันได้จนถึงปริญญาเอก แต่ระดับปริญญาเอกยังไม่วายฉ้อฉลแผ่นดินมิใช่หรือ เพราะอะไรเล่า เรายังขาดอีกองค์การหนึ่ง นั่นคือองค์การศาสนาที่จะต้องเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมผสมผสานกับองค์ความรู้ทางวิชาการ หากสามารถทำได้ ให้นักการเมืองไทยข้าราชการไทยมีความรู้คู่คุณธรรมประเทศไทย คือสวรรค์บนดินแท้ ๆ เลยครับอย่าคิดว่าเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ไม้นะครับ เพราะมีชุมชนบางแห่งทำได้มานานแล้ว เพราะมีวัดมีพระที่ทำได้ มีโรงเรียน มีครู มีนักเรียนที่ทำได้ มีนิสิตนักศึกษาที่เติบโตจากวัดจากโรงเรียน จากชุมชนนี้ทำได้แล้ว ฉะนั้น จึงอยู่ที่ว่าวัดอื่น ๆ สามารถสร้างชุมชน โรงเรียนต้นแบบอย่างนี้ได้หรือไม่ ถ้าทำได้ ประเทศชาติของเราไปรอดครับ ไม่มีดমনทรอกครับ

สุโขทัย-สุโขทัย

ข่าวน่าสนใจตำรวจอำเภอสัตหีบจับนางบุญนิภา ศรีเพียงจันทร์ หัวหน้ากับพวกแก๊งหลอกเด็กชาย ๑๑ คนโกนหัวทรมานผ้าเหลืองเป็นสามเณรตระเวนเรียไรและบิณฑบาตข้าวสารอาหารแห้งแอบอ้างเอาไปสร้างโบสถ์สำนักสงฆ์ห้วยจิต ต.หนองฝ้าย อ.เลาขวัญ กาญจนบุรี พ่อค้าแม่ค้าประชาชนหลงเชื่อ ร่วมบริจาคเงินทองสิ่งของเป็นจำนวนมาก พร้อมด้วยของกลางหลักฐาน คือ ตู้รับบริจาค ๑ ตู้ บาท ๙ ลูก จีวร

๑๑ ผืน สบง ๘ ผืน ยาม โทรโข่ง เงินบริจาค ๑๑,๕๖๐ บาท เรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นได้อย่างไรในเมื่อวัดวาอารามเจ้าคณะตำบล เจ้าคณะอำเภอในท้องถิ่นก็มีอยู่ทั่วไป

• ชาวพุทธ เหนือศาลพระภูมิ

☞ เมื่อรุ่นใหญ่คือรุ่นพระสงฆ์บางวัดจัดรถตระเวนเรียไรให้เป็นแบบอย่าง ก็เป็นเชื้อเป็นแนวให้รุ่นเล็กยึดถือเป็นร่องรอยเอาตามบ้างอาศัยศรัทธาปสาทะชาวบ้านเป็นพื้นฐานประสาชื่อนี้แหละเป็นเหตุจูงใจ และเหตุสำคัญยิ่งอีกประการหนึ่งก็คือ ความอ่อนแอขององค์การศาสนาในบ้านเมืองเราพร้อมทั้งหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องกับงานศาสนาที่ยังเข้าไม่ถึงแก่นแท้ของศาสนา ติดอยู่แค่ประเพณีพิธีกรรมที่ทำตามกันมา ชาวไทยพุทธจึงหาพุทธศาสนิกแท้ ๆ ได้ยากยิ่งมิใช่หรือ ?

☞ ussna@icm

บิณฑบาต นั้น คือ งานแสดงธรรมโปรดสัตว์ของนักบวชผู้มีคุณธรรมที่แท้จริง คนผู้ได้พบได้รับ “ธรรม” จะเกิดผลในจิตจริง ๆ สอบดูรู้ได้ เป็นความเจริญ ความประเสริฐ ธรรมนั้นมีคือ ศรัทธา-ปัญญา-ปิติ ที่สำคัญคือ ลดความโลภ และลดความโกรธ ลงไปอย่างแท้ มิใช่คนผู้พบนักบวชตักบาตรกับนักบวช แล้วจะได้ความโลภโลภใจเพิ่มได้ความพยาบาทผูกพันขึ้นอีก เพิ่มมาเป็นอันขาด

● สมณะโพธิรักษ์

อยู่ ๆ รัฐบาลก็ใจดีจะแจกเงินผู้ที่เสียชีวิต
เพราะเผาบ้านเผาเมืองคนละ ๗ ล้าน ๕ แสนบาท
ในขณะที่ทหารตำรวจเสียชีวิตเพราะการปกป้องบ้านเมือง
ได้รับการเยียวยาเพียงเล็กน้อย

อ อยู่บ้านป่าอย่างสงบ ๆ ไม่ต้องเข้าไปรบกวนใน
เมือง ไม่ต้องกินนอนกลางถนนริมถนนนั้น
สบายดีอยู่แล้ว ตอนนี้นบ้านเมืองกำลังมีเรื่องยุ่ง ๆ
ให้ต้องลำบากอีก

สารพัดเรื่องถาโถมเข้าใส่เรื่องแล้วเรื่องเล่า
ยังไม่ยอมหยุดเรื่องแก้กฎหมายอาญามาตรา ๑๑๒
ถ้าแก้ได้สำเร็จจะเป็นอันตรายต่อสถาบันพระ
มหากษัตริย์อย่างยิ่ง

อยู่ ๆ รัฐบาลก็ใจดีจะแจกเงินผู้ที่เสียชีวิต
เพราะเผาบ้านเผาเมืองคนละ ๗ ล้าน ๕ แสนบาท
ในขณะที่ทหารตำรวจเสียชีวิตเพราะการปกป้อง

บ้านเมือง ได้รับการเยียวยาเพียงเล็กน้อย
ขณะที่ยังอยู่ในสมัยประชุมสภา รัฐบาลซึ่ง
ออกพระราชกำหนดเรื่องการเงินโดยไม่เอาเข้าสภา
เพื่อสามารถกู้เงินมหาศาลมาใช้จ่ายในเวลา
รวดเร็วซึ่งจะทำให้เสียหายทางเศรษฐกิจอย่างมาก

เรื่องเกี่ยวกับตัวนายกรัฐมนตรีเองก็ทำให้
เกิดความเสียหาย หลบไปเข้าโรงแรมแห่งหนึ่งใน
ขณะมีการประชุมสภา นายกรัฐมนตรีไม่ออกมา
ชี้แจงให้สังคมรับทราบ ว่า พาใครหรือถูกใครพา
เข้าโรงแรม ไปพูดกันเรื่องอะไร ได้แต่ให้คนอื่น

ออกมาชี้แจงแทน จะชี้แจงได้อย่างไรเมื่อไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์

นายกฯ ถูกวิจารณ์ ถูกตรวจสอบว่าผิดจริยธรรมหรือไม่ในการไปพบเพื่อนต่างเพศในโรงแรมวันนั้น ที่จริงเรื่องนี้ป้องกันไว้ก่อนด้วยวิธีง่าย ๆ คือไปไหนมาไหนต้องให้มีคนรู้เห็น ไม่อยู่สองต่อสองกับเพื่อนต่างเพศ

ตอนผมเป็นนักการเมือง ผมกันไว้ก่อน ไม่ให้

ใครกล่าวร้ายได้ ห้องรับรองของหัวหน้าพรรค (พรรคพลังธรรม) ที่ติกรัฐสภา เปิดประตูห้องตลอดเวลา ห้องรองนายกรัฐมนตรีที่ผมทำงานอยู่ที่ตึกไทยคู่ฟ้าก็เปิดตลอดเวลาเช่นกัน ใครเดินผ่านมองเห็นหมด

เรื่องเร่งด่วนที่จะทำให้บ้านเมืองเสียหายอย่างมากมาย คือการจะล้มล้างรัฐธรรมนูญ พันธมิตรจึงมีการประชุมด่วนและออกแถลงการณ์

แถลงการณ์ฉบับที่ ๑ / ๒๕๕๕
พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
เรื่อง

หยุดนิติกรรมอำพรางล้มล้างรัฐธรรมนูญยึดอำนาจประเทศไทย

ตามที่คณะรัฐมนตรีของรัฐบาลนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ได้จัดทำร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๙๑ เพื่อนำไปสู่การคัดเลือกและเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.ร.) ๙๙ คน และจะนำไปสู่การลงประชามติโดยจะนำเสนอเข้าที่ประชุมรัฐสภาในวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ นั้น แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้มาประชุมกันและลงมติเห็นชอบในการแสดงจุดยืนต่อไปนี้

เราเห็นว่าการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งนี้เป็นเพียงนิติกรรมอำพรางกำหนดวางคุณสมบัติสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเอาไว้เพื่อล้มล้างรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันทั้งฉบับในขั้นแรก และเพื่อนำไปสู่การจัดทำรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ในขั้นต่อไป จึงเข้าข่ายลักษณะการรัฐประหารประเทศไทยและยึดอำนาจประเทศไทยโดยใช้รัฐธรรมนูญให้ตกอยู่ภายใต้เงื้อมมือของเผด็จการรัฐสภาโดยกลุ่มทุนสามานย์ผูกขาดของพรรคการเมืองในที่สุด

ทั้งนี้ที่มาของ ส.ส.ร.ทั้ง ๙๙ คนนั้น ซึ่งจะประกอบไปด้วย ส.ส.ร.ที่มาจากการเลือกตั้งจังหวัดละ ๑ คน รวม ๗๗ คน และ ส.ส.ร. ที่มาจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคัดเลือกจากผู้ทรงคุณวุฒิอีก ๒๒ คน นั้น ถือได้ว่าเป็นเพียงแค่นิติกรรมอำพรางเพื่อให้ ส.ส.ร.ส่วนใหญ่ผู้นั้นมาจากเครือข่ายของนักการเมืองที่มีอำนาจอยู่ในปัจจุบันเท่านั้น

เพราะการจัดให้ ส.ส.ร.ที่มาจากการเลือกตั้งจังหวัดละ ๑ คนนั้น ก็เป็นวิธีการยึดโยงให้ ส.ส.ร.ที่มาจาก การเลือกตั้งมีที่มาในลักษณะการเลือกตั้ง “แบ่งเขตตามพื้นที่” ซึ่งมีรูปแบบคล้ายคลึงกับสมาชิกวุฒิสภาในชุดปัจจุบัน จึงย่อมมีลักษณะความเชื่อมโยงกับระบบอุปถัมภ์ และ ยึดโยงกับเครือข่ายเดียวกันของนักการเมืองในแต่ละพรรคการเมือง ไม่ต่างจากสมาชิกวุฒิสภาที่มาจาก การเลือกตั้งส่วนใหญ่นั้นล้วนแล้วแต่อยู่ภายใต้อาณัติของนักการเมืองและพรรคการเมืองทั้งสิ้น ซึ่งปรากฏเห็นเด่นชัดเป็นที่ประจักษ์แล้วว่าไม่สามารถพึ่งพาในการตรวจสอบอำนาจฝ่ายบริหารได้เลยในทางปฏิบัติ ดังนั้นการ

เลือกตั้ง ส.ส.ร. ในลักษณะนี้ โดยที่พรรคเพื่อไทยซึ่งเป็นรัฐบาลในปัจจุบันมีเป้าหมายอย่างชัดเจนตั้งแต่ก่อนการเลือกตั้งว่าจะทำการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อผลประโยชน์ของกลุ่มตัวเองและพวกพ้องอยู่แล้ว ย่อมเล็งเห็นผลลัพธ์ได้อยู่แล้วว่าการเลือกตั้ง ส.ส.ร. ๓๗ คน ครั้งนี้เป็นนิติกรรมอำพรางเพื่อกำหนดวางคุณสมบัติ ส.ส.ร. ส่วนใหญ่เอาไว้ให้เป็นกลุ่มคนในเครือข่ายของรัฐบาลเอาไว้ล่วงหน้า อันจะนำไปสู่การแก้ไขรัฐธรรมนูญให้เป็นไปตามเป้าหมายที่รัฐบาลกำหนดในที่สุด

เช่นเดียวกันกับการคัดเลือก ส.ส.ร. ที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ หรือ ผู้เชี่ยวชาญ ๒๒ คน ก็จะมีการคัดเลือกโดยที่ประชุมสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งโดยสัดส่วนแล้วย่อมเล็งเห็นได้อยู่แล้วว่า ส.ส.ร. ในส่วนนี้ย่อมตกอยู่ภายใต้อาณัติและการครอบงำของฝ่ายรัฐบาลซึ่งมีเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรอีกเช่นกัน

การคัดเลือกบุคคลเหล่านี้แท้จริงแล้ว ก็เพื่อนำไปสู่เป้าหมายหลักของนักการเมืองในระบอบเผด็จการทุนสามานย์โดยเจ้าของพรรคการเมือง ๒ ประการคือ

๑. ล้างความผิดในอดีตของเจ้าของพรรคการเมืองและพวก
๒. กระชับอำนาจให้กับตัวเองและพวกพ้องในอนาคตให้เบ็ดเสร็จขาดมากยิ่งขึ้น

ทั้งนี้ความจริงแล้วการเมืองปัจจุบันหาใช่ระบอบประชาธิปไตยในทางปฏิบัติไม่ เพราะฝ่ายนิติบัญญัติเสียงข้างมากเป็นฝ่ายเดียวกับฝ่ายรัฐบาลจึงไม่สามารถตรวจสอบได้จริงในทางปฏิบัติ และเมื่อองค์กรตรวจสอบอิสระตามรัฐธรรมนูญอ่อนแอลงทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คณะกรรมการการเลือกตั้ง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และผู้ตรวจการแผ่นดิน ส่งผลทำให้กระบวนการตุลาการไม่สามารถเข้าไปตรวจสอบฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติได้ เผด็จการรัฐสภาโดยทุนสามานย์และผูกขาดโดยเจ้าของพรรคการเมืองจึงมีความเข้มแข็งและเติบโตขึ้น การเมืองของประเทศไทยจึงเข้าสู่ความล้มเหลวทางการเมืองครั้งใหญ่ที่ไม่ว่าฝ่ายใดมาเป็นรัฐบาลต่างก็ฉ้อราษฎร์บังหลวงกันทั้งสิ้น และประเทศไทยได้ถูกฉ้อราษฎร์บังหลวงไปแล้วไม่ต่ำกว่า ๑-๒ ล้านล้านบาทตลอดระยะเวลา ๑๐ ปีที่ผ่านมา

ดังนั้นความพยายามในการแก้ไขรัฐธรรมนูญในครั้งนี้ จึงเป็นความเหิมเกริม ลูแก่อำนาจของฝ่ายเผด็จการรัฐสภาโดยทุนสามานย์แห่งระบอบทักษิณที่คิดจะล้มล้างรัฐธรรมนูญทิ้งฉบับ อันถือเป็นการเข้ายึดอำนาจแบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาดโดยมีเป้าหมายสุดท้ายคือเพื่อล้างความผิดในอดีตและกระชับอำนาจให้กับนักการเมืองอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดจนไม่สามารถตรวจสอบได้ เพื่อประโยชน์สุขของนักการเมือง ไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์ของประชาชนใด ๆ ทั้งสิ้น อันเป็นการสร้างความแตกแยกให้กับคนในชาติ ทั้ง ๆ ที่ประชาชนกำลังเดือดร้อนอย่างแสนสาหัส ทั้งจากปัญหาราคาสินค้าอุปโภคบริโภคมีราคาแพงสูงขึ้นมากร ราคา น้ำมัน และพลังงานสูงขึ้นจากการผูกขาดและหาผลประโยชน์จาก ปตท. การเหยียดจากผู้ประสบอุทกภัยที่ยังไม่ทั่วถึงและไม่เพียงพอ และยังไร้ประสิทธิภาพในการบริหารประเทศ ฯลฯ แต่นักการเมืองเหล่านี้ก็ยังสนใจแต่จะล้มล้างรัฐธรรมนูญเพื่อผลประโยชน์ของนักการเมืองด้วยกันเอง วิกฤติปัญหาของประเทศครั้งนี้จึงไม่ได้อยู่ที่รัฐธรรมนูญ แต่อยู่ที่นักการเมืองที่พฤติกรรมฉ้อฉล

ทั้งนี้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖๘ ได้บัญญัติเอาไว้ว่า

บุคคลจะใช้สิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญเพื่อล้มล้างการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญนี้ หรือเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองประเทศโดยวิธีการซึ่งมิได้เป็นไปตามวิถีทางที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนี้มิได้

อีกทั้งเมื่อปรากฏข้อความตามมาตรา ๒๙๑/๑ ถึง มาตรา ๒๙๑/๑๖ ตามร่างของรัฐบาลแล้ว ย่อมเป็นการยืนยันชัดเจนว่า กรณีนี้ไม่ใช่การแก้ไขรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช ๒๕๕๐ หากแต่เป็นบทบัญญัติให้มีคณะบุคคลซึ่งมีอำนาจพิเศษในการล้มล้างรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันทั้งฉบับ โดยการจัดทำรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ขึ้นใช้แทน คือ สภาร่างรัฐธรรมนูญ และให้อำนาจตนเองคือรัฐสภา มีอำนาจเลือกคณะบุคคลซึ่งเป็นสภาร่างรัฐธรรมนูญได้ด้วย อีกทั้งยังให้อำนาจพิเศษคณะกรรมการการเลือกตั้ง ที่นอกเหนืออำนาจหน้าที่ ตามรัฐธรรมนูญ ให้เป็นผู้มีอำนาจให้ดำเนินการเลือกตั้งสมาชิก สภาร่างรัฐธรรมนูญ และมีอำนาจดำเนินการจัดให้มีการออกเสียงประชามติในรัฐธรรมนูญที่สภาร่างรัฐธรรมนูญได้จัดทำขึ้นได้ และให้เป็นผู้มีอำนาจรับรองการทำรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ของคณะบุคคลดังกล่าวได้อีกด้วย ฯลฯ การแก้ไขครั้งนี้จึงเข้าข่ายเป็นการล้มล้างรัฐธรรมนูญทั้งฉบับอย่างชัดเจน

นอกจากนี้ยังเป็นร่างที่จัดทำแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙๑ ครั้งนี้ ยังจัดทำขึ้นโดยคณะรัฐมนตรีโดยที่ไม่ได้มีมติของมหาชนเสียก่อนว่าให้แก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๙๑ ได้หรือไม่ รัฐธรรมนูญจึงได้บัญญัติให้ “การแก้ไขรัฐธรรมนูญเพิ่มเติมมาตรา ๒๙๑” ต้องเป็นการประชุมร่วมกันของรัฐสภาตามมาตรา ๑๓๖ (๑๖) โดยรัฐสภาต้องร่วมประชุมกันหากมีความคิดหรือมีปัญหาที่จะแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๙๑ ให้ยุติเสียก่อน หากยังจัดทำร่างแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙๑ โดยคณะรัฐมนตรีหรือสภาผู้แทนราษฎรแล้วเสนอให้รัฐสภาพิจารณาเลยนั้น ไม่อาจทำได้ เพราะไม่ใช่อำนาจของคณะรัฐมนตรีหรือสภาผู้แทนราษฎร

อีกทั้งตามร่างแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๙๑ ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๓๖ ด้วยโดยเพิ่มข้อความว่า “(๑๓) การให้ความเห็นชอบสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๙๑ (๒)” อันเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๓๖ พร้อมกับการขอแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๙๑ โดยที่ไม่มี “ญัตติ” ของการแก้ไขมาตรา ๑๓๖ แต่อย่างใด

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ นั้นได้มาจากการลงประชามติเสียงส่วนใหญ่ของคนในประเทศจำนวน ๑๔.๗ ล้านเสียง การดำเนินการแก้ไขมาตรา ๒๙๑ โดยไม่สนใจประชามติดังกล่าวจึงถือเป็นการล้มรัฐธรรมนูญโดยไม่ฟังเสียงประชาชน แต่เป็นการยึดยึดรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ให้ประชาชนลงประชามติแทน ส่อให้เห็นว่ากระทำการไปเพื่อล้มล้างการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันนี้ อันเป็นการกระทำที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญมาตรา ๖๘, ๑๒๒, ๑๓๖(16), ๒๙๑, ๒๓๐ และขัดต่อบริบทของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจึงเห็นควรดำเนินการดังนี้

๑. ให้ดำเนินคดีอาญาต่อผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และ/หรือถอดถอน และ/หรือยุบพรรค ทั้ง

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา คณะรัฐมนตรี และพรรคการเมือง ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำ ความผิดล้มล้างรัฐธรรมนูญครั้งนี้ โดยมอบหมายให้นายสุวัตร อภัยภักดิ์ ทนายพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยดำเนินการต่อไป

เราจึงขอเตือนไปยังท่านสมาชิกวุฒิสภาผู้ทรงเกียรติและหวังดีต่อประเทศชาติ อย่าได้ตกเป็นเหยื่อ เข้าร่วมการล้มล้างรัฐธรรมนูญครั้งนี้ และได้โปรดเข้าร่วมคัดค้านการล้มล้างรัฐธรรมนูญอย่างเต็มกำลัง ในทุกวาระและทุกโอกาส และขอให้ยึดมั่นคำปฏิญาณของคนที่สมาชิกวุฒิสภาได้กล่าวเอาไว้ก่อนรับ ตำแหน่งตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๓ ความว่า:

“ข้าพเจ้า ขอปฏิญาณว่า ข้าพเจ้าจะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต เพื่อประโยชน์ของ ประเทศและประชาชน ทั้งจะรักษาไว้และปฏิบัติตามซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกประการ”

๒. ขอเชิญแกนนำ ผู้ประสานงาน และตัวแทนพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยในแต่ละจังหวัด ทั่วประเทศทุกกลุ่ม เพื่อประชุมเตรียมความพร้อมรับมือและลุกขึ้นต่อต้านการล้มล้างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ เพื่อยึดอำนาจประเทศไทยแบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาด และเตรียมพร้อมเคลื่อนมวลชนชุมนุมทันทีหากพบ การแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อเปลี่ยนแปลงโครงสร้างหรือพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ หรือ มีการล้มล้างความผิดให้กับนักการเมืองและพวกพ้องในอดีต และเตรียมการรณรงค์เพื่อเรียกร้องการ เปลี่ยนแปลงเพื่อปฏิรูปการเมืองครั้งใหญ่ต่อไปโดยจะจัดให้มีการประชุมในวันเสาร์ที่ ๑๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ เวลา ๑๐.๐๐ น. และจะแจ้งสถานที่ให้ทราบอีกครั้งหนึ่ง

ด้วยจิตคารวะ

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

วันพุธที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

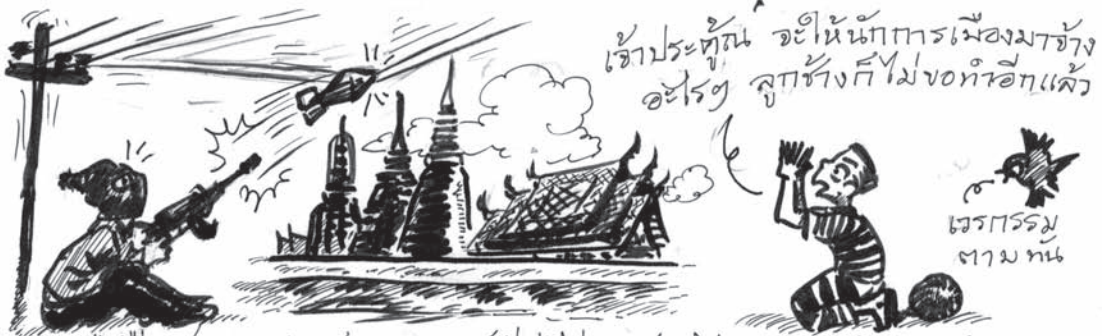

● ภาพไทยรัฐ

ผลของการออกเสียงที่รัฐสภาคืนวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ที่ประชุมลงมติผ่านร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙๑ ด้วยคะแนน ๓๙๙ ต่อ ๑๙๙ พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะฟ้องศาลให้เอาผิด ส.ส. และ ส.ว. ๓๙๙ คน ในการออกเสียงครั้งนี้

๒

บ้านเมืองนี้ศักดิ์สิทธิ์นะ ขะบอกให้...

เจ้าประตูนี่ จะให้นักการเมืองมาอ้าง
อะไรๆ ลูกข้างก็ไม่งอทำอีกแล้ว

กรรม
ตาม ทน

๑. มือปืนสารภาพยิงหัวระเบิดอาร์พีซี ไม่ติดสายไฟชิงพาสตเข้าจากวัดพระแก้ว

กรรมตาม
สินอง

๒. มือปราบระเบิดที่เอ็นทีเหลือแต่มือ เมื่อเกิดระเบิดก่อนก่อนเหตุที่สยามแมนชั่น

แม่ข้ามน้ำข้ามทะเล
มาต่อเรื่องร้าย
ขาลาก่อน ที่ต้องรับวิบากกรรม

๓. บีมสามจุดกลางทรง ผู้ก่อการร้ายฆาตทั้ง ๒ ข้าง เสียเอง!

พระมารมีตุ้มเกล้า - พระอาริยะเจ้าคุ้มครอง - และคุณ
ตราบดีของคนไทยทั้งมวล รักษาแผ่นดินธรรม...
แผ่นดินทอง
เอาไว้

๔. ทำไมจึงมีแต่ "พระสยามเทวาริราช" ไยไม่มีพระเขมรเทวาริราช?

บทนำ

สายลมแห่งโชคชะตา ได้พัดพาเด็กวัดบ้านนอกคนนี้ เดินทางพร้อมความฝัน เพื่อพบความจริงที่โหดร้ายในเหตุการณ์ ๑๔ ตุลา เขาตัดสินใจหนีตายเข้าป่าเป็น “นักปฏิวัติ” เข้าขบวนการต่อสู้ร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย เพื่อพบกับอีกความจริงที่เป็นจุดเปลี่ยนครั้งสำคัญของชีวิต

เทิดภูมิไท
ใจดี

● คนรักแผ่นดิน ●

ความฝันที่เป็นจริง

ผมลืมตาดูโลก เมื่อวันที่ ๑๐ เม.ย พ.ศ. ๒๔๘๗ ที่ตำบลโดด อำเภออุทุมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ เป็นลูกนายใส และนางสร้อย ใจดี พ่อผมเป็นกำนัน ชีวิตวัยเด็กของ ด.ช.เทียบ ใจดี ชื่อที่พ่อตั้งให้ค่อนข้างจะแปลกกว่าคนอื่น ผมมีความคิดตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ อยากเข้าเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ เพราะมีญาติอยู่ที่กรุงเทพฯ กลับไปเยี่ยมบ้าน และพูดถึงกรุงเทพฯ บ่อยครั้ง จนผมเกิดความอยากรู้ อยากเห็น พ่อไม่ตัดทอนความฝันของผม เพราะอยู่บ้านผมก็ต่อชนชอบไปตีไก่ และขี่ม้าเที่ยวประจำ

ในที่สุด ผมได้เข้ามาเรียนหนังสือในกรุงเทพฯ มาเป็นเด็กวัดที่วัดหงส์รัตนาราม ปากคลองบางกอกใหญ่ ในปี พ.ศ. ๒๔๙๘ โรงเรียนลัทธิศึกษาวัดบรมวงศ และโรงเรียนอำนวยการศิลป์

การเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ ทำให้ผมติดตามข่าวสารความเคลื่อนไหวทางการเมืองในยุคสมัยนั้นอย่างใกล้ชิด ขณะเดียวกันก็ได้ตอกย้ำความสนใจใคร่รู้เกี่ยวกับการเมืองที่มีมาตั้งแต่เด็กให้เข้มข้นมากยิ่งขึ้น

จงภูมิใจเกิดที่เกิดเป็นคนไทย

ผมเปลี่ยนชื่อจากเทิดภูมิ เป็นเทิดภูมิไท ใจดี เพราะผมรักประเทศไทย และภูมิใจในชาติไทย ที่รักษาความเป็นเอกราช และนับเป็นชาติที่เก่าแก่โบราณชาติหนึ่ง ผมโชคดีที่ได้ไปมาหลายประเทศ ในประเทศจีน ผมชอบชาวคอมมิวนิสต์จีนมาต้อนรับ ผมตกใจที่เขาพูดภาษาไทยได้ เขาบอกเขาเป็นคนจีนสัญชาติไต้หวัน มาจากเมืองคุนหมิง ที่นั่นมีคนจีนชนชาติไต้หวันเยอะ เขาพูดภาษาไทยได้ แต่เขียนหนังสือไทยไม่ได้ และก่อนจะเข้าประเทศเวียดนาม ที่มณฑลกวางสี เมืองหนานหนิง ติดชายแดนเวียดนาม ก็มีชาวเวียดนามพูดภาษาไทยได้มาต้อนรับ เขาบอกเป็นคนไต้หวัน และที่เมืองเตียนเบียนฟู ก็ได้พบคนไทยชาติใจเมื่อเจอผมเมื่อผมบอกว่ามาจากประเทศไทย เขาร้องให้เลย

เขาเป็นชนชาติไต้หวัน ติดกับประเทศลาว เป็นชนกลุ่มน้อยถือเป็นชาวเวียดนาม พวกเขาตั้งใจที่ชนชาติไต้หวันมีประเทศของตนคือประเทศไทย ผมเองก็เพิ่งรู้ว่าชนชาติไทยมีจำนวนไม่น้อยกระจายอยู่ในประเทศจีนและประเทศเวียดนาม

ประวัติศาสตร์ที่ผมได้ไปเห็นมา คนไทยไม่ว่าอยู่ที่ไหนก็จะมีวัฒนธรรมประเพณีไม่แตกต่างกัน เราก็ก็นับว่ามีวัฒนธรรมประเพณีไม่แตกต่างกัน เป็นไทย

บรรพบุรุษของไทยแต่โบราณ ปกบ้านป้องเมืองคุ้มเกล้า

ตั้งแต่ยุคสุโขทัย พ่อขุนศรีอินทราทิตย์รวบรวมไพร่พล ที่ปลดแอกจากอำนาจขอม มาถึงสมัยกรุงศรีอยุธยาตกเป็นเมืองขึ้นของพม่า พระนเรศวรต้องกู้เอกราชคืนในการเสียกรุงครั้งแรก การเสียกรุงครั้งที่ ๒ พระเจ้าตากสินต้องตีฝ่าวงล้อมออกมาตั้งเมืองกรุงธนบุรี และในรัชสมัยพระเจ้าตากสิน เจ้าอยู่หัว ประเทศเพื่อนบ้าน พม่า อินเดีย จีน ลาว เวียดนาม ล้วนตกเป็นเมืองขึ้นของประเทศล่าอาณานิคม เช่นฝรั่งเศส และอังกฤษ แต่เมืองไทยไม่เคยเป็นเมืองขึ้นของใคร เพราะเรามีกษัตริย์ไทยที่ทรงพระปรีชาสามารถ บรรพบุรุษของเราต่อสู้ไม่เหมือนประเทศไหนในโลก

คำสารภาพของอดีตสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย

จากการที่ผมได้มีโอกาสเดินทางไปแลกเปลี่ยนกับบรรดาสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ในประเทศต่าง ๆ ในช่วงที่หนีออกจากประเทศไทย ทางพรรคได้ส่งผมไปศึกษาอบรมเพิ่มเติมในประเทศรัสเซีย ลาว จีน เวียดนาม ทำให้ผมได้รับรู้ความจริงบางอย่างที่กลายเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญทางความคิดของผม เมื่อได้ฟังนักทฤษฎีของพรรคคอมมิวนิสต์สหภาพโซเวียต วิเคราะห์เกี่ยวกับพุทธศาสนา และพระมหากษัตริย์ของไทยไว้อย่างน่าสนใจ ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยมาเมืองไทย “...ข้าพเจ้าศึกษาและค้นคว้าทฤษฎีต่างๆ ศึกษาทุกลัทธิ ทุกศาสนา ข้าพเจ้าเห็นว่าพุทธศาสนาเป็นวิทยาศาสตร์มากที่สุด คำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นจริงพิสูจน์ได้ ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้เป็นมาร์กซิสต์ ข้าพเจ้าจะเลือกนับถือศาสนาพุทธ....” ที่สำคัญเขาบอกผมว่า “...สถาบันพระมหากษัตริย์ของไทยไม่เหมือนที่อื่นในโลก ข้าพเจ้าได้ศึกษาค้นคว้าว่าทำไมพระมหากษัตริย์ไทย ถึงดำรงอยู่ได้ยาวนานเพราะพระองค์เป็นกษัตริย์ที่ก้าวหน้า มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ข้าพเจ้าทราบมาว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบัน เป็นพระมหากษัตริย์ที่ดีที่สุดในโลกพระองค์หนึ่ง พระองค์ทรงมีความเมตตาต่อประชาชน บำบัดทุกข์

บำรุงสุขประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนจากการดำรงชีวิตส่งผลให้ประชาชนไทยจงรักภักดีต่อสถาบันเป็นที่สุด ซึ่งต่างกับกษัตริย์ของรัสเซียพระเจ้าซาร์มีความโหดเหี้ยมต่อประชาชน...” (วันที่ ๙ มกราคม ค.ศ. ๑๙๐๕ พระเจ้าซาร์นิโคลัส สั่งการให้สังหารกรรมกรเป็นจำนวนนับพัน และบาดเจ็บอีกหลายพัน ซึ่งออกมาเดินขบวนประท้วงความอดอยากยากจน วันนี้จึงถูกขนานนามว่า Bloody Sunday หรือวันอาทิตย์นองเลือด)

คุณไปดูที่พระราชวังสวนจิตร ดุซัด ๆ ลี ที่นั่นมีโครงการต่าง ๆ มากมาย มีแปลงทดลอง มีหน่วยผลิต มีฟาร์มโคนม มีแปลงเกษตร ทำไร่นา ฯลฯ ซึ่งล้วนทำเพื่อประชาชนของพระองค์ โดยเฉพาะความรู้เรื่องทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งกระฉ่อนไปทั่วโลก และคุณลองเปรียบเทียบความทรูทรากของพระราชวังแวร์ซายส์ที่มีถึงสองพันห้อง พระราชวังเครมลิน ซึ่งใหญ่โตมโหฬารพิลึกกึกกือ มันต่างกันอย่างสิ้นเชิง

พระปิยมหาราช กษัตริย์ผู้ทรงเลิกลาสนา
พระองค์ได้ผูกมิตรกับรัสเซีย นำความคิดที่ก้าวหน้าไปพัฒนาประเทศ ทำให้ประเทศไทยหลุดพ้นจากอาณานิคมของต่างชาติได้ (ในพระราชวังฤดูหนาวที่เซนต์ปีเตอส์เบิร์กของพระเจ้าซาร์ มีห้องแสดงพระบรมฉายาลักษณ์ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งผู้เชี่ยวชาญยกย่องในพระปรีชาสามารถว่า เป็นพระมหากษัตริย์ที่มีสายพระเนตรยาวไกล พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์ พระราชโอรสก็ศึกษาที่รัสเซีย และได้ภริยาเป็นชาวรัสเซีย ความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นระหว่างไทยกับรัสเซีย ทำให้ประเทศไทยรอดพ้นจากการตกเป็นเมืองขึ้นของฝรั่งเศสและอังกฤษโดยรัสเซียมีส่วนสำคัญในการช่วยเหลือ)

ดังนั้นสถาบันพระมหากษัตริย์ไทย จึงกลายเป็นกำแพงที่ขวางกั้นการปฏิวัติในไทย ยิ่งเมื่อพรรคคอมมิวนิสต์ แห่งประเทศไทย หมายถึงจะล้มล้างสถาบันกษัตริย์ด้วยแล้ว ยิ่งไม่มีทางประสบความสำเร็จ

อย่าเฝ้าต้องพระมหากษัตริย์

ผมวิเคราะห์สังคมไทยในประเด็น ทำไมเมืองไทยไม่เป็นคอมมิวนิสต์เหมือนเพื่อนบ้านตามทฤษฎีโดมิโน อย่างที่มีการวิเคราะห์ และฟันธงไว้ล่วงหน้า ก็เพราะไทยมีเอกลักษณ์ซึ่งไม่เหมือนที่ใดในโลก คือประเทศไทยมีชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ซึ่งทรงมีคุณธรรมอันสูงส่งตั้งแต่สมัยพ่อขุนรามคำแหงมหาราช ที่ทรงปกครองแบบพ่อปกครองลูก และพระมหากษัตริย์องค์ปัจจุบันนี้ ทรงมีทศพิธราชธรรม กับการปกครองที่พระองค์ตรัสว่า “เราจะปกครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขของมหาชนชาวสยาม” ผมจึงขอเรียกคนที่ไม่รักและไม่ภูมิใจในชาติของตนว่า “คนชาติชั่ว”

สังคมไทยไม่มีการต่อสู้ทางชนชั้นที่รุนแรง

ถ้ากลับไปศึกษาประวัติศาสตร์จะเห็นได้ว่าตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ประเทศไทยเกือบไม่มีสงคราม หรือความขัดแย้งระหว่างชนชั้นเกิดขึ้น เพราะมีศาสนาพุทธเป็นตัวเชื่อม ซึ่งศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่เข้ากันได้ดีกับสภาพสังคมลุ่มน้ำ คำสอนในพุทธศาสนาสอดคล้องกับสภาพภูมิศาสตร์ และลักษณะนิสัยของผู้คน ที่เป็นคนเอื้อเฟื้อ เป็นคนสนุกสนาน มีความสามัคคี เป็นศาสนาที่ปฏิเสธความรุนแรง หรือการใช้สงครามแก้ปัญหา

การวิเคราะห์สังคมไทยผิด

นำไปสู่ความพ่ายแพ้

ในการทำงานของพรรคคอมมิวนิสต์ไทยยึดถือบทวิเคราะห์ที่ลอกเลียนความคิดของเหมาเจ๋อตุง ซึ่งเขียนวิเคราะห์สังคมจีนในช่วงก่อนเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบคอมมิวนิสต์ว่าเป็นกึ่งสังคมเมืองขึ้น กึ่งศักดินาเป็นสิ่งไม่ถูกต้องนั้นเป็นการวิเคราะห์ที่ถูกต้อง แต่สำหรับประเทศไทย เมื่อนำบทวิเคราะห์นี้มาใช้จึงผิดพลาดโดยสิ้นเชิง

เมื่อวิเคราะห์สังคมไทยผิด การกำหนด

ยุทธศาสตร์ก็ผิดพลาดตามไปด้วย นั่นคือการใช้ยุทธศาสตร์สงครามชาวนา ใช้ชนบทล้อมเมือง เป็นยุทธศาสตร์ในการเคลื่อนไหว การวิเคราะห์ว่าสังคมไทยเป็นสังคมกึ่งเมืองขึ้น กึ่งศักดินา เป็นการวิเคราะห์ที่ไม่เข้าใจถึงรากฐานของสังคมไทยที่แท้จริง แล้วกำหนดเป้าหมายว่าต้องนำการปฏิวัติชาวนา เพื่อโค่นล้มระบบศักดินาลง ซึ่งหมายความว่าสถาบันพระมหากษัตริย์จะต้องไม่ดำรงอยู่ในสังคมไทยอีกต่อไป

ทว่าข้อเท็จจริงของสังคมไทยคือ สถาบันพระมหากษัตริย์นั้นเข้มแข็งที่สุด คนไทยมีความจงรักภักดี และสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของสถาบันพระมหากษัตริย์อย่างต่อเนื่องและยาวนานที่สุด

นอกจากนี้หากพิจารณาบริบทของสังคมไทยอย่างรอบด้าน จะเห็นความจริงว่า สังคมไทยไม่เหมือนใคร โดยเฉพาะสภาพภูมิประเทศที่อยู่ในภูมิศาสตร์อุดมสมบูรณ์ที่สุดพื้นที่หนึ่งของโลก ทำให้ไม่มีการแก่งแย่งชิงทรัพยากร หรือมีก็ไม่มาก เพราะสามารถขยายพื้นที่ออกไปได้ ขณะที่สภาพทางวัฒนธรรมก็มีพื้นฐานของวัฒนธรรมชุมชนลุ่มน้ำ ผู้คนที่อยู่อาศัยไม่มีความขัดแย้ง จากสภาพที่อุดมสมบูรณ์บวกกับวัฒนธรรมที่เอื้ออาทรทำให้ประเทศไทยมีความสุขมาถึงทุกวันนี้

บทสรุปโดย สมอ.

เนื่องจากมีกลุ่มนิติราษฎร์ออกมาเรียกร้องให้มีการแก้รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๑๒ เพื่อลดทอนอำนาจของสถาบันกษัตริย์ลง จึงหวังว่า สาระบางตอนจากบทสนทนาเทิดทูน กับสมณะโพธิรักษ์ ในรายการห้องเรียนอิสระ (ตามสำนึก) และจากหนังสือ “เทิดทูนคนรักแผ่นดิน” จะช่วยให้เราได้ตระหนักถึงความโชคดีในการเกิดเป็นคนไทยภายใต้ร่มพระบารมี

● หนังสือ “เทิดทูนคนรักแผ่นดิน” เขียนโดยเทิดทูน-ไท ใจดี พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๕๕ ผู้สนใจติดต่อหาซื้อได้ที่ ASTV และร้านธรรมทัศน์สมาคม พุทธสถานสันติอโศก

เหตุใดพระมหากษัตริย์จึงเป็นดังสมมุติเทพ ?

by Boworn Yasintorn on Tuesday, February 7, 2012 at 5:21pm

ชุดความรู้เกี่ยวกับสถาบันพระมหากษัตริย์

โดย บวร ยสินทร (ราษฎรอาสา)

๗ ก.พ. ๕๕

เราท่านทั้งหลายคงเคยได้ยินคำว่า พระมหากษัตริย์ทรงเป็นสมมุติเทพ ซึ่งทุกคนต่างก็ยอมรับโดยไม่มีข้อแม้ เพราะเป็นเรื่องการเทิดพระเกียรติยกย่อง ให้สถาบันพระมหากษัตริย์อยู่เหนือปวงชนธรรมดา และความเชื่อเช่นนี้ ก็ไม่เคยก่อให้เกิดปัญหาใด ๆ ต่อชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเราชาวไทย

แต่ในท่ามกลางสถานการณ์ทางการเมือง ที่มีกลุ่มบุคคลหวังตั้งตนเป็นใหญ่ จนเกินเลยไปถึงขนาดคิดล้มล้างระบอบกษัตริย์ เรื่องที่ไม่เคยมีปัญหากับความเชื่อสถาบัน ก็อาจกลายเป็นประเด็นที่จะนำมาโจมตีให้ร้าย เพื่อให้เข้าใจผิดว่าระบอบกษัตริย์เป็นเรื่องล้าหลัง งามาย โดยหวังทำลายปรกการแห่งความศรัทธาที่พสกนิกรมีต่อสถาบันฯ มาอย่างยาวนาน

ดังนั้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจ และสามารถอธิบายได้อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ ถึงความศักดิ์สิทธิ์ของสถาบันพระมหากษัตริย์ ว่าเป็นสิ่งที่มีเหตุผล มีที่มาที่ไป มีใช้สิ่งงามาย ล้าหลัง จึงเป็นที่มาของบทความชิ้นนี้

ด้วยกฎเกณฑ์ที่เป็นธรรมชาติ ที่เรียกกันว่า เป็นสภาวะธรรม ไม่ว่าจะ เป็นสังคมของสัตว์ ประเสริฐอย่างมนุษย์ ลงไปจนถึงสัตว์เดรัจฉานที่อยู่กันเป็นกลุ่มเป็นหมู่เป็นเหล่า จะต้อง มีผู้นำกลุ่ม ผู้นำฝูง หรือ ผู้นำสังคม ทั้งสิ้น ผู้นำของกลุ่มเป็น

หลักประกันความมั่นคงปลอดภัย และความอยู่รอด

ประเทศชาติก็เช่นกัน ไม่ว่าจะชาติใดก็ล้วนมีผู้นำของชาติทั้งสิ้น ลักษณะของผู้นำ เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ และความจำเป็นเหมาะสม ซึ่งในอดีตจนถึงปัจจุบัน เราจะพบว่า ผู้นำที่ชนชาติต้องการ จะมีลักษณะของความเป็นนักรบ และหรือ นักปกครอง ซึ่งได้มาจาก การแย่งชิงบ้าง การสืบทอดบ้าง

การแย่งชิงเป็นผู้นำ ปรากฏให้เห็นในกรณีสัตว์ป่า ที่อยู่กันเป็นฝูง เมื่อจำฝูงเดิมแก่ชรา หรืออ่อนแอ ก็จะมีผู้เสนอตัวเป็นจำฝูงตัวใหม่ ด้วยการทำทายเป็นต่อสู้เอาแพ้ชนะกัน ส่วนในสังคมมนุษย์ แม้จะใช้การสืบทอดทายาทความเป็นผู้นำหรือประมุข แต่ก็ยังมีการโค่นล้มแย่งชิงเมื่อประมุขเดิมอ่อนแอ หรือไม่เป็นที่ยอมรับ ดังปรากฏอยู่ในประวัติศาสตร์ทั่วไป

ดังนั้น ในชาติที่มีอารยธรรมในแบบราชา-อาณาจักร (มีกษัตริย์) จึงค้นหาวิธีการสืบทอด เพื่อไม่ให้เกิดการแย่งชิง จนเกิดความแตกแยก หรือสูญเสียในชาติ ด้วยการวางกฎเกณฑ์ที่จำเป็นในการสืบทอด ที่เรียกกันว่า กฎมณเฑียรบาล หรือ จารัตระเพณีว่าด้วยการครองราชย์ เพื่อให้ประมุขที่จะขึ้นครองราชย์ต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ทั้งยังสร้างความสมัคสมานสามัคคีให้กับคนในชาติ

บุคคลใดที่ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ จึงเสมือนการเกิดใหม่ ภายใต้พระนามที่ปรากฏในพระสุพรรณบัฏ ทรงมีวิถีชีวิตใหม่ ทรงถือทศพิธราชธรรม พระราชจริยวัตรที่ถูกกำหนดไว้อย่างเคร่งครัด จนยากที่ปวงชนธรรมดาจะปฏิบัติได้ พระองค์ทรงแบกรับพระราชภาระที่ยิ่งใหญ่ ในการคุ้มครองความปลอดภัยให้กับบ้านเมือง เฉกเช่นนักรบผู้ยิ่งใหญ่ ทรงปิดเป้าทุกข์ของอาณา

พระราชราษฎรทุกทิวาราตรี ไม่มีความเป็นส่วนพระองค์อีกต่อไป บุคคลใดที่ต้องประพุดติปฏิบัติตนเช่นนี้ จะไม่เป็นบุคคลศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างไร ?

ความศักดิ์สิทธิ์จึงได้สะท้อนออกในเชิงสัญลักษณ์มากมายในพระราชพิธีบรมราชาภิเษก เพื่อประกาศบันลือสีหนาทให้เป็นที่ล่วงรู้ไปทั่วราชอาณาจักรของพระองค์ และในดินแดนอันไกลไปเบื้องหน้า ว่า “บุคคลผู้นี้ กำลังจะอุทิศพระองค์ เพื่อภารกิจอันยิ่งใหญ่ ได้ทรงทิ้งซึ่งกายและใจที่มีอยู่เต็มไว้เบื้องหลัง ทรงก้าวสู่การครองราชย์ (reign) ในท่ามกลางที่ชุมนุมเทวดา ทวยเทพภูตดา มีพระเถระผู้ใหญ่ของแผ่นดิน เข้าทำพิธีกรรมดุจพิธีพุทธาภิเษก มหาพราหมณ์หลวงประกอบมหาพิธีกรรม ๓ วัน ๓ คืน เพื่อให้เกิด

ความศักดิ์สิทธิ์ ด้วยการนำดินศักดิ์สิทธิ์จากทั่วขอบขัณฑสีมา นำน้ำศักดิ์สิทธิ์จากทะเลและแม่น้ำสายสายสำคัญทั่วราชอาณาจักร ไ้มั่งคลแร่ธาตุ มาร่วมในพิธี อันเป็นการบ่งบอกว่า ดินแดนแห่งนี้เป็นอาณาจักรของพระราชอา พระองค์จะทรงรับเป็นพระราชภาระในการปกป้องรักษาให้ยั่งยืนไปชั่วลูกชั่วหลาน และด้วยพระบรมราชสัญญาการปกครองแผ่นดินที่ว่า เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”

ภารกิจยิ่งใหญ่เช่นนี้ ผู้ที่จะเสียสละและแบกรับได้ มีเพียงพระมหากษัตริย์เท่านั้น เราจึงสามารถกล่าวยกย่องให้พระองค์เป็นดัง **“สมมุติเทพ”** ได้อย่างเต็มภาคภูมิ **๒**

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๕๙)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เรา ได้สาธยายเรื่อง“**ที่พึง**”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“**ทิวฐธัมมิกัตถประโยชน์**” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“**ประโยชน์ปัจจุบัน**” ทั้งที่เป็น**โลกียประโยชน์** ไปกระทั่งถึงที่เป็น**โลกุตระประโยชน์** ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า“**กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน**”นั้น เป็นฉันทิ และได้อธิบายมาถึงตอนท้ายแห่ง**ทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์** คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ “**สมขีวตา**” อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น“**อารยชน**” กับ“**ปฤชน**”หรือ“**กัลยาณชน**” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงถึง“**หลักคิด**”หรือ“**การคำนวณ**”ของ“**ปัญญาโลกิยะ**” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“**ปัญญาโลกุตระ**” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ“**อารยบุคคล**”ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น“**โสดาบัน**”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุลักษณะสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“**สัมมาทิวฐิ**” นั้น ยิ่งบรรลุลักษณะ“**โลกุตระ**” ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี“**สัมมาอาชีพ**” ชนิดเป็น“**บุญนิยม**” สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ“**อารยบุคคล**”จะมี“**ปัญญาโลกุตระ**” เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น“**กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน**” ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ“**บุญนิยม**” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“**บุญ**”จึงไม่เพียงเป็น“**บุญ**”แค่“**โลกียธรรม**”เท่านั้น ยังมี“**บุญ**”ที่เป็น“**โลกุตระธรรม**” ซึ่งมีคุณพิเศษของ**โลกุตระสังคัจจะ**” อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน“**โลกุตระธรรม**”จะไม่มี“**บุญ**”แบบ**โลกียธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง“**บุญ**”ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังคัจจะ**” และมีทั้ง“**บุญ**”แบบ**โลกียธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“**โลกุตระธรรม**”จะต้องเป็น“**บุญ**”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด“**โลกุตระสังคัจจะ**”**ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม**”

เราได้รับฟังถึง“**ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม**”มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“**แนวคิด**”เล่นๆ หรือเป็นแค่“**ตรรกะ**”อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปไม่ได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“**บุญนิยม**” ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง“**ความแตกต่าง**”ของ“**ทุนนิยม**”กับ“**บุญนิยม**” ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า“**ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข**” สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุลักษณะจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง“**จวนใจ**” หรือเพราะ“**ไร้ทางออก**” หรือ“**สุดทุกข์สุดฝืนทน**”แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุลักษณะยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุลักษณะสูงเพียงพอ ก็จะต้อง“**ตั้งตนอยู่บนความลำบาก**”(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ “**กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**”ในประเด็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**” ที่หมายความว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**”นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน“**มัชฌิมาปฏิปทา**”นี้เป็น“**ประเด็นสำคัญมาก**”สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**”(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น“**หยาบที่สุด**”เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น“**ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง**”

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโง่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะที่เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้งถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี่มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตระมขั้นปรมาตถสังขะ ผู้โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลึบมาทิวฎีว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลลุดอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลงของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ต่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสังข) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั่นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

นี่คือ “จิตสงบ”ที่สัมมาทิวฎีแบบพุทธ

ที่“สงบ”เพราะ“กิเลส”มันไม่มีริบกวแล้ว จึงไม่มี

“ความเสียหายเลวร้าย” ไม่มี“บาป”ที่เกิดจาก“กิเลส”นั้นแล้วอีกเลย เนื่องจาก“กิเลส”นั้นได้“เผาไหม้”(ฉาม)

ด้วย“ไฟทางธรรม”(ฉาน) คือ“ไฟพิเศษ”ไปแล้ว

แต่ที่**ปฏิวัติ**อื่นๆที่ทำ“จิตสงบ”ได้นั้น เขา**ไม่ได้**“เผา”กิเลสตามภาษาคำว่า“ฉาน”เลย

เขาเพียงแค่สะกดจิตให้มีความสงบใจ(สมถะ)ได้ หรือทำให้จิตสงบได้ด้วยวิธีต่างๆ และพยายามทำ“จิตสงบ”นี้ให้**สงบ**อยู่ได้นานๆ แถมพากเพียรให้**ตั้งมั่น**(สมาธิ)ทนทานยิ่งๆที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วนับเอา**ความทนทาน-ความตั้งมั่น** ทนทานแบบนี้แหละว่า“จิตตั้งมั่น”(สมาธิ) ซึ่งยังไม่ใช้“ฉาน” ยังไม่มี“ตัวตน”(อตตา, สักกายะ)ที่ถูก“เผา”ด้วย“ไฟ”(ฉาน) แล้วเกิด“ความสงบใจ”ชนิดที่“ตัวตน”นั้นๆมอดไหม้สิ้นสูญไปไม่เหลือจนที่สุดหมดเกลี้ยง“ตัวตนนั้นปลายนสุดท้าย”(อาสวะ, อนุสัย)เลย

มีแต่“ความสงบ”ที่กดข่มได้สำเร็จ แต่เขาก็หลงเรียกกันว่า“ฉาน”อย่างหลงผิดติดต่อกันมาช้านานเท่านั้น ลัทธิทำ“ความสงบ”ชนิดนี้มีมานานก่อนพุทธเกิด

“ความสงบ”ชนิดนี้จึงยังเป็นแค่ “มีฉาฉาน” ซึ่งมันเป็น“ความผิด”ที่ผิดกันมาไม่รู้กี่บ่บักกี่ปี จนเป็น“อจินไตย”ที่คิดเอาไม่ได้ หรือไม่สามารถรู้ได้ด้วยตรรกะ ต้องบรรลุสัญชาตญาณเองจริงจึงจะรู้ตามจริงนั้นๆได้

“มีฉาฉาน”นั้นแม้แค่“ตัวตนของกิเลส”เขาก็ยังไม่รู้จัก“ตัวตนของกิเลสขนาดต่างๆ”(อตตา-สักกายะ-อาสวะ) แม้แต่ลักษณะเดียว เพราะเขา**ไม่มีวิธี-ไม่มีทฤษฎี(ปฏิวัติ)**ที่จะเรียนรู้“ตัวตน”จนกระทั่งมี“ตัวตน”อันเขา**ประหาร(ปรหต)**ที่ได้สัมผัสกันหลังๆอย่างเห็น(บัสสติ)แจ้ง(สังขจิต) ยืนยันได้และ“ประหาร”(ปรหต)กันอย่างประจักษ์สิทธิ์ตั้ง“เผา”สิ่งนั้นด้วย“ไฟ”(ฉาน)ตามคำว่า“ฉาน”นี้ที่เดียว

เพียงแค่สะกดจิตไว้ทั้งหมด ไม่ให้จิตทำงาน แล้ว**หลงผิด**ยึดเอา“ความสงบ”นี้ว่า“เป็นฉาน” เมื่อเลิกสะกดไว้หรือเลิกกดข่มไว้ ถ้าไม่กระทำตามที่เคยทำได้นั้นอีก “จิต”ก็ไม่เป็น“ฉาน”นั้น เพราะ“กิเลสอาสวะ”ยังคงเดิม มันเพียง“กดดันให้”**“นิ่งนาน”**ลงไปนอนนิ่งตกล็อกอยู่ในกันมั้งของจิตที่เป็น“อนุสัย”หรือ“อาสวะ”ได้นาน เท่านั้นเอง

ส่วน“ฉาน”แบบ**พุทธ** ต่างจากการ“เพ่ง”แบบ**ทั่วไป** เพราะการ**เพ่ง**แบบ**ทั่วไป**นั้น เขาจะ**เพ่ง** ด้วยกลวิธีใดๆของอาจารย์ไหนๆก็ตาม เขาก็**เพ่ง** เพื่อให้**จิตสงบ**เท่านั้น เพื่อให้**จิตหยุดนิ่ง**อยู่ ไม่ปรุง ไม่คิดอะไร จน

ที่สุดไม่ให้รับรู้อะไรเลยแล้วเรียกว่า“**นิโรธ**”ไง! เขา**ไม่ได้**“เผา**ตัวตน**ของกิเลส”เหมือนแบบ**พุทธ**เลย

การ“เพ่ง”แบบ**พุทธ**จึงต่างจากการ“เพ่ง”แบบ**อื่นๆทั่วไป** เพราะ**พุทธ**นั้น“เพ่งจนรู้เห็น**ตัวตน**ของสิ่งที่จะเผาแล้วก็เผา”ที่มีผลเป็นจริงถึงขั้นมีพลังของ“ไฟ”ที่เป็น“พลังปัญญา” “เผา**ตัวตน**นั้นๆ” จึงมีลักษณะเป็น**ฉาน**(ไฟ, กองไฟใหญ่)แท้ ทำ“การเผา”(ฉาน)ไปจริงๆ

พุทธไม่ใช่“เพ่ง”ให้“จิตสงบ”เฉยๆ ให้**เก่ง**ให้“ตั้งมั่น”อย่างที่เอาแต่“เพ่ง”ให้**นิ่ง**ตั้งเข้าไปๆแค่นั้น

แต่**พุทธ**“เพ่ง”ให้**รู้แจ้งเห็นจริง**“**ตัวตน**ของกิเลส”กระทั่งสัมผัส**รู้เห็น**“**ตัวตน**”นั้นๆ(อตตา, สักกายะ, อาสวะ)จน**แจ้งชัด**แม่นยำ**คมถูกตัวถูกตน** เริ่มตั้งแต่“**สักกายทิฏฐิ**” สักกายะ คืออะไร

สักกายะ คือ **ตัวตน** ที่ผู้ปฏิบัติมี**ญาณ**สัมผัสมันได้ **ทิฏฐิ** คือ **ความรู้**หรือ**ความเข้าใจ**ก่อนที่จะเกิด**ญาณ** ซึ่งบาลีคำว่า **ตัวตน** นี้ ที่เรียกกันทั่วไปก็คือ **อตตา** **ความรู้ความเข้าใจ**ขั้น“**ทิฏฐิ**”หรือขั้น“**ปริยัติ**”นั้น “**ตัวตน**”จะใช้ภาษาสื่อให้รู้กันทั่วไปด้วยคำว่า **อตตา**

ขณะนี้เรากำลังพูดถึงเรื่อง“**ตัวตน**”ในขั้น**ปริยัติ** คำว่า“**ตัวตน**”จึงใช้คำว่า“**อตตา**” เพราะยังเป็นแค่“**สามัญนาม**”(commom noun) จนกว่าผู้ปฏิบัติมี“**วิสามัญนาม**”(proper noun)คือ มี“**ญาณ**”สามารถสัมผัส“**ภาวะแท้**”ของ**จิต-เจตสิก**ของตนได้จริงๆ แล้ว“**รู้แจ้งเห็นจริง**”เจาะจงลงไปที“**จิตเป็นตัวตนจริง**ๆ”

เมื่อผู้ปฏิบัติได้**ปฏิบัติ**จนกระทั่งเกิด**ญาณ**สัมผัส“**ตัวตน**”(ของกิเลส)**ตัวนั้น**ในจิตของตนสำเร็จจริงขึ้นมา “**ตัวตน**”**ตัวนี้**ที่ผู้ปฏิบัติมี“**ญาณ**”สัมผัสจริงนี้แหละเป็น“**ตัวตน**”ที่ผู้ปฏิบัติจับมันค้นตายเจาะจงเฉพาะตัวได้แล้ว ถูก“**ตัวตนของตัวใดตัวนั้น**”เลย เป็น“**ตัวนี้ๆ**”กันทีเดียว

“**ตัวตน**”ตัวนี้จึงเป็น“**วิสามัญนาม**” เพราะมันเป็น“**ตัวตนที่รู้ได้**เจาะจงลงไปแน่นอนแล้วว่า**ตัวไหนคือตัวนั้น**”(proper noun)จึงมีชื่อเฉพาะว่า“**สักกายะ**”(proper name)สำหรับผู้ปฏิบัติที่มี**ญาณ**แล้วจริง **รู้แจ้งเห็นจริง** “**ตัวตน**”นั้นแล้วจริง ผู้ที่จึง“**พิน**สักกาย**ทิฏฐิ**” คือ“**พิน**จาก**แค่**“**รู้**”**แค่**“**เข้าใจ**”ได้แค่นั้น ซึ่งตอนนี้ไม่แค่นั้นแล้ว ตอนนี้“**รู้เห็นตัวจริง**”จับ“**ตัวจริงของจริง**”นั้นๆแล้ว **พิน**

จาก“รู้”แค่“สุดมยปัญญาหรือจินตามยปัญญา”แล้ว ได้ปฏิบัติพัฒนาเจริญสูงขึ้นไปถึงขั้นสัมผัสของจริงจากแค่“รู้”แค่“เข้าใจ”เท่านั้น ตอนนั้ปฏิบัติจนมีการสัมผัสแล้วรู้แจ้งเห็นจริง“ตัวตน”นั้นๆเป็น“ภาวนามยปัญญา”

ผู้ปฏิบัติจะต้องตามรู้“ตัวตนของกิเลสอื่นๆต่างๆ”(อตต) ภาษาคัพท์ที่เรียกการตามรู้“ตัวตน”ตามทฎฎฎนี้ก็คือ “อตตานุทฎฎฎ” “อตต”หรือ“ตัวตน”ที่ผู้ปฏิบัติจนเกิด“ญาณ”รู้ตัวตนนั้นๆขึ้นมา “ตัวตนตัวนั้น”ก็คือ“สักกายะ”ที่พ้นจาก“ความรู้”ที่รู้แค่เป็น“ทฎฎฎ”หรือแค่รู้เป็นปริยัติเท่านั้น(สุดมยปัญญา-จินตามยปัญญา) เจริญขึ้นเป็น“ความรู้”ขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความปรากฏจริง”(ภาวะ)คือ“ตัวตนของกิเลสตัวนั้นๆ”แล้ว บัดนี้“ตัวตนตัวนี้”จึงชื่อว่า“สักกายะ”(ภาวนามยปัญญา)

นี่คือ “พ้นสักกายทฎฎฎ” พ้นสังโยชน์ข้อที่ ๑

แล้วต้องปฏิบัติต่อไปจากการรู้“ตัวตน”(สักกายะ)ที่รู้ผู้นี้ให้พ้นวิจิกฉาสังโยชน์คือ จนพ้นสังสัยสงสัยให้ได้ กล่าวคือ พอสัมผัสสภาวะของ“จิต-เจตสิก-รูป”(ขณะนี้ยังไม่ถึงขั้นนิพพาน) เราก็เริ่มมีนามรูปปริจเฉทญาณ(ญาณกำหนดแยกนามรูป) แล้วจะต้องพิจารณาตรวจสอบทำความเข้าใจให้ยิ่งๆขึ้นไปอีกจนสามารถรู้แจ้ง“ภาวะสักกายะ”นั้นลึกซึ้งจริงจรงครบถ้วนชัดเจนใน“การเห็นตัวตน”นี้ กระทั่งมีนามรูปปัจฉยปริคคญาณ(ญาณหยั่งรู้เหตุปัจฉยที่อาศัยกันและกันอยู่) หรือยิ่งเจริญถึงมีสัมมสนญาณ(ญาณหยั่งรู้ความเป็นไตรลักษณ์ เป็นปัจฉยการ) ก็จะเป็น“ญาณ”ทราบซึ่งว่า “โอ! ฉะนั้นเืองหนอคือ“ความจริง-ของจริง-สัจจะ”ขั้นปรมัตถธรรม(จิต-เจตสิก-รูป ซึ่งขณะนี้ยังไม่ถึงขั้นนิพพาน) ตรงตามพุทธพจน์ที่ว่า“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต” เราจึงเชื่อ ชนิดที่ความสงสัยสงสัย(วิจิกฉา) มันหายไปทันที แรงแห่ง“ความเชื่อ”(ศรัทธา)เจริญขึ้นเป็น“ศรัทธินทรีย์” เพราะเรากำลัง“เห็น”ตถาคต(ธรรม)อยู่ ต่อหน้าเรา ณ บัดปัจจุบันนี้แหละ” นี่คื พระพุทธเจ้าที่เรากำลังเห็น ซึ่งเป็น“ธรรม”ขั้นปรมัตถธรรมแท้ๆขณะนี้

นี่คือ เรากำลังเข้าถึงพระไตรรัตน กล่าวคือ กำลัง“เห็น”พระพุทธ จึงเชื่ออย่างไม่สงสัย และเรากำลัง“เห็น”พระธรรมที่เป็น“ความจริง-ของจริง-สัจจะ”ขั้นปรมัตถธรรมอยู่หลังๆด้วย เราจึงกำลังเป็น“สาวกสังโฆ”ขั้นกำลัง

อยู่ใน“มรรคญาณ”(สู่ทางอริยมรรคอยู่ ณ บัดนี้หลังๆ) คือ ผู้บรรลุปรมัตถธรรมอยู่แท้ ณ บัดปัจจุบันนี้ จึง“เห็น”พระสงฆ์ ก็คือเราเองแท้ๆที่กำลังเข้าสู่มรรค จึงพ้นสงสัย(วิจิกฉา)ทั้งพระพุทธ-ทั้งพระธรรม-ทั้งพระสงฆ์ เพราะการรู้แจ้งเห็นจริง“ของจริงที่ปรากฏ”(ภาวสัจจะ)ในตัวเราเองแท้ๆ ที่ทั้งรู้ทั้งเห็นทั้งเป็นเป็นนั่นเอง (ตถตาขั้นมรรคสัจ)

ผู้ปฏิบัติกำลัง“เห็น”พระพุทธเจ้าแท้ๆอยู่ ณ บัดปัจจุบันนี้แท้ๆทีเดียว เพราะเรา“เห็น”ธรรมขั้นปรมัตถธรรม คือ “เห็น”จิตที่เป็นตัวอกุศลจิต-ตัวกิเลสที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วนำมาสั่งสอนคนให้รู้ตาม

ด้วยประการฉะนี้แล คือ พ้นสงสัย(พ้นวิจิกฉา)ในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระสงฆ์ ต้องปานฉะนี้ จึงจะชื่อว่า ศรัทธาในพระรัตนตรัยนี่คือ “พ้นวิจิกฉา” พ้นสังโยชน์ข้อที่ ๒

เมื่อได้รู้จัก“ตัวตน”แจ้งจริงด้วยญาณแล้วก็ต้องปฏิบัติ“กำจัด”มันให้หมดตัวตนนั้นๆไปดั่ง“เผาด้วยไฟ”ให้สิ้นเกลี้ยง นี่แหละคือ การทำมาน “มาน”คือเช่นนี้ “มาน”รากเดิมแท้ที่เป็น“อจินไตย”เป็นเช่นที่ว่านี้ เพราะการดับกิเลสหรือกำจัดกิเลสสำเร็จจริงเท่านั้น ไม่ใช่แค่สะกดกดข่มใจ หรือทำให้มัน“สงบ”ไปเท่านั้น เช่น “ใจสงบ” ก็คือแค่“ใจอยู่หนึ่งๆ” หรือ“ใจหยุดคิดนึก”หรือ“ใจทั้งหมดไม่ทำหน้าที่ใดๆเลย-ดับดำมืดอยู่” แม้“มาน”จะแปลเอาความหมายว่า“ทำให้สงบ”ก็ไม่ใช้หมายเอา“สงบ”เพียงหยาบๆตื้นๆแค่นี้ หรือจะแปลว่า“เพ่งให้อารมณ์แน่วแน่งจนสงบนิ่งอยู่”ปานใด แต่ถ้าไม่ได้กำจัดกิเลสดั่งไฟเผาจนมอดไหม้สูญสิ้นซากไป ก็ไม่ใช่“ความเป็นมาน”ตามสัจจะแท้แห่งปรมัตถ์เดิม

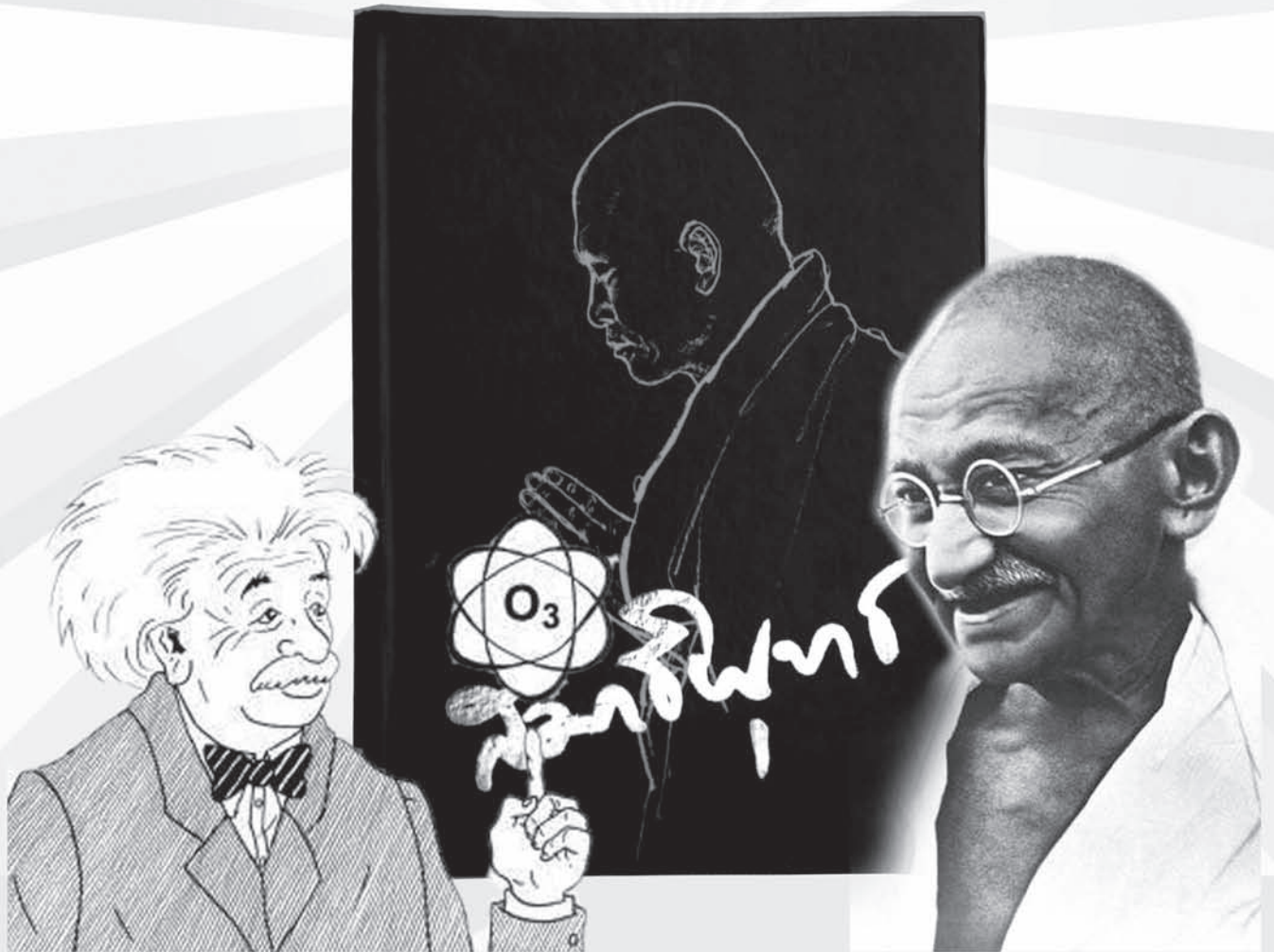
“มาน”ต้องหมายถึงภาวะที่สามารถกำจัดกิเลสนั้นๆให้มอดไหม้สูญสิ้นสภาพจนไม่มีซาก และเฉพาะ“กิเลส”เท่านั้นด้วย ที่ถูก“กำจัด”จนเกลี้ยงสิ้นซากไปจากจิต กิเลสสิ้นซากจากไป จิตยังผ่องใสทำงานรู้แจ่มแจ้งยิ่งๆขึ้น นี่คื“ใจสงบ”ที่เป็น“ความสงบ”เพราะกิเลสเท่านั้นที่สิ้นไปไม่เหลือเชื้อของกิเลสเลยแม้แต่น้อยเท่าธุลีละออง ไม่ว่าธุลีหมองธุลีเริง ก็ต้องหมดสิ้นถึงขั้นปลายสุดที่เรียกว่าอาสวะ อันเป็น“ตัวตน”ตัวปลายสุดท้าย

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

● ต่อจากฉบับที่ ๒๕๙

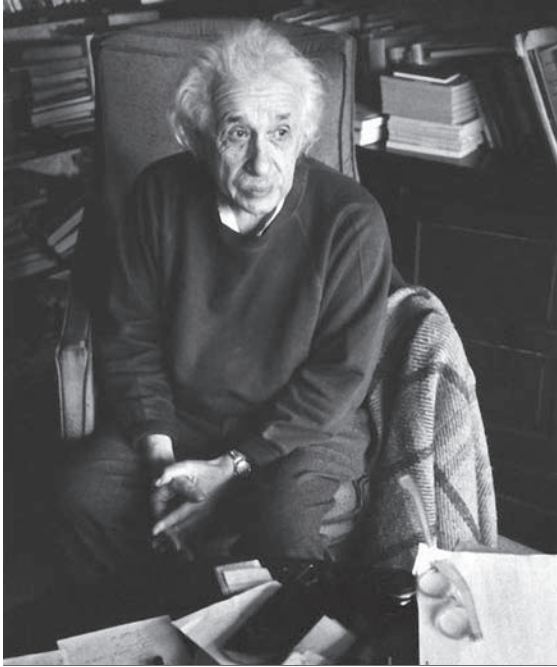
- ในความเห็นของฉัน ระบบเศรษฐกิจเสรีทุนนิยมอย่างทุกวันนี้ คือ...“แหล่งกำเนิดความชั่วร้ายที่แท้จริง!” (ไอน์สไตน์)
- ...“พระเจ้าทรงห้ามมิให้อินเดียรับเอาระบบอุตสาหกรรมตามแบบ ตะวันตก เพราะเพียงระบบเศรษฐกิจแบบจักรวรรดินิยมของประเทศเกาะ เล็ก ๆ อย่างอังกฤษ ก็ตีตรวนโลกทั้งโลกเอาไว้แล้วในทุกวันนี้ (คานธี)
- อาตมาจึงมีเป้าหมายพุ่งพุ่งตรงไปที่แนวคิดระบบ “ทุนนิยม” ว่า “เหลวไหล” ทำให้สังคมเลวร้าย เตือดร้อน เพราะมีความโลภเป็นแกน” (สมณะโพธิรักษ์)

โพธิสัตว์บนดิน-โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๔

● **ทุนนิยม.....ในทัศนะของ ไอน์สไตน์**

ในความเห็นของฉัน ระบบเศรษฐกิจเสรี ทุนนิยมอย่างทุกวันนี้

คือ...“แหล่งกำเนิดความชั่วร้ายที่แท้จริง!”
ฉันเห็นว่าโดยผลทางจิตวิทยาแล้ว ทุนนิยม ไม่เพียงทำให้ก้าวหน้าในการผลิต แต่ทำให้ก้าวหน้า ในการพัฒนาความรู้ และทำให้ก้าวหน้าในการ แข่งขันสร้างตัวตนด้วย ซึ่งมันมีอำนาจมากกว่า จิตสำนึกของสังคม และความรับผิดชอบทาง สังคม (มนุษย์จะต้องตระหนักรู้และรู้เท่าทันระบบ คิดของเศรษฐกิจเสรีทุนนิยม ที่หล่อเลี้ยงความเป็น “ตัวกู ของกู” ขยายอาณาจักร “ตัวกู ของกู” ให้ ใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ ภายใต้กรอบความคิดแบบนี้ การ แข่งขันเพื่อให้ได้ชัยชนะ อยู่เหนือผู้อื่น จึงเป็น เรื่องสำคัญมากกว่าการอยู่ร่วมกัน การช่วงชิง โอกาสจึงสำคัญกว่าการให้และการแบ่งปันโอกาส ถ้าทุกคนคิดและทำในทำนองเดียวกันทั้งหมดอะไร จะเกิดขึ้นบนโลกที่จำกัดใบนี้... ผศ.ดร.จุมพล พูลภัทรชีวิน มติชน ๙ เมษายน ๒๕๕๔

ทุนส่วนบุคคลมีแนวโน้มที่อยู่ในมือคนจำนวน น้อย ส่วนหนึ่งเป็นเพราะการแข่งขันเสรี ส่วน หนึ่งเป็นเพราะการพัฒนาเทคโนโลยี ส่วนหนึ่ง เป็นเพราะการรวมศูนย์การผลิตในอุตสาหกรรม ขนาดใหญ่ ซึ่งต้องใช้คนงานจำนวนมากด้วย รายจ่ายที่เล็กน้อย ผลลัพธ์ก็คือก่อให้เกิด ระบบคณาธิปไตยของผู้มีทุนมาก ซึ่งไม่อาจ ตรวจสอบได้อย่างทั่วถึงแม้ในสังคมประชาธิปไตย เป็นความจริงว่านักการเมืองถูกเลือกโดยพรรคซึ่ง ได้รับการสนับสนุนจากผู้มีทุนเพื่อวัตถุประสงค์ หลายอย่างนอกเหนือจากการออกกฎหมาย ผู้แทนจึงไม่อาจรักษาประโยชน์ของประชาชนได้ (จึงเป็นได้เพียงแค่ผู้แทนของนายทุน พรรคของ นายทุน และเพื่อนายทุนเท่านั้น)

และอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ผู้มีทุนทั้งหลายได้ครอง สื่อต่าง ๆ ทั้งหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ ดังนั้นจึง เป็นการยากยิ่งที่ประชาชนจะใช้สติปัญญาของตน เพื่อพัฒนาระบบการเมืองให้ดีขึ้น Albert Einstein, ๑๙๔๙ (บ้านเมืองจึงถูกนักการเมืองและระบบ การเมืองบู๊บู๊ย่าจันและเทอะอย่างเช่นในปัจจุบัน)

● **ทุนนิยม.....ในทัศนะของ คานธี**

● โลก...มีทรัพยากรที่จะแบ่งปันให้แก่...พวก มนุษย์ทุกคนเท่าที่จำเป็น แต่...ไม่มีพอที่จะสนองความโลภ...ของคน ...แม้คนเดียว...

● ...“พระเจ้าทรงห้ามมิให้อินเดียรับเอาระบบอุตสาหกรรมตามแบบตะวันตก เพราะเพียงระบบเศรษฐกิจแบบจักรวรรดินิยมของประเทศเกาะเล็ก ๆ อย่างอังกฤษ ก็ตีตรวนโลกทั้งโลกเอาไว้แล้วในทุกวันนี้ ถ้าหากประชาชาติใหญ่ ๆ ที่มีพลเมือง ๓๐๐ ล้านคนอย่างอินเดีย ถือเอาการกอบโกยผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจอย่างเดียวกัน โลกก็จะถูกปอกลอกจนไม่มีอะไรเหลือ เหมือนถูกกัดแทะด้วยฝูงตั๊กแตนหิมิตมา...”

● “เศรษฐศาสตร์ที่แท้จริงไม่เคยเป็นปฏิปักษ์กับมาตรฐานสูงสุดทางจริยธรรม เช่นเดียวกับจริยธรรมอันแท้จริงทั้งหลายจะต้องเป็นเศรษฐศาสตร์ที่ดีด้วย เศรษฐศาสตร์ที่บูชาทรัพย์สินเงินทองและทำให้ผู้ที่แข็งแรงสามารถสะสมความมั่งคั่งบนความทุกข์ของผู้ที่อ่อนแอ นับเป็นศาสตร์ที่จอมปลอมและลึนหวัง นำมาซึ่งความตายในทางตรงกันข้าม เศรษฐศาสตร์ที่จริงแท้จะยืนหยัดข้างความยุติธรรมในสังคม จะเกื้อกูลทุกคนอย่างเท่าเทียม รวมทั้งผู้ที่อ่อนแอที่สุด ทั้งยังเป็นส่วนจำเป็นอย่างขาดเสียมิได้สำหรับชีวิตที่ดีงาม”

ทุนนิยม.....ในทัศนะของ สมณะโพธิรักษ์

● “ทุนนิยม” เศรษฐกิจ “อัตรินิบาต”
 ทุกวันนี้สังคมของโลกทั้งโลกตกอยู่ใน “ระบบทุนนิยม”
 คนทั่วโลกใช้ระบบ “ทุนนิยม” ทั้งนั้น แล้วยอมรับกันว่า “สุจริตยุติธรรม”

โลกทุกวันนี้จึงเกิดการเบียดเบียนแย่งชิง แล้วก็เข้าใจว่า “ใครสามารถเอาเปรียบได้กำไรมาก ๆ เป็นสิ่งดีน่ายกย่องนับถือชมเชยชื่นชม”

ทุกคนจึงเดินตามรอยนี้หมด ศึกษากันมามากๆ ก็เพื่อจะไปเอาเปรียบเอาardtทั้งสิ้น แล้วก็พยายามตีราคาค่าตัวให้เกิน ๆ ให้สูง ๆ ให้แพง ๆ เอาไว้

ความจริงควรได้เท่าไร ไม่รู้! ต้องตีราคากิน ๆ ไว้ก่อนหรือตีราคาตามวุฒิ ทั้ง ๆ ที่ยังไม่เป็นอะไรไม่ประสีประสาอะไร ผิดหัดอะไรก็ยังไม่เคยเลย นี่เป็น “ความฉ้อฉล” ในสังคมทั่วโลก ปฏิบัติผิดกันไปหมด

คนในโลกนี้ จึงไร้ค่า-ไม่มีประโยชน์ นี่ก็คือ “หายนะใหญ่”

นักเศรษฐศาสตร์ ชื่อ “เดวิด คอว์เดน” เรียก “เศรษฐกิจปัจจุบันนี้” ว่า “ระบบเศรษฐกิจอัตรินิบาตกรรมโลกานุวัตร” (global suicidal economy) ที่กำลังก่อภัยพิบัติยิ่งใหญ่ และรุนแรงขึ้นไปเรื่อย ๆ ซึ่งเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นอย่างช้าที่สุดก็ก่อนศตวรรษนี้ โลกใกล้จะแตกแล้ว !

ก็ใช่ ! อย่างที่เขานำเสนอมา ดังนั้น ความสมดุลทางธรรมชาติทุกอย่างในโลกในมหาจักรวาลก็จะวิปริตแปรปรวน ทั้งการเคลื่อนไหว ทั้งการทรงสภาพ เกิดแผ่นดินไหว ร้อนแล้ง น้ำท่วม ระเบิดแตกทำลาย ฯลฯ เป็นพิษเป็นภัยขึ้นมาได้อย่างแท้จริง

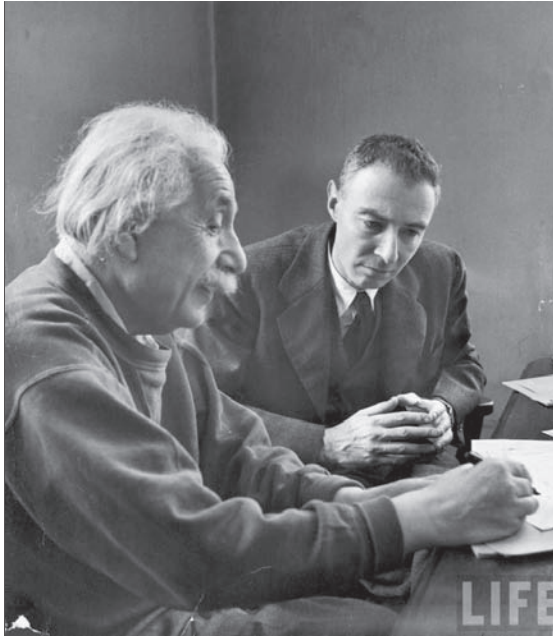
ระบบเศรษฐกิจ “ทุนนิยม” ที่เขาตั้งชื่อไว้อย่างน่ากลัวว่า “อัตรินิบาต” คือ “เป็นเศรษฐศาสตร์การฆ่าตัวตาย” นั้น ก็จริงที่สุด !

เอาตามจริงมีเป้าหมายพุ่งพุ่งตรงไปที่แนวคิดระบบ “ทุนนิยม” ว่า “เหลวไหล” ทำให้สังคมเลวร้าย เตือดร้อน เพราะมีความโลภเป็นแกน”

สังคมที่ใช้...ระบบ “ทุนนิยม” ในการดำเนินชีวิต...จะไม่เกิดการเป็นอยู่สงบ ไม่เกิดความอุดมสมบูรณ์พูนสุข มีแต่ผลาญทำลายไปเรื่อย เป็นงูปากใหญ่กินมาก กินจุ กินไม่รู้หยุด กินผู้อื่นและกินทางตัวเองไปเรื่อย ๆ จนเกือบจะถึงหัวแล้วด้วย ทุกวันนี้ก็ยิ่งเห็นว่า “ทุนนิยม” กำลังถึง

ทางตันแล้ว ใช้การไม่ได้แล้ว

ฉะนั้น ความตายของ “ทูนินิยม” กำลังคืบคลานเข้ามา การเกิดขึ้น - ตั้งอยู่ - ดับไป เป็นลัทธิธรรม “ระบบทูนินิยม” ก็เป็นลัทธิธรรมอันหนึ่งเกิดขึ้นแล้ว - ก็ตั้งอยู่มาได้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง - แล้วก็ต้องตายไป เพราะเป็นระบบที่ร้ายแรง - เลวมาก

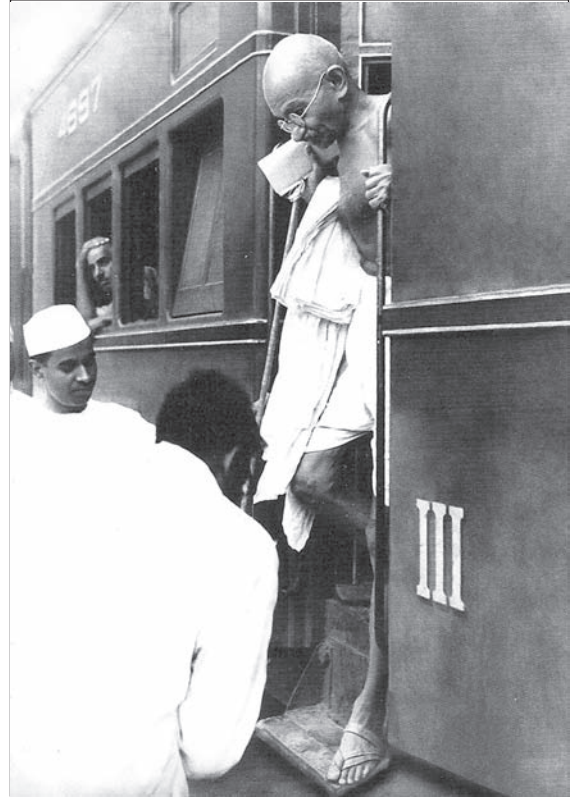
เพื่อมนุษยชาติ.....ในทัศนะของไอน์สไตน์

ปรากฏการณ์ในโลกเป็นเรื่องแปลก เราแต่ละคนมาเยี่ยมโลกนี้เพียงชั่วคราว โดยไม่รู้ว่าจะทำไม บางครั้งก็เหมือนดังว่าเป็นบัญญัติสวรรค์ แต่มีสิ่งหนึ่งที่เราได้อยู่ในชีวิตประจำวันว่า **“เราได้อยู่ที่นี่เพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่น เพื่อจิตใจอันนับไม่ถ้วนซึ่งเชื่อมโยงกับเราด้วยสายใยแห่งกรุณา”**

วันละหลายครั้ง ที่ฉันรู้สึกว่ทั้งภายนอกและภายในของฉันถูกสร้างขึ้นมารับใช้ผู้คน ทั้งที่มีชีวิตอยู่และตายไปแล้ว

และด้วยความจริงใจ ฉันได้อบรมตนเองให้ตอบแทนให้มากที่สุดเท่าที่ฉันได้มา

ชีวิตที่ดำรงอยู่เพื่อประโยชน์สุขของชนทั้งหลายเท่านั้นที่มีค่าควรดำรง

เพื่อมนุษยชาติ.....ในทัศนะของคานธี

การพึ่งพาอาศัยกัน ควรจะเป็นอุดมการณ์ของมนุษย์เช่นเดียวกับการพึ่งตนเอง มนุษย์เป็นสัตว์สังคม หากไม่มีความสัมพันธ์กับสังคม มนุษย์จะไม่เกิดความตระหนักรู้ว่า เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับสากลจักรวาล และจะไม่สามารถอดทนต่อการซึ่งมีอยู่ในตัวเขาได้

หน้าที่ของเราที่มีต่อตนเอง ต่อประเทศชาติ และต่อโลกนั้น หาได้เป็นไปอย่างโดดเดี่ยวไม่ เราจะบำเพ็ญประโยชน์แก่ประเทศชาติด้วยการสร้างความเสียหายให้แก่ตนเองหรือครอบครัวของเราไม่ได้ ในทำนองเดียวกัน เราจะสร้างประโยชน์ให้ประเทศชาติด้วยการก่อให้เกิดความเสียหายแก่โลกก็ไม่ได้ เมื่อพิจารณาจนถึงที่สุดแล้ว จะเห็นว่าเราควรจะตายเพื่อครอบครัวจะได้มีชีวิตอยู่ ครอบครัวควรจะตายเพื่อประเทศชาติจะได้มีชีวิตอยู่ และประเทศชาติควรจะตายเพื่อโลกจะได้มีชีวิตอยู่

เฟื่องมนุษย์ชาติ.....ในทัศนะของสมณะโพธิรักษ์

ระบบ “บุญนิยม” * นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษย์ชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังด้อนเข้ามาคุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรค์ให้ เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ “บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ (quality) และปริมาณ (quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตามยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็นหรือดำเนินชีวิตในระบบ “บุญนิยม” ได้แล้วจำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ “ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลยกันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจได้ว่าระบบ “ทุนนิยม” กำลังเข้ามาคุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันตอย่างอุดมสมบูรณ์เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วยจึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่าต้องปรับตนมาเป็นระบบ “บุญนิยม” นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษย์ชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ระบบบุญนิยมสาธารณะโลก

● บุญนิยม * (Booniyomism) เป็นระบบที่มีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล เป็นระบบที่เกิดจากการ ลด ละ เลิก กิเลส ไม่เอาวัดเอาเปรียบกัน แรงงานและผลิตผลที่เกิดจากแรงงานมอบให้ระบบ ทำให้ทรัพยากรของระบบเพิ่มขึ้นตลอดเวลา (วงกลมตรงกลาง) คนในระบบไม่รู้สึถึงความแตกต่างทางเศรษฐกิจจะหวากัน เป็นระบบก่อให้เกิดความเข้มแข็ง ทั้งทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม แข็งแกร่งมาก วงกลมเล็กที่อยู่รอบ ๆ วงกลมทรัพยากร คือภาพตัวแทนของคน หรือองค์กร มีขนาดเท่ากัน หมายถึงไม่มีความแตกต่างกันทางฐานะ และโอกาส

ระบบบุญนิยม “สาธารณะโลก” เป็นระบบสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองโลกุตระ ไม่มีการสะสมสมบัติเป็นของส่วนตัว กินใช้และเป็นอยู่ด้วยการประหยัดมัธยัสถ์ รับประทานอาหารมังสวิรัต ละเว้นอบายมุขทั้งปวง นับถือศีลด้วยกาย วาจา และใจ เจริญสติด้วยมรรคองค์ ๘ ขยันขันแข็งทำงาน สามัคคี มีพลัง มีความเป็นธรรมในระบบ ชุมชนอยู่กันด้วยความอบอุ่น ร่วมเย็น แรงงานและผลิตผลที่เกิดจากแรงงานมอบไว้ให้เป็นของส่วนกลาง ที่เรียกว่าสาธารณะโลก ระบบนี้จะเข้มแข็งและมั่นคงขึ้นตลอดเวลา

(อ. สุทธิพงษ์ ปรัชญพฤทธิ์)

เป็นกรณีศึกษา
เกิดปัญหาอย่าโทษเขา
หลงสรรเสริญเลยหุบเขา
โดนหลอกเอาเราใจเอง.

เราใจเอง

(รุทกชาดก)

ที่กรุงสาวัตถีนครหลวงของแคว้นโกศล มีกุลบุตรคนหนึ่งได้ฟังพระธรรมเทศนาของพระศาสดาแล้ว บังเกิดความคิดขึ้นมาว่า

“ผู้อยู่ครองเรือนไม่อาจประพฤติพรหมจรรย์ (ธรรมชั้นสูงอันประเสริฐ) ให้บริสุทธิ์โดยส่วนตัวได้ เราควรบวชในศาสนาที่น่าออกจากทุกข์ แล้วจะได้กระทำถึงที่สุดแห่งทุกข์”

ดังนั้นเขาจึงยกสมบัติทั้งหมด มอบให้แก่บุตรและภรรยา เรียบร้อยแล้ว จึงไปทูลขอบวชกับพระศาสดา

แม้พระศาสดาก็ทรงให้เขาบวช ครั้นได้บวช เป็น**ภิกษุใหม่**แล้ว ไปบิณฑบาตก็ต้องอยู่ท่ายแถว นั่งในโรงฉันก็อยู่ปลายแถว อีกทั้งหมู่ภิกษุก็มี จำนวนมาก ทำให้อาหารที่ได้ขบฉันไม่พออิ่ม และเป็นอาหารที่ไม่ถูกปากอีกด้วย

ภิกษุนั้นจึงตัดสินใจบิณฑบาตตามลำพัง ไป ยังเรือนของ**ภรรยาเก่า** นางก็ได้ถวายอาหารที่ ตกแต่งไว้อย่างดี ภิกษุนั้นจึงได้ฉันอาหารรสเลิศ เป็นที่ยินดีพอใจยิ่งนัก ได้ไปบิณฑบาตเป็นประจำ ทุกวัน จนไม่สามารถละฝีมือปรุงอาหารของ ภรรยาเก่าได้

กระทั่งภรรยาเก่าเกิดความคิดว่า

“เห็นทีเราจะต้องทดลองดู ภิกษุอดีตสามี ของเรานี้ ตัดใจในรสอาหารฝีมือเราหรือไม่”

แล้วนางก็ทำอุบายให้ชาวบ้าน ๒-๓ คน มา นั่งกินของขบเคี้ยวอยู่ในเรือน ให้คนรับใช้เอา โคเทียมเกวียนไว้เล่มหนึ่งที่หน้าประตูเรือน ส่วน ตนเองก็หลบไปนั่งทอดขนมที่หลังเรือน

ครั้นภิกษุนั้นมาบิณฑบาตที่ประตู ชาวบ้านที่ อยู่ในเรือนก็ตะโกนบอกนาง

“แม่แม่เจ้า มีพระคุณเจ้ามายืนอยู่ที่ประตู”

นางก็ตะโกนตอบไป

“ท่านช่วยไหว้ แล้วนิมนต์ให้พระคุณเจ้าไป ข้างหน้าเถิด”

ชาวบ้านจึงกล่าวตามนั้น

“นิมนต์พระคุณเจ้าไปข้างหน้าก่อนเถิด”

กล่าวแล้วหลายครั้ง ภิกษุนั้นยังคงยืนเฉยอยู่ ชาวบ้านจึงต้องตะโกนบอกนางอีก

“แม่แม่เจ้า พระคุณเจ้าไม่ยอมไป”

นางจึงหยุดทอดขนม เดินออกมามองดู แล้ว บอกกับชาวบ้านเหล่านั้นว่า

“อ้อ ! นี่เป็นพระคุณเจ้าพ่อของลูกเราเอง”

แล้วนิมนต์ภิกษุนั้นเข้าในเรือน ถวายอาหาร ให้ฉัน พอฉันเสร็จ นางก็แสสร้งกล่าว

“ขอให้พระคุณเจ้าบำเพ็ญจนได้นิพพาน (กิเลส ล้วนเกลี้ยง) เถิด **ดิฉันอยู่ที่นี้ เป็นเรือนที่ ปราศจากสามี** ไม่อาจจะดำรงการครองเรือน

อยู่ด้วยดีได้ ดิฉันตัดสินใจจะไปอยู่ชนบทอื่น จึง ขอให้พระคุณเจ้าอย่าได้ประมาทเลย ฉะนั้นถ้า ดิฉันได้กระทำผิดสิ่งใด โปรดยกโทษแก่ดิฉันด้วย”

สิ้นคำของนาง ภิกษุถึงกับใจหายวาบรู้สึก อาลัยอาวรณ์นัก รีบโผล่ออกไปทันที

“เราไม่อาจขาดเจ้าได้ เจ้าอย่าไปเลย **ฉันจะ ลีกละ** เจ้าจงส่งผ้าถุงห่มไปให้ฉันที่อาราม ฉันต้อง กลับไปสึกมอบบาตรและจีวรคืนก่อน แล้วจะมา อยู่กับเจ้า”

นางได้ยินอย่างนั้นก็รับคำด้วยความดีใจ ส่วนภิกษุนั้นก็กลับไปอาราม ขอมอบบาตรและ จีวรคืน อุปัชฌาย์อาจารย์จึงถามว่า

“เหตุไรเธอจึงทำอย่างนี้”

“กระผมไม่อาจละทิ้งภรรยาเก่าได้ กระผม จะสึก”

อุปัชฌาย์อาจารย์เกลี้ยกล่อมแล้วไม่สำเร็จ จึง นำไปเข้าเฝ้าพระศาสดา กราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ภิกษุนี้กระสันจะสึก พระเจ้าข้า”

พระศาสดาทรงย้าถามภิกษุนั้นเองอีกครั้ง

“เธอกระสันจะสึกจริงหรือ”

“จริง พระเจ้าข้า”

“ใครทำให้เธอกระสันจะสึก”

“ภรรยาเก่า พระเจ้าข้า”

พอได้ยินเช่นนั้น พระศาสดาตรัสขึ้นทันที

“**ดูก่อนภิกษุ ทูณคนนี้เคยทำความพิณาศ ให้แก่เธอมาแล้ว กาลก่อนนางได้ทำให้เธอต้อง อับอายขายหน้าใหญ่หลวงนัก**”

แล้วทรงนำเรื่องราวในอดีตมาตรัสเล่า

.....

ในอดีตกาล เมื่อ**พระเจ้ากรุงพาราณสี**เสด็จ สวรรคตแล้ว **พระราชโอรสของพระอัครมเหสี**ได้ ขึ้นครองราชย์สืบต่อ พระองค์ทรงปกครองโดย ธรรม ทรงมี**พราหมณ์ปุโรหิต** (ที่ปรึกษาของพระ ราชา) คนหนึ่งชื่อ **รุทกะ** ซึ่งนาง**พราหมณีภรรยา** เก่าของ**รุทกะ**ชื่อ **ปฺราณี**

อยู่มาวันหนึ่ง พระราชาได้พระราชทานม้าตัวหนึ่งแก่รูกะ เป็นม้าที่ประดับประดาด้วยเครื่องอลังการอย่างงดงาม

ดังนั้น เมื่อรูกะขี่ม้าไปในที่ใด ๆ ก็ตามประชาชนในที่นั้น ๆ พอเห็นเขานั่งบนหลังม้าผ่านมา ต่างพากันสรรเสริญม้าเท่านั้นว่า

“แม่เจ้าไวย ม้าตัวนี้ช่างงามยิ่งนัก”

รูกะได้ยืมแล้วก็หัวใจพองโต รู้สึกเหมือนตนเองได้รับคำชมไปด้วย ปลาบปลื้มดีใจนัก พอกลับมาถึงเรือนครั้งใด เป็นต้องโอ้อวดกับภรรยาเสมอ ๆ

“นี่เธอรู้ไหม ม้าของเรางามเหลือเกิน ชาวบ้านชาวเมืองที่ได้พบเห็น พากันสรรเสริญม้าของเราทั้งนั้นเลย”

ฝ่ายนางปฐาณีซึ่งมีนิสัยขาคินนักเลง ได้ยืมสามีมุดชื่นชมม้าอยู่บ่อย ๆ ให้นึกหมั่นไส้ขึ้นมา จึงได้บอกออกไปว่า

“พี่รู้ไหม อะไรทำให้ม้าตัวนี้งดงามนัก ที่ม้างามก็เพราะอาศัยเครื่องประดับม้า ฉะนั้นหากพี่อยากจะงามเช่นม้าตัวนี้บ้าง พี่ก็ต้องประดับเครื่องม้า แล้วเวลาเดินไปตามถนนหนทาง ก็ต้องขอยเท้าอย่างม้าไปเข้าเฝ้าพระราชา แล้วพระราชาจะได้สรรเสริญชมเชยพี่ พวกชาวบ้านชาวเมืองที่ได้พบเห็น ก็จะยกย่องพี่ว่างามมาก ๆ”

รูกะปฏิเสธฟังแล้ว ก็อยากได้คำชมอย่างนั้นด้วยความหลงสรรเสริญทำให้ขาดสติ ไม่รู้ว่านางพูดประชดหยอกให้ทำอย่างนั้น

วันรุ่งขึ้น บุโรหิตออกจากเรือนคิดแต่จะให้งามเช่นม้า ได้รับคำชมเช่นม้า จึงกระทำตามที่ภรรยาบอกประดับด้วยเครื่องม้า เดินไปก็ขอยเท้าเยี่ยงม้า ผู้คนที่ได้พบเห็นต่างก็นึกขบขันเย้ยหยันพูดประชดประชันว่า

“โอ้โห ! อาจารย์ช่างงามนัก”

จนกระทั่งถึงพระราชวัง ได้เข้าเฝ้าพระราชา พระองค์ทอดพระเนตรแล้ว ตรัสกับบุโรหิตด้วยพระสุรเสียงอันดัง

“อาจารย์ ท่านจิตวิปริตไปแล้วหรือ เป็น

บ้าไปแล้วหรือ จึงได้กระทำอย่างนี้”

ทำให้บุโรหิตได้สติขึ้นมา รู้สึกอับอายขายหน้าเหลือเกิน ที่กระทำในสิ่งที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง จึงรีบกลับเรือนของตนทันที พร้อมกับเกิดความโกรธอย่างรุนแรงต่อภรรยา คิดว่า

“นางทำให้เราต้องอับอายใหญ่หลวง ทั้งต่อหน้ามหาชน ทั้งต่อหน้าพระפקตร์ เราจะต้องโบยตีนาง แล้วขับไล่ไปเสีย”

ส่วนนางปฐาณีได้รับรู้ข่าวว่า สามีมโกรธรุนแรงกำลังกลับมา จึงรีบหลบหนีออกจากเรือนไปพักหลีกภัยอยู่ในพระราชวัง

ครั้งพระราชาทรงทราบเรื่องนี้ จึงรับสั่งให้บุโรหิตมาเข้าเฝ้า แล้วตรัสให้ปรองดองกัน

“ดูก่อนรูกะ ธรรมดาของหญิงย่อมมีความผิดพลาดได้เช่นกัน ควรยกโทษให้แก่นางเถิด **สายธนูถึงขาดแล้ว ก็ยังต่อกันได้อีก ท่านจงคืนดีกับนาง อย่าลู่แก่อ่านาจความโกรธเลย”**

บุโรหิตแม้ได้สดับพระราชดำรัสนั้นแต่ยังโกรธจัดอยู่ จึงกล่าวกับพระราชอาอย่างเด็ดขาดว่า

“เมื่อปาน (ทำสายธนู) ยังมีอยู่ ช่างทำก็ยังมีอยู่ ข้าพระบาทจะทำสายธนูอื่นใหม่ พอกันทีสำหรับสายธนูเก่า พระเจ้าข้า”

รูกะกราบพูลอย่างนี้แล้ว ได้ขับไล่นางปฐาณีพราหมณีไป จักการนำนางพราหมณีคนใหม่มาแทน

พระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้แล้ว ตรัสว่า

“นางปฐาณีในครั้งนั้น ได้มาเป็นภรรยาเก่าของเธอในบัดนี้ รูกะได้มาเป็นเธอผู้กระสันจะเลิกส่วนพระราชพาราณสีนั้นคือ เราตถาคตเอง”

ครั้งจบคำตรัสนี้ ทรงประกาศสังฆธรรม เมื่อสิ้นสุดคำประกาศสังฆธรรม ภิกษุผู้กระสันจะเลิกนั้นบังเกิดปัญญาเห็นธรรม ได้ตั้งอยู่ในไสตปัตติผลแล้ว

๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๓๑ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๒๒๔ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙ หน้า ๕๕๕)

กำปั้นทุบดิน

● ดังนั้น วิมุตตินั้นทะ

ยิ่งเรียนยิ่งโง่รีเปล่า
เมื่อฉลาดดีแต่เอาเปรียบเก่งขึ้น
แม้วันคืนว่าก้าวหน้า กิเลสเรากลับนานจัดหนักขึ้น

ยิ่งเรียนยิ่งโง่ ยิ่งโตยิ่งแย่

วันคืนเดือนปีที่ผ่านไป มีใครสักกี่คนเชื่อว่า จะภาคภูมิใจตัวเองเต็ม ๆ ว่า ชีวิตนี้ไม่เสียชาติเกิดเลย ออกจะคุ้มแสนคุ้มเป็นกำไรชีวิต สัมฤทธิ์ผลตั้งแต่การศึกษา มาถึงการงาน ภาระครอบครัว กระทั่งฐานะสังคมชีวิตตลอดด้านจิตวิญญาณ

ถือศีล กล้าให้ ไม่เอาเกิน

หลาย ๆ ท่านอาจล่ำค่าคุณ ประเมินผลสอบผ่านตามมาตรฐานโลกวิสัย คือเจริญด้วยลาภยศสรรเสริญสุข แม้รวยล้นร้อย ๆ ล้านแล้ว แน่ใจยังงมงามันเป็นหยาดเหงื่อ น้ำพักน้ำแรง สมน้ำสมเนื้อเมื่อขยันขันแข็งจนเหลือกินใช้ มีเก็บก้อนโตปานนั้น...

ดีไม่ดีไซ้ฝีมือชื่อโล่งเก่งจริงก็เปล่า คือเที่ยวเอาเปรียบขูดรีดพวกไม่รู้ทัน จึงทำเงินกำไรอู้ฟู่ทั้งที่เป็นลาภมิควรได้ ยิ่งหมกเม็ดเคล็ดลับลวงพราง มันต่าง

ตรงไหนในธุรกิจกับธุรกิจข้อศีลทึนนาทานยกยกออกฉกฉวยโอกาสพาดฟัน...

คงไม่ง่ายเลย ที่จะโกยเงินไหลมาเทมาจากกระเป่าใคร ๆ โดยใส่สะอาด มาดว่าบริสุทธิ์ใจพอก็ให้หิริโอตตบปะ มโนธรรมสำนึกดีมีอย่างละอายทำงานน้อยปะไร

ด้วยสัญชาติแห่งคนตรง เมื่อใดหมดกินแห่งแคลงใจตัวเอง อีกทั้งผู้รู้ไม่มีตำหนิเลยกับลาภอันได้มาสุจริตโดยธรรม รวยด้วยขยันชื่อถือประหยัด อย่างนี้ค่อยสบายใจได้บ้าง

อย่างไรก็ตาม หากถือศีลให้ถึงธรรม ชำระจิตแต่ไม่เอาเปรียบใคร มันยังไม่พอ เพราะเบญจศีลคู่เบญจธรรม จำต้องมีลัษมาอาชีวะโดยกล้าให้กล้าเสียสละตามกำลัง สามารถศรัทธากล้าจนของแต่ละคน พุดง่ายให้เห็นชัดคือจะสะอาดศีลทึนนา

เวรมณี ต่อเมื่อมีส่วนให้ออกไปมากกว่ารับเอาเข้ามาเสมอ ๆ

ฉะนั้น คนเราควรระวังตนจนให้คนอื่นพึงได้ด้วยเศรษฐกิจพอเพียง เรียกว่าเราควรกินใช้จากค่าแรงของตัวเอง พร้อมกับให้มีค่าแรงส่วนเหลือกินใช้ไว้แบ่งปันใคร ๆ ได้อีกต่างหาก

เรื่องที่จะกินแรงชั่วร้ายเชิงทำนายนหลังคนหรือยิงปัญหา “**เลวที่สุดในแผ่นดิน คือหากินบนคำว่าช่วยเหลือเขา**” มหาภัยเหล่านี้ผู้มีศีลเต็มเข้มทานย่อมรับประกันตนเองใช่ยากเย็นเช่นนั้น

เป็นอันว่า ไม่ว่าใคร ๆ ต่างแข่งกันรวยด้วยมือยาวสาวได้สาวเอา โดยเฉพาะถนนการศึกษาทุกสายล้วนหมายมั่นปั้นมือ มุ่งทำเงินเอาตัวรอดแทบทั้งนั้น

เมื่อทำเงินเก่ง ดูดเอารวยเอาจนล้นเกินจากค่าแรงของตัวเองหลายเท่า เจ้าตัวอย่าพึงหลงดีใจหรือใครอย่าด่วนอิจฉาเขาเลย เหมือนทำบาปมือขึ้นสำหรับการค้ากำไรเกินควรต่าง ๆ อันพึงนับเป็นลามกควรได้เช่นนั้น ระวัง ชินสะสมไว้ให้เหลือล้นเท่าไร มีหวังเจออันตรายเงินทำพิษเสี่ยงภัยสูงเท่านั้น

ในขณะที่คนขี้มักกลัวจน โดยหาว่าไม่ว่าเมื่อจนให้เป็น แล้วยิ่งสบายขนาดไหน หรือแม้ได้ร่ำรวยเกินฐานะ มันจะพาดตกต่ำมากกว่าที่คิดยังงัยบ้าง...

หลงผิดค้นหา พาเศรษฐกิจเจริญ

แต่ไหนแต่ไรมา เราอยู่เย็นเป็นสุขด้วยวัฒนธรรมตะวันออก หรือภูมิปัญญาวิถีพุทธพุทธ มีเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อเลี้ยงชีพ พึ่งตนชยันยันแข็ง ประหยัด สันโดษ สมถะ ทั้งหมดเป็นหลักฝังอยู่ในสายเลือดจากบรรพชน สืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น

แล้วอยู่ที่ไม่ว่าดี ตั้งแต่ห้าสิบปีก่อน เราเริ่มพลิกผันก้าวกระโดด หลงพัฒนาเศรษฐกิจให้ก้าวหน้าตามกันฝรั่ง ตั้งต้นจากทุนนิยมเสรีสามัญมาถึงวันนี้มันกลายเป็นทุนนิยมสามานย์เกินบรรยาย

อย่างเศรษฐศาสตร์จัดเป็นวิชาน่าสมเพชอย่างสำคัญ ดั่งนิยามไว้คือวิชาว่าด้วยการนำทรัพยากรอันมีอยู่อย่างจำกัด มาบำบัดความต้องการของ

มนุษย์อันมีไม่จำกัด...

เมื่อพิเคราะห์ในเป้าหมาย พอพึงขึ้นมีเหตุผลสมจริงเช่นนั้น

ครั้นมองทะเลลุมรรควิถี กลับไม่เห็นภูมิปัญญานำพาปฏิบัติจัดสรรเข้าเป้าดังฝัน นอกจากถือค้นหาเป็นสรณะใช้งานด้วยอวิชา

เศรษฐกิจทุนนิยมถึงจมปลักตักดานกับการบำเรอกิเลสตัณหาแห่งบริโภคนิยม

เรียกว่า ใครมีอำนาจซื้อถือเงินในมือมาก เขาย่อมมีสิทธิ์เสพย์ผลาญพวามากล้นตามกำลังเงินนั้น ๆ เมื่อมันเกิดรวยกระจุก จนกระจาย เช่นข้าวแทนที่จะแจกจ่ายจัดสรรให้เพื่อมนุษยมีกินอิ่มท้องถ้วนหน้าไม่ว่ามีจน เสร็จแล้วกลับเอาข้าวไปทำเหล้าเบียร์ให้คนกินเล่น ปลอ่ยให้คนจน ๆ ต้องกินข้าวแพง ต้องอดอยากแห้งเหี่ยวตายโดยใช่เหตุ

กล่าวคือ หากไม่เกิดโรงเหล้าเบียร์ จะมีข้าวให้คนกินอีกมากมายก่ายกองในราคาถูกลงตั้งเยอะ

ฉะนั้น การจำกัดตัดทอนกิเลสตัณหาให้ลดน้อยถอยลง บังคับจะมีอุดมสมบูรณ์ให้กินใช้ทั่วถึงสบาย ปัญหาผลาญทรัพยากรทางอบายมุข มอมเมา ฟุ้งเฟ้อ จะบรรเทาประหยัดมโหฬารทันตาเห็น

ด้วยเหตุนี้ การใช้ตัณหาซื้อโลก จูงจูงมกคนให้ขับเคลื่อนเศรษฐกิจ พาคนบ้าดีเดือดกินสูบตีเมเสพ แค่นองอารมณ์สุขสมใจลม ๆ แล้ง ๆ ลัทธิบริโภคนิยมจึงทำลายโลกพาคนวิปริตสิ้นดี

การหวนคืนสู่เศรษฐกิจพอเพียง ถึงจะเป็นทางรอดประตุเดียวมีพักต้องสงสัย

สาธารณสุข โภค ก้าวสารพัดนึก

จุดบอดมหาภัยของทุนนิยมสามานย์ เกิดจากคนแข่งกันหาเงินและแย่งกันหากิน ยิ่งกว่าหมูหมาประมาณนั้น เป็นต้น

พ่อครูพาหมู่ชาวอโคศสร้างคนและชุมชนไปด้วยกัน โดยขยายผลจากหลักของกลางสงฆ์ มาเป็นสาธารณสุขโคศบุญนิยมของชุมชนแห่งพุทธบริษัท จนเกิดเป็นนวัตกรรมเก่าเอี่ยมล้ำสมัย เหนือชั้นคอมมิวนิสต์ยังคิดไม่ถึง

เศรษฐกิจถือเป็นเรื่องหาเอาขาดตายของ

โลกียชน สำหรับชาวเรากลับเป็นประเด็นจับจ้อง
แค่หากินหาอยู่ใส่ปากท้อง ไม่เห็นจะต้องไปแย่งหา
เงินที่ไหนเลย เพียงแบ่งงานกันทำด้วยแรงศรัทธา
ถือบุญกรรมเป็นสรณะ แทนที่จะยึดเงินเป็นตัวตั้ง
ตั้งเก่าก่อน ต่างก็พออยู่รอดแบบคนจนต้นทุนต่ำ
ไม่เปลืองผลาญ

ผลพวงเมื่อสะพัดผลประโยชน์ ไม่สะสมไว้เลย
ย่อมจนทันทีในตัวเอง ทว่าไปร่ำรวยตรงหมู่ใหญ่
แทน จึงไม่ขาดแคลนของกินของใช้ปัจจัยสี่ใด ๆ

ดังนั้น การรวมทุนน้ำพักน้ำแรง เป็นบุญ
สาธารณะโภคีของหมู่เหล่า เท่ากับแก้ปัญหาเศรษฐกิจ
เบ็ดเสร็จหายห่วงทันตาเห็นเป็นอัศจรรย์ยิ่งนัก !

หลงศึกษาทวนรถตกเป็นทาส

ทุก ๆ ชีวิตจำเป็นต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง แม้สัตว์
ก็ไม่วายต้องศึกษาหากินหาอยู่เลี้ยงตัวไป

สำหรับคน หากยังกังวลหาทางเลี้ยงชีวิตยังไง
ให้รอดส่วนตัว ชื่นเรียนคับแคบแบบนั้น แล้วมันจะ
เหนือชั้นกว่าเดรัจฉานตรงไหน ก็ไม่ใช่เลย

เท่ากับว่า การศึกษาต้องมุ่งทำประโยชน์รับใช้
ผู้อื่นเป็นเป้าสำคัญนั่นเอง

อนึ่ง ถึงเราจะเรียนจนรอบรู้สารพัดวิชานอก
ตัวไกลตน ขณะเดียวกัน เรากลับรู้เรื่องชีวิตจิต
วิญญาณตัวเองน้อยสุด เลยเกิดปัญหาความรู้
ท่วมหัว เอาตัวไม่รอด เป็นงั้นไป

ฉะนั้น พื้นฐานหลักแก่นแกนอันควรจะรู้ก่อน
หนีไม่พ้นชีวิตจิตวิญญาณตัวเราเอง อันได้แก่ระบบ
ควบคุมตนเองตั้งแต่ศีลเป็นต้น

หลักธรรมสุดสำคัญจำเป็นของมนุษย์ คือเรา
ต้องรู้ดี-ชั่ว แยกแยะถูก-ผิด บาปบุญคุณโทษ
ประโยชน์สาระ-อสาระ หากศีลธรรมไม่กลับฟื้นคืน
มาเป็นวิถีชีวิตพฤติกรรม สารพัดศาสตร์จักเกิดความ
หมายตรงไหนอย่างไรแน่

น่าสังเกตบ้างไหมว่า เหตุใดการศึกษาไทยถึง
ล้มเหลวล้นท่ามากกว่ามา

ใช่หรือไม่ที่เราขาดศีลธรรมนำทางชีวิต ต่อให้รู้
มาก เก่งกาจ คิดเป็น ทำเป็นนั่นนี่ เสร็จแล้วมันเข้า
ทางกุศล-อกุศลประการใดบ้างเล่า

จึงไม่ประหลาดสำหรับวิชาเช่นเศรษฐศาสตร์
ว่าด้วยเศรษฐกิจ การผลิต การแจกจ่าย การ
บริโภค ทว่ากลับไม่ปรากฏพฤติกรรมวิจารณ์ญาณ
ของผู้มีมโนธรรมสำนึกดีที่จะกำหนดนโยบายว่า
อะไรควรผลิตไม่ผลิต เพื่อแจกจ่ายให้สมควรแก่การ
บริโภคของผู้เจริญ

กลายเป็นเชิงตรงข้าม คือทั้งการเมืองและธุรกิจ
พวกเขาจ้องจะเอาแต่หมุนเงินให้เศรษฐกิจเดินจาก
บ่อไหนไม่หว่งหวังเกิดช่วงล้งดับกินไล่ระหว่าง
หัวทางกลางปลาย

แม้แค่**อบายมุข** ยังไม่รู้กันเลยว่าเป็นตัว
มหันตภัย**บ่อนทำลายเศรษฐกิจสังคม**มหาพาร อัน
น่าจะจะต้องจัดหนัก จำกัดตัดตอนเช่นใดดีโดยด่วน

ฉะนี้แล้ว จะมาแก้ปัญหายากจนของประเทศ
มันชวนสมเพชขนาดไหนพอ...

**ปัญหาของชาติทั้งมวลล้วนเกิดจากการศึกษา
ผิดพลาด อย่างนักการเมืองเรียนกันสูง ๆ ขนาด
ไหน ยังคดโกงชื่อเสียงตัวเอง แล้วจะเพื่อฝันพา
ประชาชนศึกษาสูงถึงไหนอีกล่ะ ถึงจะเลิกขาย
เสียงเป็นประชาธิปไตยขึ้นมากอีกหน่อย ขอถาม
คนต่อแผล !**

การศึกษาที่ไม่นำพาตัดกิเลส กู้ประเทศไม่ได้
ดังพอครูประกาศ เกียงไม่ขึ้น

เพราะฉะนั้น จักทำฉันทใด การศึกษาถึงจะยก
ระดับจิตวิญญาณให้สูงเป็นผู้คนเต็ม ๆ จนเหนือชั้น
เดรัจฉาน

เราท่านอุตส่าห์ร่ำเรียนวิชา นัยว่าฉลาดขึ้น
ครั้งยิ่งฉลาด ยิ่งพันทุกชีวิตเศษขึ้นใหม่ แม้กระทั่งหา
เงินทองแก่งมั่งคั่งขึ้นเป็นกองก็เยอะ เสร็จแล้วแน่ใจ
หรือเปล่าว่าชี้โลกน้อยลง นิสัยอะไร ๆ ดีขึ้น

ไม่ว่ามีจน ชื่นปล่อยให้อัตตามานะทิฎฐิกำเริบ
เลิปลานจัดจ้าน แทนที่จะลดน้อยถอยลง คงต้อง
สะสางเอาเองมิเกรงใจตัวแลบ

**เป็นอันว่า ยิ่งเรียนยิ่งโง่รีเปลา เมื่อฉลาดดี
แต่เอาเปรียบเก่งขึ้น แม้วันคืนว่าก้าวหน้า ก็เลส
เรากลับหนาจัดหนักขึ้น เป็นยังไงครับ นรกหรือ
สวรรค์ท่านสาธุชน !**

การเป็นครูนั้น ต้องใช้จิตวิญญาณแห่งการให้
การเสียสละอย่างถึงที่สุด
ดังที่พระพุทธเจ้าผู้เป็น “บรมครู” ของชาวพุทธ
เป็นตัวอย่งการสละลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข

รักยิ่งกว่ารัก

ฝั านพันวันแห่งความรัก ๑๔ กุมภาพันธ์
วันวาเลนไทน์มาแล้ว ดูเหมือนว่าในยุค
แห่งสังคมสมัยใหม่นี้ วันวาเลนไทน์จะเป็นวัน
ยอดฮิตของวัยรุ่นไทย ที่จำกันได้อย่างแม่นยำทุกปี
ยิ่งกว่าวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาเสียอีก ซึ่ง
นักบุญวาเลนไทน์คงไม่ได้ต้องการที่จะให้เป็น
ความรักของหนุ่มสาวแต่เพียงเท่านั้น หากแต่
เป็นความรักเพื่อมวลมนุษยชาติ ที่จะมอบความรัก
ความปรารถนาดีให้แก่กันและกัน

ทางพระพุทธศาสนา ก็มีวันแห่งความรักเช่นกัน
คือ วันมาฆบูชา ที่จะตรงกับวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๕
ที่จะถึงนี้ เป็นวันที่ความรักของพุทธะได้หยั่งรากลง
ณ แผ่นดินพุทธ เพื่อขจรขยายหลักธรรมคำสั่งสอน

ขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปสู่มวลมนุษยชาติ
เพื่อการหลุดพ้นจากบ่วงทุกข์ทั้งปวง....

ในช่วงชีวิตของนักปฏิบัติธรรมในเส้นทางสาย
อโศกนี้ มักมีเรื่องราวต่าง ๆ เข้ามาให้ได้
ฝึกฝน ลดละกิเลสอยู่เสมอ ๆ เพื่อทดสอบจิต
วิญญาณนักรู้ของพุทธ ว่าจะก้าวข้ามผ่าน
อุปสรรคนานาประการได้หรือไม่

เฉกเช่นเดียวกับ หลายสิ่งหลายอย่างที่ฉัน
เคยบอกกับตัวเองว่า จะไม่เป็นเด็ดขาด จะไม่
ทำเด็ดขาดนั้น กลับได้เป็น และได้ทำหมดทุก
อย่างในครอบครัวของชาวอโศกนี่เอง!!

การได้ฝึใจตัวเองในการทำสิ่งที่ไม่อยากทำ
แต่เป็นสิ่งที่ดีนั้น ทำให้ฉันได้เติบโต และเรียนรู้

ที่จะเป็นผู้ใหญ่อย่างมีความรับผิดชอบ ฉันเข้าใจจิตวิญญาณของตนมากยิ่งขึ้นว่า ความไม่เอาใจเป็น ไม่อยากทำของเรานั้นก็คือกิเลส ที่อยากสุขสบาย อยากปกป้องกิเลสของตัวเองไว้นั่นเอง กิเลสที่ไม่อยากรับผิดชอบ.... ก้าวคำตำหนิเมื่อต้องทำงานร่วมกับผู้อื่น....

แต่เมื่อเราได้ก้าวข้ามผ่านมันไปได้ โดยฝึกที่จะไม่ทำอะไรตามใจ ผินกิเลสทำในสิ่งที่ดี ที่เป็นประโยชน์ กิเลสเหล่านั้นก็จะค่อย ๆ ถูกขัดเกลาไปอย่างไร้รู้ตัว แม้จะไม่ได้หมดกิเลสเลยซะทีเดียว แต่กิเลสเหล่านั้นก็จะค่อย ๆ เจือจางลงตามภูมิธรรมที่สูงขึ้น

จนถึงตอนนี้ในเวลาที่ได้ก้าวมาสู่บทบาทของ **“พี่ไก่”** รุ่นพี่ศิษย์เก่าที่ดูแลน้อง ๆ สัมมาสิกขา ซึ่งเป็นอีกสิ่งทีกิเลสรำร่องว่า ไม่อยากทำเลย... หากเลือกได้ (ตามใจกิเลส) ฉันคงเลือกที่จะทำงานไปตามภพ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร หรือเป็นแค่ **“พี่ฐานงาน”** พาน้องมาเรียนรู้งานบ้างตามโอกาส แต่การเป็น **“พี่ไก่ หรือแม่ไก่”** นั้น เราจะต้องดูแลน้องเปรียบเสมือน **“แม่ไก่ - ลูกไก่”** ที่จะต้องไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ ๆ อยู่คอยดูแลกันตลอด ไม่ว่าจะทางด้านจิตวิญญาณ การศึกษา วิถีชีวิต กิจวัตรประจำวัน ฯลฯ เพื่อพุ่มพัก คุ้มครอง **“ลูกไก่”** ให้เติบโตอย่างมีศีลและปัญญาเป็นเกราะคุ้มกันสืบต่อไป

เคยได้ยินคำกล่าวมาแต่โบราณว่า **“มีเวลา ๑ ปี ให้ปลูกผัก มีเวลา ๑๐ ปี ให้ปลูกต้นไม้ มีเวลา ๑๐๐ ปี ให้ปลูกคน”** หากทว่า สร้าง **“คน”** ให้เป็น **“คนของพุทธ”** นั้น อาจจะต้องใช้เวลานานกว่านั้นอีกหลายเท่าตัว การได้ดูแลผู้อื่นทำให้ฉันเข้าใจอะไร ๆ หลายอย่างมากขึ้นว่า การเป็นครูนั้น มันยากเย็นเพียงไร ต้องใช้จิตวิญญาณแห่งการให้ การเสียสละอย่างถึงที่สุด ดังที่พระพุทธเจ้าผู้เป็น **“บรมครู”** ของชาวพุทธ เป็นตัวอย่างที่ดีในการสละลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข เพื่อมาเป็น **“ครู”** สั่งสอน อบรมมนุษยชาติให้พ้นจากความทุกข์

หรือที่หลวงปู่โพธิ์ริกษ์ หรือ **“พ่อครู”** ที่

เป็นปูชนียบุคคล ที่เป็นแรงบันดาลใจให้หลานเร้าอย่างฉัน ได้ก้าวข้ามกิเลสที่อยากทำตามใจตัวเอง มาเป็นทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ เป็นบุญตามรอยเท้าของท่านไป

แม้ในบางครั้งฉันก็ยอมรับว่า มันหนักและเหนื่อยมาก ๆ ๆ ๆ.... ตามกำลังและสติปัญญาอันน้อยนิดของตนที่พอมืออยู่บ้าง จนหลายครั้งแทบจะอยากถอดใจ ท้อใจ... ฯลฯ บางครั้งก็เกิดเสียงกิเลสที่ดังเข้าข้างตัวเองอยู่ร่ำ ๆ ว่า **“ฉันเป็นเพียงแค่นี้ก็ช่วยรุ่นคนหนึ่งเท่านั้นนะ ยังไม่ได้เป็นผู้ใหญ่ ทำไมต้องรับผิดชอบด้วย ทำไมฉันไม่ได้อยู่แบบสบาย ๆ ตามฐานของเด็กล่ะ”**

แต่ด้วยความเมตตา และกรุณาของหลวงปู่โพธิ์ริกษ์ ที่ได้เป็น **“พ่อครู”** ในการสอนสั่งธรรมะ และให้ปัญญา รวมทั้งผู้ใหญ่ทุกท่านจริง ๆ ที่ได้คอยช่วยบ่มเพาะสัมมาทิฐิให้มาโดยตลอด เป็น **“ความรักที่ยิ่งกว่ารัก”** ที่เกื้อกูลโอกาสให้แก่ผู้น้อยได้ฝึกฝนตัวเองอย่างไร้โอกาสเช่นนี้ได้ยากยิ่ง ฉันคงไม่มีโอกาสได้ลดกิเลสตัวเองแบบนี้ หากไม่ได้รับโอกาสในการฝึกฝน

“ลูกแรงองอาจผยอง ไบยบินตามฝูงแรงไป ขอบฟ้ากว้างไกลเพียงใด ไม่หวั่นไหว ลูกแรงจะบินตามฝัน ไบยบินตามฝูงให้ทัน จะยากเพียงใด ผ่าฟันเขี้ยวกับปัญหา...บินต่อไป...ให้สุดใจ”

เสียงเพลง **“บินตามพ่อ”** ยังคงแว่วอยู่ในโสตประสาทสำนึก เป็นเสมือนแรงผลักดัน ให้เกิดกำลังใจในการ **“บินตามพ่อไป”** เส้นทางสายนี้ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบที่หวานล่อมให้เราลุ่มหลง จนสุดท้ายปลายทางก็จมอยู่กับการเวียนว่ายตายเกิดอย่างไม่รู้จบสิ้น หากทว่าเส้นทางสายนี้โรยไปด้วยการขัดเกลา ลด ละ กิเลส ระหว่างเดินทางอาจจะต้องเจ็บปวดบ้าง เหน็ดเหนื่อยบ้าง ท้อแท้บ้าง แต่อย่าเพิ่งสิ้นหวังหรือทิ้งเส้นทางสายนี้ไป เพราะสุดท้ายปลายทางคือพระนิพพาน ความพ้นจากความทุกข์ทั้งปวง มันช่างคุ้มค้ำกับความพากเพียรยิ่งนัก...

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

เป็นรัฐบาลกู้แสนง่าย เพราะต่างยอมรืบนับถือ
 กู้แล้วใครมาเป็นรัฐบาลอนาคต ต้องยอมรับชะตากรรม !
 ถึงวันนั้น ทางออกเล่นไม่ยาก กู้รอบ ๒ มาคืนรอบ ๑
 ถึงวันนั้น กู้รอบ ๓ มาคืนรอบ ๒
 กว่าจะล้มจม หมดตัวหมดตน หมดประเทศ
 พวกเราก็ไปเกิดเป็นเปรตเดรัจฉานกันเรียบร้อย

ปรับเงินขรก. 'ป.ตรี'ถึง'เอก'

ดอกเตอร์ได้ 2 หมื่น/จบโท 1.7 หมื่น/แรกเข้า

โดยศูนย์ — รัฐบาลเพิ่งวางใจ
 มาตรการปรับเงินข้าราชการ
 1.5 หมื่นบาทต่อคนในปีงบประมาณ
 2556 ส่วนปี 2557 จะปรับเพิ่ม
 มาตรการปรับเงินข้าราชการ 10 บาท
 ต่อเดือน หรือ 120 บาทต่อปี
 มาตรการปรับเงินข้าราชการ 10 บาท
 ต่อเดือน หรือ 120 บาทต่อปี
 มาตรการปรับเงินข้าราชการ 10 บาท
 ต่อเดือน หรือ 120 บาทต่อปี

รัฐเดินหน้าขึ้นเงินขรก.

โดยศูนย์ — รัฐบาลเพิ่งวางใจ
 มาตรการปรับเงินข้าราชการ
 1.5 หมื่นบาทต่อคนในปีงบประมาณ
 2556 ส่วนปี 2557 จะปรับเพิ่ม
 มาตรการปรับเงินข้าราชการ 10 บาท
 ต่อเดือน หรือ 120 บาทต่อปี

ทฤษฎีประชานิยม

ประเทศไทย...รวมเลือดเนื้อ...มะเขือแกงไก่...

เพลงชาติไทยกำลังมีคนคิดใหม่ อยากเปลี่ยนเนื้อ อยาก
 เปลี่ยนทำนอง ตามประสาโลกาภิวัตน์ที่ไม่อยากให้อะไรอยู่กับที่
 เหมือนกระทรวงศึกษาที่ขยับเปลี่ยนตำรา เพื่อสิ่งที่ดีกว่า
 แต่...โอ!พระเจ้า ยิ่งเรียนยิ่งอ่านไม่ออก !

เพราะต้องหาผลงานในชาตินี้ การ
ผลักดันจึงเคลื่อนไหวอย่างรุนแรงในทุก
วงการ

ยิ่งเดินก็ยิ่งมีระดับ แต่เราก็บอกว่า
“change”

ประเทศไทยก็เหมือนแกงอรัยหอม
ใหญ่ ที่นักการเมืองมุ่งมั่นจะหว่านให้สำเร็จ

ทฤษฎีบริหารประเทศไม่ใช่เรื่องยาก
เงินขาดมือไม่พอหมุนก็ขอกู้

ส่วนใครจะส่งคืนเป็นเรื่องอนาคต ให้
ลูกหลานหัดคิดเองบ้าง !

รัฐบาลทุกยุคสืบทอดลัทธิกู้อำนาจเพื่อชาติ
บางยุคใจปลาทูที่ละนิด

บางยุคใจปลากุ้งกับระเบิดยังอาย
เมื่อเงินไม่ใช่ของเรา การแจกเงิน

จึงเป็นเรื่องง่าย
แจกไม่ยั้ง แจกไม่อั้น แจกจนชนหัวลูก !

เป็นแม่ค้ากู้แสนยาก เพราะไม่มี
สเตทเมนท์

เป็นรัฐบาลกู้แสนง่าย เพราะต่างยอม
รับนับถือ มีสัญญาทางใจกำหนดไว้ กู้แล้ว
ใครมาเป็นรัฐบาลอนาคต ต้องยอมรับ
ชะตากรรม !

ถึงวันนั้น ทางออกเล่นไม่ยาก กู้รอบ ๒
มาคืนรอบ ๑

ถึงวันนั้น กู้รอบ ๓ มาคืนรอบ ๒
กว่าจะล่มจม หมดตัวหมดตน หมด

ประเทศ พวกเราก็ไปเกิดเป็นเปรต
เดรัจฉานกันเรียบร้อย

การกู้เงินเป็นเรื่องจำเป็นของการ
พัฒนา แต่หากกู้เพื่อไล่แจกชาวบ้าน

ให้มีใช้ ให้มีกิน
เพียงคิดแต่คะแนนเสียง

มันก็ไม่ต่างจากลูกล้างลูกผลาญ ที่ได้
มรดกจากพ่อแม่ แล้วถลุงกินถลุงใช้

อีลุ่ยฉุยแฉก
คนมีเงินบางคนเมื่อได้เงิน เขาจะใช้

สติปัญญาทำเงินให้เกิดประโยชน์
แต่บางคนเป็นได้แค่นักพนันมืออาชีพ

ยิ่งเล่นได้ ยิ่งแจกอย่างเมามัน
ขาดหลักการ ขาดเหตุผล ขาดมโน

สำนึก
ในบางยุคเมื่อนักการเมืองมีจิต
วิญญานนักพนัน

เรื่องใจใหญ่ต้องยกให้เขา
เรื่องใจถึง ใจเด็ด ก็ต้องยกให้เขา

ใช้เงินสร้างพระคุณเฉพาะหน้า ขาด
หลักเกณฑ์ วางกรอบกติกา แนวทาง

พัฒนาประเทศชาติ
เงินกำลังจะหมุนไป โปรยปรายเข้า

กลีบเมฆหายจ้อย ๆ
หากมีสติปัญญา การพัฒนาเม็ดเงิน

ทุกเม็ดประดุจเม็ดฝนที่ชโลมราตรัด
แผ่นดินให้ชุ่มฉ่ำ

เมล็ดเริ่มแตกผล
รากอ่อนแทงดิน

ใบอ่อนม้วนตัวเติบโต...สูงขึ้น ๆ ๆ
ออกดอกออกผลให้ลูกหลานได้

ประโยชน์ใช้สอย
เพราะระบบการเมืองที่อ่อนแอ แต่

ไปโทษรัฐธรรมนูญตัวปัญหา
แต่ที่รัฐธรรมนูญก็ไม่มีทางเปลี่ยน

นักการเมือง จากสัตว์เดรัจฉานให้กลายเป็นเทพได้

คุณอาจจะพอกเงินสำเร็จ
แต่คุณพอกคนมีอาจได้ !

ลองอะไรก็เยอะแล้ว ลองยุบระบบ

การเมืองแบบพรรค
บางที่อาจจะดีขึ้น

บางที่อาจจะพบทางออก
บางที่อาจจะพบการเมืองอัจฉริยะที่

เป็นทางรอดของประเทศไทยก็เป็นได้ !

๗

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๕๙<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

การ“ทำสมาธิ”แบบพุทธ
เป็นการปฏิบัติด้วย“โพชฌงค์ ๗”
และ“มรรคองค์ ๘”ในทุกเวลา
ทุกอิริยาบถทุกสถานที่
ไม่ต้องปลีกเวลาต่างหากไปปฏิบัติ
ไม่ใช่หยุดอิริยาบถหมด
ไม่ใช่ต้องไปอยู่ในที่สงบๆเท่านั้นจึงจะปฏิบัติได้

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “**ลูกพระรัตนตรัย**” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น “**ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ**” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ “**ลูกพระรัตนตรัย**” ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ “**ลูกพระรัตนตรัย**” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มีความ
ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม) นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน “ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช
๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่าเป็น “ฐานะ” ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น “สธณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัตต” จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไตรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุด
ในประชา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ “สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพียงอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระวิสุทธิกษัตริย์เจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกตรรกุมิ” ได้อย่าง

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อตถิ ทินนัง) หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จะจึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมาัตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิฐิสสูตร - ลักกายทิฐิสสูตร - อัตตทานทิฐิสสูตร” ซึ่งต้องมี “สัมพัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตานั้น” ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปีสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียบ

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรามังขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง “อวิชา ๘” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถาะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิฐิ” (มิจฉาทิฐิ) แค่ว่า “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

“อธิปัญญาศึกษา” ก็จะเจริญพัฒนาอันส่งผลของปัญญา ขึ้นเป็น “ญาณ” ที่สุดเป็น “วิมุตติญาณทัสสนะ” ตามพระอนุสาสนีทั้งหลาย ที่มีในพระไตรปิฎกมีมากมาย เป็นต้นว่า เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ มหาจิตตารัสกสูตร

ก็จะเป็นไปตาม “องค์ ๖” ของสัมมาทิฐิ ที่พระพุทธเจ้า

ตรัสไว้ คือ **ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิจย สัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-องค์แห่งมรรค** ซึ่งจะสัมพันธ์กัน อย่างเป็นปฏิสัมพันธ์[ไม่ใช่ไม่ให้อึดเกี่ยวกับอะไรเลยตามแบบ นอกพุทธ] และมีพลวัต(แรงเคลื่อนของทั้งรูปธรรมและนามธรรม) กระทั่งเป็นวิญญูวัต(พฤติกรรมที่มีพลังครอบหุมนเป็นระบบ)

แล้วเกิดความเจริญพัฒนาขึ้นทั้งอันิสงส์ของ**อธิจิต ลึกษาและอธิปัญญาลึกษา**ต่างปฏิสัมพันธ์กัน ปฏิสังเคราะห์ที่ กัน สลลละขกันเในองค์ ๗ ของ**สัมมาสังกัปปะ** นั่นก็คือ **ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ(อธิปัญญา)-อัปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา(อธิจิต)-วชิสังขาร(อภิสังขาร)** แล้วผลก็ตกผลึกลงเป็น **สัมมาสมาธิ**ที่มีทั้ง**“สัมมาญาณและสัมมาวิมุตติ”**อยู่ในนั้น

ภาวะที่มีการสลลละข(การขัดเกลา)ตรงนี้แหละที่เกิด การพัฒนาอย่างสำคัญยิ่ง นั่นก็คือ ปฏิกริยาของจิตที่สัมพันธ์ กันแล้วก็เลือกเอาส่วนที่ตนเห็นว่าเป็นความจริง(interactive truth = การสัมผัสกันขัดเกลาแล้วเกิดผลของสังขธรรมในจิต) ปฏิสังเคราะห์ที่กัน(synthesis = การรวมตัวของจิตที่จับตัวกันได้ เป็นจิตใหม่) อันเกิดจาก**ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-มคค์ังคะหรือ“องค์ ๗ ของมรรค”** ซึ่งได้แก่ **“องค์ประกอบ ทั้ง ๗”(บริกขาร)** ที่เป็น**“เหตุ”(อุปนิส)**ทั้ง ๗ องค์ของมรรค สัมสมเป็น**ญาณและเป็นวิมุตติ**

ในส่วนที่ปฏิสัมพันธ์-ปฏิสังเคราะห์ที่กันแล้วสัมผล ลงเป็น**“พลังงานจรณ์”(วิปัสสนา)** ก็คือ **ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ** ส่วนที่ปฏิสัมพันธ์-ปฏิสังเคราะห์ที่กันแล้วสัมผล ลงเป็น**“พลังงานคักย”(สมณะ)**ก็คือ **อัปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา**

ส่วนที่สัมผลลงเป็น**“สัมมาสมาธิ”(ที่มีทั้ง“สัมมาญาณ และ“สัมมาวิมุตติ”)** ก็คือ **ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ** เรียก ฝ่ายนี้ว่า **“ปัญญาวิมุตติ”** หรือ**“วิมุตติญาณทัสสนะ”**

ผลที่สัมผลลงเป็น**“นิโรธ”** ก็คือ **อยู่ในฝ่ายอัปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา** เรียกฝ่ายนี้ว่า **“เจโตวิมุตติ”** และส่วนนี้ก็สัมผลลงเป็นหนึ่งใน**“สัมมาสมาธิ”** ด้วย

ที่สำเร็จการปรุงตัวเองอยู่ในจิต แล้วเป็นพลังที่จะออกมาเป็น**“วจีกรรม”** หรือ**“กายกรรม”**ต่อไป ก็คือ **วชิสังขาร** นั่นคือ **“สัมมาสมาธิ”**แบบพุทธที่**ผู้สัมมาทิฐิจะพึงได้** หากทุกวันเราก็**พยายาม**(วายามะให้เป็นสัมมาวายามะ)

ปฏิบัติตนสั่งวรควบคุม**“สติ”**ให้ถึงขั้น**“โพชฌงค์”** เรียกว่า **สติสัมโพชฌงค์**ได้(สติที่มีคุณภาพถึงขั้นลดละกิเลส ไม่ใช่สติที่ปล่อยไปตามอารมณ์ปุณฺชนหรือสั่งวรได้แค่กัลยาณชนเท่านั้น) และ **“วิจย(ศึกษาวิเคราะห์ทุกอย่าง)-วิจารณ์(ทุกกริยาที่มีพฤติกรรมของกาย, วาจา,ใจ)ในตนเอง”** ถึงขั้น**“โพชฌงค์”** (องค์แห่งการตรัสรู้)ได้ เรียกว่า **“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”**(จิตที่วิจยธรรมจนมีคุณภาพ ถึงขั้นพาทรัสรู้) ธรรมที่วิจยได้ถึงขั้นมีญาณรู้จักกิเลส และรู้ ทั้งกำจัดกิเลสได้ เป็น**อธิปัญญาลึกษาเจริญ“สังจญาณ-กิจจญาณ”** และทำให้เกิด**ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ** ด้วยปฏิสัมพันธ์ของ**ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-องค์ แห่งมรรค** ซึ่งเป็น**“ธรรม องค์ ๖”**แห่ง**สัมมาทิฐิ**ที่เป็น ประชาน เมื่อการปฏิบัติตาม**“องค์แห่งมรรค”** โดยมี**“ธัมมวิจย สัมโพชฌงค์”**เป็นตัวจักร แล้วเกิด**“สัมมาทิฐิ”**เจริญขึ้นๆไป ตามที่ได้ปฏิบัติองค์มรรค จึงเป็น**“วิญญูวัต”**ที่ประกอบด้วย **“พลวัต”**โดยมี**“วัตปัจจย”(ตัวแปร,เหตุที่ทำให้เกิดการเป็นไป)** ทั้งมีญาณรู้-ทั้งกำจัดกิเลสได้ กระทั่งที่สุดถึงขั้น**“กตญาณ”**

ซึ่ง**ไม่ไป**ธรรมที่ปล่อยไปตามวิลยปุณฺชน หรืออย่างใด ก็ได้แค่ปฏิบัติกัลยาณชนเท่านั้น แต่เป็นธรรมขั้นอารยชน

“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”นี้จะพิจารณาทั้งภายในกาย- เวทนาในเวทนา-จิตในจิต ซึ่งเป็นการอ่าน**“ธรรมในธรรม”** จาก**“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”** และปฏิบัติ ก็จะมี เกิด**“สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก”** คือกรรม ทุกกรรมที่ทำ**“ผลของกรรมที่ทำดีทำชั่ว”**นั้นมีจริงๆ

ในการอ่านนี้ ก็คือ ต้องมี**“ธรรมวิจย”** ให้เห็นแจ้งใน **“อกุศลธรรม-กุศลธรรม”**หรือให้ชัดเจนไปใน**“มิจจา ๕ ของ อาชีวะ-มิจจา ๓ ของกัมมันตะ-มิจจา ๔ ของวาจา-มิจจา ๓ ของสังกัปปะ”** ด้วย**“วิริยะ”**ที่ถึงขั้น**“วิริยะสัมโพชฌงค์”** (ความเพียรที่มีคุณภาพถึงขั้นอารยชน)ลดละ**“มิจจา”**(กรรมที่ผิด ที่ชั่ว)ต่างๆ ได้เป็น**“สัมมา”**(กรรมที่ถูกที่ดี) **สัมมามรรคก็ เกิดขึ้น**(อุปบชชติ)สะสมมาเป็นลำดับๆ

แล้วสัมผลลงเป็น**“อินทรีย์ ๕-พละ ๕”**ได้แก่ **ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา** การเกิด**“อินทรีย์”** ก็คือ เกิด แรง เกิดพลัง หรือเกิด**ความเจริญ-เกิดความสามารถของ ภาวะนั้นๆ**ยิ่งขึ้นๆนั่นเอง ทั้งภาวะ**“ความเชื่อ-ความเพียร- ความรู้ตัวทั่วพร้อม-ความตั้งมั่นของจิต-ความรอบรู้”**

“อินทรี ๕” มีนัยสำคัญต่างจาก “พล ๕” คือ อินทรี ๕ หมายถึง *ระยะก้าวของความเจริญ ระยะก้าวของความสามารถ ในคุณสมบัตินั้น ๕ นั้น เจริญพัฒนายิ่งขึ้นไปตามลำดับ*

ส่วน **พล** หมายถึง *ความเจริญ หรือความสามารถ ในคุณสมบัตินั้น ๕ นั้น เจริญเป็น “ผล” บริบูรณ์เต็มสภาพ*

ทั้งหมดของ **“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”** ซึ่งก็คือภาคขยาย อย่างมีนัยสำคัญของ **“โพชฌงค์ ๗”** นั่นเอง อันได้แก่ “สติ ปัญญา ๔ - สัมมัปปธาน ๔ - อธิวิปัสสนา ๔ - อินทรี ๕ - พล ๕” ล้วนเดินไปด้วย **“โพชฌงค์ ๗”** ในทางเดินคือ **“มรรค ๘”** แล้วเกิด **“สัมมาสมาธิ”** ซึ่งต่างจากการปฏิบัติ **“นั่งหลับตาทำสมาธิ”** ทั้ง **“วิธีปฏิบัติ”** และทั้ง **“ผล”** ที่ได้รับ เทียบจะอย่างสิ้นเชิงทีเดียว

นี่คือ การ **“ทำสมาธิ” แบบพุทธ** เป็นการปฏิบัติด้วย **“โพชฌงค์ ๗ และมรรคองค์ ๘”** ในทุกเวลา ทุกอิริยาบถ ทุกสถานที่ ไม่ต้องปลีกเวลาต่างหากไปปฏิบัติ ไม่ใช่หยุด อิริยาบถหมด ไม่ใช่ต้องไปอยู่ในที่สงบๆ เท่านั้นจึงจะปฏิบัติได้ **“ทำสมาธิ” แบบพุทธ** นั้น ปฏิบัติในขณะนึกคิดให้เป็น **“สัมมาสังกัปปะ”** ขณะพูดให้เป็น **“สัมมาวาจา”** ขณะมีกายกรรม - วาจากรรม - มโนกรรม ให้เป็น **“สัมมากรรมันตะ”** ขณะทำงาน อาชีพ ให้เป็น **“สัมมาอาชีพะ”** มรรคผลก็จะส่งสมตกผลึกลง เป็น **“สัมมาสมาธิ”** ที่เป็น **“อธิจิตสิกขา”** ที่เจริญพร้อมด้วย **“สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ”** ตาม “วัฏวัตร” ของ **“อธิศีลสิกขา - อธิจิตสิกขา - อธิปัญญาสิกขา”** จิตก็เกิดผลโน้มน้อมไปเป็น **“อธิมุตติ”** ตามลำดับๆ แห่งความสามารถที่ **“สัมมา”** ทั้ง ๑๐ หรือทั้ง **“สัมมาตต ๑๐”** (มรรค ๘ ผล ๒)

ซึ่ง **มรรคผล** ก็จะเจริญไปตามลำดับด้วย **“ปหาน ๕”** ตั้งแต่ปฏิบัติ **“วิกัมภณปหาน”** บ้าง **“ตทังคปหาน”** บ้างจนเจริญเป็น **“สมุจเฉตปหาน”** อันเป็นการละลดกิเลสต่างๆ ได้ อย่างเด็ดขาด **เกิดความดับกิเลสขึ้น** (อุปัชชติ) ในจิต (มนสิ) จิตก็เจริญขึ้นไปอย่างแท้จริง เพราะได้ **“ดับกิเลส”** (นิโรธ) เจริญถูกตัวถูกตนของกิเลส จิตจึงชื่อว่า **“เกิดขึ้น”** (อุปัชชติ) เป็น **จิตใหม่** ที่สะอาดจากกิเลสต่างๆ จริ่งขึ้น **“การเกิดทางจิตวิญญาณ”** (โอปปาติกโยนิ)

ถ้าไม่งง ไม่ติดพยัญชนะ ภาวะของพฤติกรรมต่างๆ ตามที่ แจกแจงมานั้นก็คือ **“การเข้าสมาธิ”** (อุปัชชติ) โดยแท้ กล่าว

คือ ขณะที่ผู้ปฏิบัติสามารถทำให้ **“จิต”** ไม่มีนิรอรณ ๕ สำเร็จ ขณะนั้นจิตก็ **“สงบ”** (ปัสสัทธิ) จากกิเลส นั้น เพราะ **“กิเลส นั้นดับไป”** (นิโรธ) **ทั้งปัญญานามของผู้บรรลุธรรมก็รู้แจ้งความสงบของกิเลส นั้น** (ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์)

กิเลสสูญสิ้นลงไป **“ตัดขาดไปจากจิต”** (สมุจเฉตปหาน) จึง **“มีจิตสะอาด”** *อย่างใหม่เกิดขึ้น* มาดีกว่าอย่างเก่า เจริญสูงขึ้นไปอีก และเป็น การ **“ตั้งอยู่”** ที่จะสร้างสมสะสมความแนบแน่น (อัปปนา) ไปตามลำดับต่างๆ ขึ้นดังที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ใน พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๖๓ คือ **ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา**

กล่าวคือ เมื่อได้ปฏิบัติ **“สติปัญญา ๔”** และ **“สัมมัปปธาน ๔”** โดยได้ **“เพียรระวังปฏิบัติ”** (สังวรปธาน) และ **“เพียรกำจัดกิเลส”** (ปหานปธาน) กระทั่ง **“เพียรทำงานเจริญเกิดผลกำจัดกิเลสได้”** (ภาวนาปธาน) จึงเป็นการสร้าง **“จิตสะอาด”** หรือ **จิตที่ไม่มีกิเลส** ให้เกิดขึ้นได้แล้ว ก็ต้อง **“เพียรรักษาผลนั้นไม่ให้เสื่อมไปและให้เพิ่มใหญ่ยิ่งขึ้น”** (อนุรักษนาปธาน) ด้วย **“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง”** เป็นการสร้างคุณสมบัตินี้ **“ใส่รวมกัน”** (สมาทติ) ลงไปในจิตให้ยิ่งขึ้น ก็สั่งสมเป็นคุณพิเศษของจิต (อุตตริมุสสุธรรม) ตกผลึกควบแน่นลงไปเรื่อยๆ จึงเกิดเป็น **“ความตั้งมั่นของจิต”** (สมาธิ) กระทั่งที่สุด **“ตั้งมั่นแล้ว”** (สมาทิต) สัมบูรณ์

จากจิตที่เกิด **คุณสมบัตินิเวศ** (อุตตริมุสสุธรรม) คือ **“ความตั้งมั่นของจิต”** (สมาธิ) นี้ ไปตามลำดับดังที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๖๓ ได้แก่ **จิต**

ความแนบแน่น “อัปปนา” เจริญเป็นความแนบแน่น **“พยัปปนา”** หากเจริญขึ้นถึงขั้นสูงสุด ก็จะเป็น **จิตที่ปักมั่น “เจตโส อภินิโรปนา”** ซึ่งเป็นองค์ธรรมฝ่าย “พลังงานศักยภาพ” (เจตที่เป็นสมถะ)

ดังนั้น เมื่อ **เข้าสมาธิ** ได้มี **“จิตสงบ”** (ปัสสัทธิ) จนเป็น **“สมุจเฉตปหาน”** (การกำจัดกิเลสได้เด็ดขาดตามอริยมรรค) และ **พากเพียรรักษาผล** (อนุรักษนาปธาน) ตามหลัก **“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง”** นั่นก็คือ **“ปฏิบัติสัทธิปหาน”** หมายความว่า พากเพียรทวนทำซ้ำไปซ้ำมา (อาเสวนา) ในการปฏิบัติที่สามารถ ทำให้เกิดผล (ภาวนา) ได้สำเร็จนั้นแหละ ทำให้มากมาย (พหุลีกัมมัง)

เมื่อ **ปฏิบัติสัทธิปหาน** มากถึงขีดสุดแห่งการสั่งสมผล

ความสามารถเก่งสุดเป็น“นิสสรณพหาน” ก็สำเร็จสุดผลที่
ได้รับ (นิสสรณะ) คือการออกจาก(นิสสรณะ)สภาพที่มุ่งจะออก
ไปให้พ้นนั้น ซึ่งเมื่อปฏิบัติมาได้ถึงขั้นนี้การรอดพ้น(นิส
สรณะ)จากสภาพนั้นก็สำเร็จลงได้ เป็นต้นว่า ออกจากกิเลส
กามนั้นๆ-กิเลสพยาบาทนั้นๆ ออกจากความเป็นโลก
โลภียันั้น ผู้โลกโลกุตรจะอันเป็นโลกอื่น(ปรโลก)ได้สำเร็จ

นิสสยะ(นีสัย)ก่อนที่จะปฏิบัติเรามีสภาพนี้อยู่ มีสันดาน
นี้อยู่ มีกิเลสนี้อยู่ มีสุขมีทุกข์อยู่กับเหตุนี้ นั่นคือ นิสสยะ
หรือนิสัยในภาษาไทย อันหมายถึง ที่พึ่ง ที่อาศัย หรือ
ความประพฤตินี้มีประจำสันดาน ต้องพึ่งความประพฤตินี้
แบบนั้น แต่บัดนี้ได้ปฏิบัติมาอย่างสัมมาทิฏฐิ ถึงขั้น
“นิสสรณะ”กำจัดความประพฤตินี้หรือโลภียันั้น

“พหาน”(การกำจัด,การละ,การจากไป)ต่างๆที่ได้อธิบายมา
นี้ ล้วนคือ“ผล”ที่เกิดกับ“จิต” ซึ่งผู้ปฏิบัติที่เป็นสัมมาทิฏฐิ
แบบพุทธ จะมีภาวะของ“จิต”เกิดจริงเป็นจริงตามนี้ และ
จะมี“สัญญา”กำหนดรู้ เป็น“ปัญญา”รู้แจ้งเห็นจริงตาม
ความเป็นจริงนั้นๆมาตลอด

แม้จะถึงขั้นปฏิบัติจนบรรลุ“ผล”เป็น“วิมุตติ”แล้ว คือ
หลุดพ้นออกมาได้แล้ว หรือเป็น“นิโรธ”แล้ว คือ“ดับ”เหตุ
นั้นได้สนิทแล้วก็ตาม “สัญญา”ที่กำหนดหน้าที่“กำหนดหมายรู้”มา
ตลอดสาย ไม่ได้“ดับ”สัญญาส่วนที่กำหนดหน้าที่กำหนดหมาย
รู้นั้นแต่อย่างใดเลย มีแต่“กำหนดหมายรู้”ทุกสิ่งทุกอย่าง
ในมหาจักรวาล(สมมุติสังขะ) และ“กำหนดหมายรู้”ทุกสิ่งทุก
อย่างในจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน(ปรมาตตสังขะ)

ไม่ว่า“สัญญา ๖” ได้แก่ “รูปสัญญา” คือ การกำหนด
หมายรู้“รูปธรรม”ต่างๆตามธรรมชาติ ซึ่งเป็นเรื่องทางกาย
เรื่องภายนอก เรื่องวัตถุ เรื่องที่เป็น“รูปธรรมและอรูปธรรม
ของสสารของพลังงาน ซึ่งไม่ใช่“จิต-เจตสิก” เพราะสัมผัส
ได้ภายนอกคือ“กามภพ”ซึ่งไม่ใช่“รูปภพ-อรูปภพ”ของจิต-
เจตสิกภายใน อย่างนี้แหละคือ “การกำหนดหมายรู้‘รูป’
ที่เกิดจากการสัมผัสทางตา เป็นเรื่องจากภายนอก”

และมีทั้ง“สัททสัญญา”คือ การกำหนดหมายรู้“เสียง”
ต่างๆตามธรรมชาติ ซึ่งยังเป็นเรื่องทางกาย เรื่องภายนอก
เรื่องวัตถุ เรื่องที่เป็น“รูปธรรมและอรูปธรรมของสสาร
ของพลังงาน ซึ่งไม่ใช่“จิต-เจตสิก” เพราะสัมผัสได้ภายนอก

คือ“กามภพ” อันไม่ใช่“รูปภพ-อรูปภพ”ของจิต-เจตสิก
ภายใน อย่างนี้แหละคือ “การกำหนดหมายรู้‘เสียง’ที่เกิด
จากการสัมผัสทางหู เป็นเรื่องจากภายนอก”

ทั้ง“คันธสัญญา”คือ การกำหนดหมายรู้กลิ่นต่างๆ
ตามธรรมชาติ ซึ่งยังเป็นเรื่องทางกาย เรื่องภายนอก...
เช่นเดียวกัน เพียงแต่เป็นเรื่องของ“การกำหนดหมายรู้
‘กลิ่น’ที่เกิดจากการสัมผัสทางจมูก ยังเป็นเรื่องภายนอก”

ทั้ง“รสสัญญา”คือ การกำหนดหมายรู้รสต่างๆตาม
ธรรมชาติ ซึ่งยังเป็นเรื่องทางกาย เรื่องภายนอก... เช่น
เดียวกัน เพียงแต่เป็นเรื่องของ“การกำหนดหมายรู้‘รส’ที่
เกิดจากการสัมผัสทางลิ้น ก็ยังเป็นเรื่องภายนอก”

ทั้ง“โผฏฐัพพสัญญา”คือ การกำหนดหมายรู้สัมผัส
ต่างๆตามธรรมชาติทางทวาร ๕ ภายนอก ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย
ซึ่งยังเป็นเรื่องทางกาย เรื่องภายนอก... เช่นเดียวกัน เพียง
แต่เป็นเรื่องของ“การกำหนดหมายรู้‘สัมผัส’ที่เกิดทางกาย
ตรงๆ หรือเกิดทางสัมผัสของ ๕ ทวาร ก็กามภพนั้นแหละ”

แม้“ธัมมสัญญา”คือ การกำหนดหมายรู้รูปภายในจิต
และ อรูปภายในจิต(อัชฌัตตะ) ซึ่งไม่ใช่“รูป”ภายนอกของจิต
หรือ“อรูป”ภายนอกของจิต(พหิตระ)แล้วก็ตาม ที่“สัญญา”
ทำหน้าที่กำหนดหมายรู้“รูปธรรม-อรูปธรรม”ในรูปภพ-อรูป
ภพนั้นๆอยู่นั้นแหละ ก็สามารถกำหนดรู้ตามธรรมชาติ
ของภาวะที่เป็นที่มีให้กำหนดรู้ได้เป็นปกติ สัมผัสต่างๆ
โดยอาศัยทวาร ๕ ภายนอกตามธรรมชาติ แล้วจิตก็รับรู้

ซึ่ง“สัญญา”ที่ทำหน้าที่กำหนดหมายรู้สิ่งทั้งหลาย
ทั้งหมดเป็นปกติอยู่ตามธรรมชาติทั้งสิ้น ไม่ต้องไป“ดับ”
อะไรมันเลย ไม่ว่าคนทั่วไป หรืออรหันต์ผู้บรรลุธรรมมี
ความเป็น“นิโรธ”สำเร็จแล้วก็ตาม ก็ยังคงมี“สัญญา”ที่ทำ
หน้าที่กำหนดหมายรู้ตามธรรมชาติอยู่เป็นปกติทั้งหมด ไม่ได้
ได้มีการ“ดับสัญญา”ใดๆเหล่านั้นเลย มีแต่“สัญญา”จะ
เจริญพัฒนานั้นเป็น“อภิปัญญา”หรือเป็น“อภิญา”ยิ่งขึ้น

ดังนั้น ที่แปล“สัญญาเวทยิตนิโรธ”ว่า“การดับสัญญา
และเวทนา” จนกระทั่ง เป็น“อสัญญา”(ไม่มีสัญญา) ซึ่ง
หลงผิดกันว่าเป็น“นิโรธ”ของพุทธ เหมือนดังที่อาฬารดาบส
อุทกดาบสทำกันนั้นจึงไม่มีในพุทธ ไม่ใช่ฆราวาสผลอันใดเลย
ในศาสนาพุทธ

เพราะ“**นิโรธ**”ของพุทธนั้นถ้าไม่เรียนรู้ให้**สัมมาทิฐิ** ต่อแก่แล้ว จะไม่ถึงจุดหมายปลายทางคือ “**นิพพาน**”แบบ พุทธได้เลย ซึ่งใน“**สัญญา**”ทั้ง ๖ นั้น จะเรียนรู้เพื่อจะ“**รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง**”**“นิโรธ”**ได้ก็ต้องเรียนต้องรู้กันอย่างสำคัญที่ “**สิ่งที่ปรากฏอยู่จริงหรือภาวะอันปรากฏอยู่จริง**” ที่เรียกว่า “**ธรรม**”นี้เอง ทั้งอันเป็นภายนอก(พหิตถา) ทั้งอันเป็น ภายใน(อชชตถา) จึงต้องทำให้**“กำหนดรู้”**(สัญญา)กันให้เป็น -ให้สามารถ และกำหนดกันลงไปที**“ธรรม”** เรียกเต็มภาษา ว่า**“ธัมมสังคยา”**(การกำหนดรู้สิ่งที่มีอยู่จริงอันเป็นตัวแท้นั้น) เพราะ**นิโรธอริยสัง**หรือ**“ความดับของกิเลส”**นั้น **“ดับ”**ที่อื่น มันก็ไม่ใช่**“ความดับของเหตุแห่งทำให้เกิดสุขเกิดทุกข์”** นี่คือ **อริยสัง**ที่ผู้ปฏิบัติได้ปฏิบัติถึงแดนเกิดแดนดับ (สัมภาวะ) ต้อง**“มนสิการิต”**(ทำใจในใจ)ที่นี่ เพราะเป็น**“จุดเกิด จุดดับ”**ของ**“ตัวเหตุให้เกิด”** ไม่ว่าจะเกิดทุกข์-เกิดสุขหรือเกิด กิเลส **ซึ่งมันจะ“เกิด”ที่อื่นไม่ได้เลยนอกจากที่“จิต”** ตรง **“จิต”**นี้จึงเป็นที่**“ดับตัวเหตุ”**แท้ ที่**พระพุทเจ้าทรงค้นพบ** ที่ต้องใช้คำว่า**“ธัมมสังคยา”**ก็เพราะต้องกำหนดคอย่าง พิถีพิถันให้แม่นยำลงไป จนต่อแก่เฉพาะสภาวะส่วนที่เป็น **“กิเลส”**ซึ่งได้แก่**“จิต”**ส่วนที่เป็น**“อกุศล”** เมื่อแยก**“จิตใน จิต”**ออกให้ชัดเจนได้ว่า อย่างใดส่วนใดมีลักษณะความเป็น **“กิเลส”**ก็คือ**“อกุศลธรรม”** ส่วนไหนที่เป็น**“จิต”**ไม่ใช่กิเลส ก็คือ **“กุศลธรรม”** ต้องแยกออกจากกันให้ได้ที่**“จิต”**นี้เอง และ สำคัญยิ่งก็คือ ต้องแยกความเป็น**“ธรรม”**ให้ออกถึงขั้นที่เป็น **“โลกียธรรม”** ซึ่งแตกต่างกันสำคัญยิ่งจาก**“โลกุตระธรรม”** ถ้าแม่นยำแยกความเป็น**“จิต”**ที่มีคุณสมบัติเข้าข่าย **“ธรรม”**ลักษณะ**“โลกุตระ”**ไม่ได้ คนผู้นั้นก็**“ไม่รู้แจ้ง เห็นจริงความเป็นจริงของสังขาร”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ที่แท้ที่จริง แล้ว**“การทำใจในใจ”**(มนสิการ)ของคนผู้นี้จะ ทำตนให้บรรลุ**โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์** ที่เป็น ผู้ได้**“โลกุตระธรรม ๘”**ได้อย่างไร? ในเมื่อไม่รู้แจ้งเห็นจริง ชัดเจน**“ต้องแท้”**(โยนิโส) ตั้งแต่เริ่มต้น**“ปริยัติธรรม”** ซึ่ง ก็ต้อง**“สัมมาทิฐิ”**ตามที่สาธยายมานี้ แล้วจึงจะสามารถนำไปปฏิบัติเป็น**“สัมมาปฏิบัติ”**ได้ เมื่อ**“นิโรธ”**ในจิต จึงจะ **“กำหนดรู้นิโรธ”**นั้นได้ ไม่เช่นนั้นจะเอา**“ความรู้”**อะไรไป **“กำหนดรู้ธรรม”**(ธัมมสังคยา)ที่ตนปฏิบัติ ว่า ผิดหรือถูก

ว่าบรรลุแล้ว หรือยังไม่บรรลุ อย่าง**“รู้แจ้งเห็นจริง”**เป็น **“ชานโต ปัสสโต วิหริต”** จนเป็นสังขาร**“รู้ อยู่ เห็น อยู่ เป็นปัจจุบันนั้นทีเดียว”**ตามพระวณะของพระพุทเจ้า เพราะฉะนั้น ผู้ไม่สามารถเข้าใจได้ถูกต้อง แม้แต่แค่ **“ทิฐิ”**ก็ยังไม่**“สัมมาทิฐิ”**ดังว่านี้ แล้วการปฏิบัติที่เมื่อ เกิด**“ผล”**ขึ้นมาแล้วจะเอาอะไรไป**“กำหนดรู้ธรรมในธรรม”** ที่ตนบรรลุอย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้เล่า นี่คือจุดสำคัญยิ่งของ**“ธรรม”** เพราะสูงส่งละเอียด ต้องมี**“อภิธรรม”** คือ**“ธรรม”**หรือสิ่งทั้งหลายแม้จะเป็น **“นามธรรม”**ที่ละเอียดประณีตขั้นใดก็ตาม จะสามารถรู้ ยิ่งได้ด้วย**ปัญญาอันยิ่ง**หรือ**“ปรมัตถธรรม”**ของตน กล่าวคือ ต้องมีปัญญาขั้นพิเศษตั้งว่ามานั้นรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงขั้น**“อภิธรรม”**แยกออกได้ว่า **“จิต”**อย่างไรเป็นจิตที่มี อารมณ์แบบ**“โลกียธรรม”** อย่างไรที่เป็นอารมณ์แบบ **“โลกุตระธรรม”** คือ **การกำหนดรู้(สัญญา) กระทั่ง“เห็น”** (ปัสส)การเกิด(อุปบัติ)-การปรากฏขึ้น(อุปบัติ)-การเข้าถึง (อุปบัติ) ของ**“ความดับ”**(นิโรธ)ในจิตวิญญาณ การ**รู้-เห็น**นี้ เห็นทั้ง**“ความเกิดและความดับ”**ในจิต การกำหนดหมายรู้(สัญญา)ใน**“ธรรม”**หรือ**“ธรรมใน ธรรม”** ก็คือ การกำหนดหมายรู้(สัญญา) **“กาย-เวทนา-จิต”** นั้นเอง และ**ไม่ต้องไป“ดับกาย”****ไม่ต้องไป“ดับ”**อะไรที่เป็น **ภายนอกเลย** แม้ภายในก็**“ดับ”**เพียงแค**“ในภายใน”** ที่เป็นส่วนสำคัญจริง ๆ นั้นๆเท่านั้น ไม่ใช่**“ดับ”**เลยไปหมด **“กาย”**นั้น คือ องค์ประชุมขึ้นเป็น**“ขันธ”**(เป็นกลุ่ม, เป็นกอง,เป็นหมู่) มี**กายขันธ**เป็นต้น **ไม่ต้องไป“ดับ”**อะไรที่ กายขันธนี้เลย และ**“เวทนาขันธ-สัญญาขันธ-สังขารขันธ- วิญญาณขันธ”** ก็ไม่ต้องทำ**“ความดับ”**(นิโรธ)ไปหมดจนสิ้น สภาพของ**“เวทนาขันธ-สัญญาขันธ-สังขารขันธ-วิญญาณ ขันธ”** แต่**“ดับ”**ส่วนที่ต้อง**“ดับ”**ในนามธรรมทั้ง ๔ นี้แหละ จึงต้องศึกษาพิจารณาและมี**“ธัมมวิจยสัมโพชฆงค์”** ให้ต่อแก่(โยนิโส) ให้ลึกยิ่งหยั่ง**“ลงไปถึงที่เกิด”**(โยนิโส) นั่นคือ **เวทนา**..ก็ต้องเจาะลึก**“เวทนาในเวทนา”**(เฉพาะ อกุศลเวทนาตัวที่จะดับมันเท่านั้น)เข้าไปจนถึงที่เกิด(โยนิโส) จิต..ก็ เจาะลึก**“จิตในจิต”**(เฉพาะจิตตัวที่จะดับมัน)เข้าไปจนถึงที่เกิด (โยนิโส) แล้ว**ดับเฉพาะ “ความเกิด”(ชาติ)**ส่วนนั้นของ**“เวทนา”**

(ไม่ใช่ดับความเกิด(ชาติ)ของเวทนาชั้นทั้งชั้น)ของ“จิต”(ไม่ใช่ดับความเกิด(ชาติ)ของจิตชั้นหรือวิญญาณชั้นทั้งชั้น) คือ เวทนา.. ก็“ดับเฉพาะ”ส่วนที่เป็น“เคหสิตเวทนา”(ไม่ใช่“ดับ”ความเกิด(ชาติ)ของเวทนาชั้นทั้งชั้น) จิต..ก็“ดับ”เฉพาะส่วนที่เป็น“อกุศลจิต” ได้แก่ “ราคะ-โทสะ-โมหะ” เป็นต้น ไม่ใช่“ดับ”จิตหมดทั้งจิตชั้นหรือทั้งวิญญาณชั้น โดยใช้“สัญญา”ทำหน้าที่กำหนดหมายรู้สึกเข้าไปที่“เวทนา..ในเวทนา”ซ้อนละเอียดให้แม่นยำเฉพาะส่วนที่จะกำจัดหรือ“ดับ”ให้หมดสิ้น ซึ่งก็คือ “อกุศลเวทนาเจตสิก” หรือส่วนที่เป็น“อกุศลจิต”เท่านั้น

นี่คือ ความลึกซึ้ง(คมกริ) ที่เห็นตามได้ยาก(ทุหฺส) ซึ่งตรัสรู้ตามได้ยาก(ทุหฺนฺโพร) เป็น“ความสงบ”(สันตา)ที่สงบชนิดพิเศษ ไม่ใช่“ความสงบ”ที่รู้กันตื้นๆสามัญเท่านั้น เพราะมันละเอียดสุดขุม(ปณีตา)เกินกว่าคนสามัญจะหยั่งเข้าไปถึงความจริงนี้ได้ง่ายๆ จึงรู้ไม่ได้ด้วยแค่การคิดเอาตรีกตรองต่อให้ขบคิดเอาได้ลึกล้ำปานใดก็ตาม(อตักกาวจร) หรือแค่ไตร่ตรองเอาด้วย“หลักเหตุผล”(อตักกาวจร) ซึ่งมัน ละเอียดลึกซึ้งเกินกว่าสามัญนักยิ่งยิ่งนักระดับนิพพานทีเดียว(นิพฺปา) ผู้สามารถหยั่งรู้ได้จึงชื่อว่า“บัณฑิต”(แท้(บัณฑิตเวทนียา)

แม้แต่“สัญญา ๑๐” เป็นต้นว่า อนิจจสัญญา ก็คือ การกำหนดหมายรู้(สัญญา)“ความเป็นของไม่เที่ยง”ของทุกสรรพสิ่ง ซึ่งเป็นเรื่องที่ยึดมั่นถือมั่นเอาไม่ได้ เพราะมันไม่มีอะไรเที่ยงแท้ ไม่มีอะไรคงที่ ให้เรายึดเอาเป็นเราหรือเป็นของเราได้เที่ยงแท้ ยั่งยืนเลย มันเหมือนพยับหมอกเหมือนฟองคลื่น ลมๆแล้งๆ โดยเฉพาะ“อารมณ์สุข”(สุขเวทนา)หรือแท้ๆก็แค่“ผล”ของการได้บำเรอกิเลส แล้วก็หลงไปว่าเป็น“สุข” ซึ่งพระพุทธรเจ้าตรัสว่าเป็น“สุขเท็จ”(สุขลลิกะ) มันไม่ใช่สุขใช่สักอะไรเลย มันเป็นอารมณ์ที่หลงยึดอุปาทานมาแต่ปางไหนก็ไม่รู้แล้ว หลงว่าเป็น“อาการ”ที่ต้องได้ ต้องมีต้องเป็นอย่างที่“หลง”ว่า ใช่ ว่า“เป็นจริง”นั้นแหละ อย่างที่มันเป็น “ความรู้สึกสุข”(สุขเวทนา)นั่นเอง แท้จริงมันแค่ มโนมยอัตตาแท้ๆ แค่“รูปที่สำเร็จด้วยจิต” คือ “จิต”หลงเห็นว่าเป็นจริง แล้วหลงยึดหมับติดหนึบว่า เป็นของจริง หลงว่าเป็นภาวะที่น่าได้-น่ามี-น่าเป็น ก็ยึดใส่จิตตนเลย “จิต”คนมัน“อวิชชา”ได้อย่างนี้

แต่ถ้าได้มาปฏิบัติอย่างสัมมาปฏิญฺจิจริง จนบรรลู่ คือ

“ดับเหตุ”แห่งการเกิด“สุขเท็จ” ซึ่งเป็น“โลกีย์สุข”นี้ได้จริง “อารมณ์สุข”นั้นๆก็จะหายไปได้ ไม่เกิดในจิตเราอีก เวทนาหรือความรู้สึกอย่างนั้นสูญสิ้นไปจากจิตได้จริง ซึ่งสามารถพิสูจน์ได้เป็นเอกาลิก ไม่จำกัดว่าเวลาไหนยุคไหน แม้ยุคนี้ก็สามารถพิสูจน์สัจจะนี้ได้ ตามสวากขาตธรรมพระพุทธรเจ้า

ที่ ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

- ๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
- ๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
- ๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือลึงเคราะห์ที่กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กาลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“ธาตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“ธาตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละนิยามกัน แยกไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีรายละเอียด ลึกซึ้งอย่างล้ำลึกทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบา**“ปรีณิพพาน”**ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาดาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี”**ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“เรื่องที่มีมนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่**“อำนาจของขาดาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ **ผู้มีบารมีแห่ง “กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้**ไม่มี “ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือ**ไม่มี “พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็**ไม่มี “พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาดาน-ผีร้ายหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้ที่นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่

นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า**“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาดาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนั้นทีเดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานฉะนั้นเอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ”[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้อธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น ทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”** **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น “ชาติริเริ่มตัวริ”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** **สั่งสมเป็น “วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแห่งของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ **โปรดอ่านต่อได้เลย**]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕ (จรณะ ๑๕)** นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง

ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียวว่า “อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขึ้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขึ้นสูงขึ้น และศีลสูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน“ชาวโศก”ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลสูงยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีวะ ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน (มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธไม่ค้าขายมัจฉาชีวะ เป็นต้น การค้าขายมัจฉาชีวะ ๕ ข้อ นั้น(มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีวะข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

ผู้บรรลุ“อรหัตต์”หรือ“อรหัตตผล”สัมบูรณ์สุดอย่าง“สัมมาทิฐิ”แล้ว“อารมณฺ์สุขที่เคยมีสรรออยมีรสเพลิน”ตามที่เคยมี เคยเสพ เมื่อได้ลาภ, ได้ยศ, ได้สรรเสริญ(โลกธรรม) ได้สัมผัสรูปที่ถูกใจ-เสียงที่ถูกหู-กลิ่นที่ถูกใจ-รสที่ถูกลิ้น-สัมผัสที่ตรงกับรสนิยมตามอุปาทาน(กามคุณ ๕) ธรรมารมณฺ์ที่ตรงกับอุปาทาน(อัตตา) ก็จะมี“หมดสิ้น-ไม่มีในจิต” นั่นคือ หมด“อัสสาทะ”(รสอ่อย,รสโลกีย์,รส

สุโลกีย์)สิ้นไปจากจิต เป็นภาวะ“ดับสิ้นความวน”ของสุขกับทุกข์อย่างสนิท นี่แหละคือ ความหมด“โลก”หรือหมดความเป็น“โลกีย์”ลงไปจากจิต จิตไม่มี“ความวน”โลกก็หมดสิ้นไปจากจิต เพราะหมด“ความเป็นสัตว์”(ที่หลงรสโลกีย์)สิ้นไปจากจิต ฉะนั้นแลโลกุตระ ซึ่งเป็นโลกที่“ดับสิ้นความวน”ของสุขกับทุกข์อย่างแบบโลกีย์สนิทไปจากจิต จิตไม่มี“ความวน”คือ จิตที่ต้อง“วน”สุขแล้วก็ทุกข์ แล้วก็ทุกข์ทุกข์ๆ..ไม่รู้แล้ว”นั้นตายหรือดับเป็นนิโรธแห่งของพุทธ ไม่มีโลก ๓ หรือ“ภพ ๓”อีกแล้ว ทั้งกาม-รูป-อรุปร ฉะนั้นแลคือ ความไม่เกิดอีกของ“โลก” หรือความดับสนิทของ“การเกิดสัตว์โอปปาติกะ(จิตวิญญาณ)ที่เป็นประเด็นสำคัญแห่งความมุ่งหมายสูงสุดในพุทธ” ได้แก่ การไม่เกิดของ“โลก”หรือ“ภพ” ที่เป็น“กาม” เป็น“รูป” เป็น“อรุปร”

เรามาตั้งใจฟังคำอธิบายเจาะลึกละเอียดๆลงไป ในปรมัตถสังขะของคำว่า ๑.กาม ๒.รูป ๓.อรุปร ที่เป็นโลก ๓ หรือภพ ๓ ให้ชัดเจนแจ่มกระจ่างกันดูซิ ว่า “ความสุข”ที่คน“หลง”(โมหะ)ว่ามัน“จริง”นี้ พระพุทธเจ้าตรัสว่ามันเป็น“ความเท็จ”(อภิปะ)ได้อย่างไร แล้วทำไมคนปุถุชนทั่วไป“ไม่รู้” กระทั่งพระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็น “ความไม่รู้”หรือ“อวิชชา”ของคนปุถุชนทั่วไปในโลก ก็มัน“สุขอยู่ไหนไหน”จริงๆนี่นา คนทั่วโลกต่างเสพ “รสอรรถอ่อย-รสสนุกสนาน-รสถึงอกถึงใจ”(อัสสาทะ) ที่เป็น“สุขแบบโลกๆ”นี้กันทั้งนั้น ไม่มีมนุษย์คนใดที่ไม่เคยเสพ“รสบำเรอกิเลส”ตามที่คนโลกๆหรือปุถุชนเป็นกันนี้ แล้วพระพุทธเจ้าตรัสยืนยันว่า มันเป็น“สุขเท็จ”(สุขัลลิกะ) หรือ“อารมณฺ์สุข”(สุขเวทนา)นี้ แท้ๆมันเป็น “ความไม่จริง”(อภิปะ)ต่างหาก!!!!

มันยังไ่กัน...???

เอาละ...ตั้งใจฟังดีๆ

กามที่เป็น“ภพ”หรือเป็น“โลก” คือ ความวนของอารมณฺ์หรือความรู้สึก(เวทนา)ที่ทั่วไปเรียกว่า“ความสุข-ความทุกข์-ความไม่สุขไม่ทุกข์”อันเกิดขึ้นวนเวียนกันไป ในจิต และวนอยู่กับ ๓ อารมณฺ์(เวทนา)นี้ไม่รู้แล้ว

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัทม์ ชูโต

คนบางกลุ่มบางพวกรู้สึกตื่นเต้นยินดีเมื่อมีการเอ่ยถึงคำ “โลกาภิวัตน์” (globalization) และ “หมู่บ้านโลก” (global village) เพราะมันช่างเป็นคำที่สร้างความรู้สึกความเป็นกลุ่มพวกเดียวกัน ความสนิทชิดเชื้อ ความเอื้ออาทร และความสงบ สันติ...ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วคำดังกล่าวคือบ่อที่เขาขุดไว้ล่อปลา ???

การค้าเสรี (Free Trade)

ต่อจากฉบับที่ ๒๕๙

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

ดินาคารโลกได้ออกรายงานจำนวนมากเพื่อกระตุ้นให้ประเทศต่าง ๆ ริเริ่มการค้าเสรี และพยากรณ์ว่า การกระทำเช่นนั้นจะเพิ่มรายได้ประชาชาติประมาณ ๓/๔ ของหนึ่งเปอร์เซ็นต์ของการค้าโลกภายในเวลา ๑๐ ปี แต่ผลปรากฏว่า ๓ ปี หลังจากการเข้าร่วมสนธิสัญญาการค้าเสรีอเมริกาเหนือ (นาฟต้า) เม็กซิโกซึ่งเคยขาดดุลการค้ากับสหรัฐฯ เพียงเล็กน้อย กลับขาดดุลเพิ่ม

ขึ้นเป็น ๑๔,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ เศรษฐกิจทรุดตัว และมาตรฐานการครองชีพตกต่ำลง การว่างงานพุ่งสูงขึ้น ยาเสพติดและเหตุการณ์รุนแรงได้พัดโหมกระหน่ำอย่างหนัก สำหรับยุโรป ๑๐ ปี หลังจากการใช้ระบบการค้าเสรี การว่างงานเพิ่มสูงขึ้นถึง ๒ เท่า และอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจลดลง

ในปี ๑๙๙๗ (๒๕๔๐) เอเชียตกหลุมดำทางเศรษฐกิจ เมื่อการลงทุนจากต่างประเทศในระยะ

ล้นกลับไหลออกในทันทีที่สัญญาณอันตรายทางเศรษฐกิจได้ปรากฏขึ้น เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นหลังจากประเทศไทยยกเลิกการควบคุมการไหลออกของเงิน (รมต. “คุณกล้วย” โดนฝรั่งหลอกให้ฝันว่าจะเป็นศูนย์กลางการเงิน??)

ในระยะใกล้เคียงกับวิกฤติเอเชีย อาร์เจนตินา ซึ่งเปิดประเทศรับการค้าเสรี และแปรรูปรัฐวิสาหกิจก็ได้ล่มสลายทางเศรษฐกิจ ต้องกู้เงินและเป็นหนี้องค์การการเงินระหว่างประเทศถึง ๑๕๕ ล้านดอลลาร์ ซึ่งเป็นหนี้ก้อนใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์โลก

ตั้งแต่การประท้วงองค์การการค้าโลกของชาวอเมริกาที่เมืองซีแอตเติล ชาวโลกในประเทศต่าง ๆ รวมนับสิบ ๆ ล้านคนได้ติดตามประท้วงองค์การการค้าโลก และการประชุมทางเศรษฐกิจของประเทศจี ๗ (ต่อมาเพิ่มรัสเซียเป็นจี ๘) ที่เรียกว่า World Economic Forum ตลอดมาหลายครั้งการประท้วงเกิดขึ้นในหลายประเทศพร้อม ๆ กันและประเทศกำลังพัฒนาได้ร่วมกันจัดการประชุมทางสังคมที่เรียกว่า World Social Forum ขึ้นคู่ขนานกับการประชุมของประเทศร่ำรวยด้วย

๑๑. วิธีการต่อสู้กับโลกาภิวัตน์ การครอบงำของบริษัทข้ามชาติ และหรือการทำลายสิ่งแวดล้อม:

๑๑.๑ รวมกำลังกันหรือร่วมกับกลุ่มผู้รณรงค์ที่มีอยู่แล้ว : ในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ การรวมพลังกันทั่วโลกเป็นสิ่งที่จำเป็น

๑๑.๒ กระจายข่าวโดยบอกเพื่อน ๆ อาทิ เพื่อนบ้าน และคนอื่น ๆ : ที่คุณพบปะทุกแห่ง วิธีนี้เป็นวิธีที่ได้ผล

๑๑.๓ ใช้กระบวนการประชาธิปไตย : เราต้องการให้นักการเมืองฟังเรา แทนที่จะฟังการเรียกร้องของบริษัทข้ามชาติ เขียนจดหมายถึง “ผู้แทน” ของเรา ไปหาเขาที่สำนักงาน จัดการประชุมร่วมกับคนอื่น ๆ ในท้องถิ่น และไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งเสมอ

๑๑.๔ ให้สื่อมวลชนมีส่วนร่วม : เขียนจดหมาย

ไปถึงหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นและระดับชาติ หนังสือพิมพ์เหล่านี้ต้องการได้เรื่องราวที่น่าสนใจเสมอ

๑๑.๕ เข้าร่วมกิจกรรมและสร้างมิตรภาพ : ทำด้วยความเชื่อมั่นในสิ่งที่ทำ และไม่ใช้ความรุนแรง สร้างความรู้สึกที่ดีและสนุกกับสิ่งที่ทำ

๑๑.๖ เป็นผู้บริโภคที่กระตือรือร้น : หาข้อมูลของสิ่งที่คุณซื้อ และใช้บริการขอข้อมูลและเงื่อนไขของการผลิต คนงาน ค่าจ้าง เงื่อนไขการจ้างและสิทธิของคนงาน ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมรวมทั้งของหลักฐานอื่น ๆ

๑๑.๗ ทำทนายถ้อยแถลงของบริษัท : เราต้องการการพิสูจนมากกว่าการฟังการประชาสัมพันธ์ว่า บริษัทได้ปฏิบัติและบริหารอย่างมีจริยธรรมแล้ว เราต้องการการพิสูจนมากกว่าการฟังการประชาสัมพันธ์เพียงอย่างเดียว

๑๑.๘ ซื้อสินค้าของท้องถิ่น : และสินค้าที่ผลิตและขายอย่างเป็นธรรม การไม่ต้องขนส่งไกล ๆ ช่วยลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์

๑๑.๙ หากจะลงทุน จงใช้เงินของคุณลงทุนอย่างมีจริยธรรม : และให้แน่ใจว่า “กองทุนเกษียณอายุ” ของคุณจะถูกนำไปใช้ลงทุนอย่างมีจริยธรรมด้วย”

๑๑.๑๐ ทำสิ่งข้างต้นตลอดเวลาและสม่ำเสมอ : เพราะมันเป็นวิธีการที่จะสามารถเปลี่ยนโลกได้ (โดย Barry Coates ผู้อำนวยการ World Development Movement)

การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและสังคมย่อมต้องการเปลี่ยนแปลงด้านทัศนคติของผู้คน ฉะนั้น จงพูดกับเพื่อน ๆ ผู้ร่วมงานและญาติพี่น้องเกี่ยวกับ “โลกาภิวัตน์” แล้วชี้ให้เห็นว่ามันเป็น “หัวข้อสำคัญ” ที่เราต้องเผชิญหน้า และยืนหยัดเพื่อถ่วงดุลมิให้อำนาจของโลกาภิวัตน์ตกไปอยู่ในมือของคนเพียงกลุ่มน้อย ทุกคนควรสนับสนุนการรณรงค์เพื่อควบคุมโลกาภิวัตน์ของขบวนการต่าง ๆ เช่น ขบวนการพัฒนาโลก (World Development Movement), ผู้คนและโลก (People and Planet), เพื่อนของโลก (Friends of the

Earth), Ruckus Society, กรีนพีซ (Greenpeace), EF Schumacher Society และอีกประมาณ ๓๐,๐๐๐ ขบวนการทั่วโลก

๑๒. **บัญญัติ ๑๒ ประการขององค์กรธุรกิจ**

๑๒.๑ **ควบคุม** ให้บริษัทข้ามชาติและตลาดการเงิน จำกัดการเก็งกำไร ฟอกเงิน คำอาวูธและยาพิศ กกฎหมาย หนีภาษี ขยายสารเคมีและยาที่ถูกห้ามขาย ในประเทศของตนในตลาดโลกและอื้อวราคากัน

๑๒.๒ **ตั้งกฎระเบียบ** และสถาบันที่เปิดโอกาสให้ ผู้คนได้เข้าถึงสุขภาพ สิ่งแวดล้อมและเทคโนโลยีที่เป็นประโยชน์ โดยเฉพาะผู้คนและประเทศยากจน

๑๒.๓ **จัดระบบคุ้มครอง** ป้องกันการรุกราน ข้ามถิ่นของบริษัทข้ามชาติ การโจรกรรมภูมิ-ปัญญาของคนพื้นเมือง และนำสิ่งมีชีวิตไปจดสิทธิ การผลิตภัณฑ์อาหารตัดต่อพันธุกรรมเข้าสู่ระบบ อาหาร และสิ่งแวดล้อมอย่างไร้ความรับผิดชอบ การใช้แรงงานเด็กและแรงงานทาสราคาถูกเพื่อผลิตสินค้าส่งออก

๑๒.๔ **สร้างระบบที่พลเมือง** และชุมชนใน ประเทศต่าง ๆ ที่ถูกทำร้ายโดยตัวแทนของบริษัท ข้ามชาติสามารถเรียกร้องให้มีการชดใช้ความเสียหายจากบริษัทแม่ได้

๑๒.๕ **ลด ละ เลิก** การส่งออกที่บิดเบือนตลาด ด้วยการให้เงินสนับสนุน หรือผลประโยชน์อื่น จากรัฐบาล (โดยเฉพาะสหรัฐฯ ยุโรป และญี่ปุ่น)

๑๒.๖ **สถาปนาองค์กรระดับนานาชาติ** ที่เข้มแข็งเพื่อทำลายการรวมตัว และการรวบอำนาจ ของบริษัทข้ามชาติซึ่งทำให้มีขนาดใหญ่และมี อำนาจมากขึ้นทุกที

๑๒.๗ **สร้างเสริมความเข้มแข็ง** ในเรื่องความ มั่นคงด้านอาหารในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และ ระดับนานาชาติ โดยการแปรรูปเพื่อเพิ่ม ความเข้มแข็งในการพึ่งพาตนเองในเรื่อง อาหาร สร้างเสริมและปกป้องการเป็นเจ้าของ กรรมสิทธิ์ที่ดินของคนในท้องถิ่น ส่งเสริมการ เกษตรอินทรีย์ ปกป้องเกษตรกรรมท้องถิ่น เพิ่ม

ความหลากหลายทางชีวภาพ และห้ามการให้เงิน อุดหนุนในด้านการเกษตร (สหรัฐฯ/ยุโรป/ญี่ปุ่น) แล้วส่งไปตลาดในประเทศอื่นเพื่อการสร้าง อาณานิคมทางด้านอาหาร

๑๒.๘ **ฟื้นฟูสิทธิ** ของประชาชนตามระบอบ ประชาธิปไตยในการตั้งกฎระเบียบด้านการเงิน และการค้า รวมทั้งวางเงื่อนไขและมาตรฐานที่ บริษัทข้ามชาติจะประกอบธุรกิจในประเทศนั้น ๆ

๑๒.๙ **ลดหนี้** ของประเทศยากจนด้วยความ รอบคอบและระมัดระวัง และสร้างการค้าและ บัญชีการเงินให้สมดุลระหว่างประเทศต่าง ๆ

๑๒.๑๐ **ตั้งเงื่อนไข** ให้บริษัทข้ามชาติปฏิบัติตาม หลักการในเรื่องสิทธิมนุษยชน แรงงาน สิ่งแวดล้อม สุขภาพและความปลอดภัยในระดับท้องถิ่น และ ระดับนานาชาติอย่างเข้มงวด

๑๒.๑๑ **สร้างมาตรฐาน** การที่จะให้มีการใช้และ กระจายทรัพยากรหมุนเวียนอย่างเป็นธรรม และลด ละ เลิก การพึ่งพาทรัพยากรที่ใช้หมุนเวียนไม่ได้

๑๒.๑๒ **ลงโทษประเทศ** ที่ทุ่มตลาดประเทศอื่น ในด้านปริมาณและราคา หรือประเทศที่ต้นทุรังที่ จะให้ประเทศอื่นเปิดตลาดให้สินค้าที่ไม่จำเป็น หรือเห็นว่าอาจมีอันตราย หรือสร้างความวุ่นวาย ให้เศรษฐกิจของประเทศอื่นโดยการห้ามเข้า สินค้าโดยไม่ได้รับการรับรองจากคณะมนตรี ความมั่นคงขององค์การสหประชาชาติ

๑๓. **หน้าที่และความรับผิดชอบของพลโลก**

สังคมที่ดีคือสังคมที่สมาชิกของสังคมมีความ รับผิดชอบ ต่กันตัว และร่วมกันคอยปกป้องรักษา สังคมให้รอดพ้นจากการถูกเอารวัดเอาเปรียบหรือ ใช้สองมาตรฐานโดยผู้ผลิต โดยเฉพาะบรรดา บริษัทข้ามชาติซึ่งไม่มีความผูกพันใด ๆ กับท้องถิ่น มุ่งเอากำไรเป็นเป้าหมายสูงสุด และละเลยสิทธิ-มนุษยชน สิทธิของผู้คน สุขภาพ และความ ปลอดภัยของสังคม ตลอดจนทำลายสิ่งแวดล้อม ประชาชนในประเทศพัฒนามักกระตือรือร้นที่จะ รับผิดชอบในฐานะสมาชิกของสังคมและผู้บริหาร

แต่คนไทยจำนวนมากมักเพิกเฉยที่จะทำหน้าที่ดังกล่าว เช่น กรณีที่บริษัทเนสเล่ของประเทศสวิสเซอร์แลนด์ไม่ขายอาหารตัดต่อพันธุกรรมในยุโรป แต่กลับขายให้ประเทศไทย ณ ที่นี้ขอยกตัวอย่างของความรับผิดชอบในการต่อสู้กับความไม่ถูกต้องในโลกหลายกรณี คือ :

๑๓.๑ ประชาชนในยุโรปต่อต้านและไม่กินอาหารตัดต่อพันธุกรรม จนห้างสรรพสินค้าต่าง ๆ ต้องขายแต่อาหารอินทรีย์ ประชาชนในยุโรปหลายประเทศไล่ถอนพืชตัดต่อพันธุกรรมที่เกษตรกรบางคนปลูก เยอรมันออกกฎหมายให้ผู้ที่ปลูกพืชตัดต่อพันธุกรรมต้องชดใช้ หากพืชดังกล่าวแพร่พันธุ์ไปติดต่อกับพืชพื้นถิ่น สายการบินหลายสายจะบริการอาหารอินทรีย์ และมหาวิทยาลัยต่างก็เปิดหลักสูตรเกษตรอินทรีย์

๑๓.๒ มีการรณรงค์ในหลายประเทศ รวมทั้งสหรัฐฯ ได้เลิกใช้บริการของบริษัทเอสโซ่เพราะบริษัทแม่ในสหรัฐฯ คือ เอ็กซอนโมบิลได้บริจาคเงินสมทบทุนการรณรงค์หาเสียงเป็นประธานาธิบดีของยอร์ช บุช (ลูก) เป็นเงินกว่าหนึ่งล้านดอลลาร์เพื่อลอบบีให้สหรัฐฯ ถอนตัวจากการเจรจาเรื่องการลดความร้อนของโลก และสิ่งที่ยอร์ช บุช ทำเป็นสิ่งแรกเมื่อเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีคือการถอนคณะผู้แทนของสหรัฐฯ ออกจากการเจรจาดังกล่าว สหภาพยุโรปคาดว่าการไม่เข้าร่วมในพิธีสารเกียวโตจะส่งผลให้สหรัฐฯ เพิ่มการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ขึ้นอีกร้อยละ ๓๓

๑๓.๓ บริษัทไนกี้เป็นบริษัทที่ผลิตเสื้อผ้าลูกกอล์ฟ ไม้กอล์ฟ และรองเท้ากีฬาสัญชาติอเมริกันที่มุ่งสร้างยี่ห้อไนกี้เองโดยไม่มีโรงงานผลิตเป็นของตนเอง ไนกี้จ่ายเงินให้ไทเกอร์ วู้ด ถึง ๒,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ และจ่ายเงินให้นักฟุตบอลและนักกีฬาที่มีชื่อเสียงเพื่อให้ใช้ผลิตภัณฑ์ของไนกี้เป็นจำนวนเงินร้อย ๆ ล้านดอลลาร์ แต่ในด้านการผลิต ไนกี้จะไปจ้างให้โรงงานในประเทศกำลังพัฒนาผลิตโดยใช้วิธี

ประมูล โรงงานทาสที่จ้างงานในราคาต่ำมาก ไม่มีสวัสดิการและวันหยุด คนงานซึ่งส่วนใหญ่เป็นหญิงสาววัยรุ่นต้องทำงานวันละสิบ ๆ ชั่วโมงเพื่อให้ได้ผลผลิตตามเป้าหมายที่หัวหน้างานตั้งให้ ประเทศเหล่านี้ได้แก่ เม็กซิโก ไทย เวียดนาม และจีน เมื่อ ๓ - ๔ ปีที่แล้ว หนังสือพิมพ์ลงข่าวว่าคนงานหญิงไทย ๔ - ๕ คนเดินทางไปทำงานในตอนเช้าที่โรงงานสุ่ยฉู่ของไนกี้ แต่เมื่อไปถึงพบว่าประตูโรงงานปิดและได้รับแจ้งว่า ไนกี้ได้ย้ายไปจ้างโรงงานในประเทศอื่นแล้วโดยไม่บอกให้ทราบล่วงหน้าแต่อย่างใด ด้วยความประพฤติของไนกี้ในเรื่อง “กำไรสูงสุด ต้นทุนต่ำสุด” ตามระบบทุนนิยมเสรีของสหรัฐฯ และพวก จึงมี **ประชาชนในประเทศต่าง ๆ รวมตัวกันเป็น “กลุ่มเผ่าคูไนกี้”** เพื่อตรวจสอบและรณรงค์ให้ “คว่ำบาตร” ผลิตรายชื่อของไนกี้ นอกจากนี้นักศึกษาของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในสหรัฐฯ ได้รวมตัวกันตั้งกฎระเบียบว่าบริษัทที่จะรับทำเสื้อผ้าต่าง ๆ ให้มหาวิทยาลัย ต้องเปิดเผยชื่อและที่อยู่ของโรงงานที่รับจ้างผลิตให้กับบริษัทเสื้อผ้าดังกล่าว เพื่อที่จะได้สามารถติดต่อกับการจ้างงานของบริษัทเสื้อผ้าดังกล่าวได้ว่า ได้ทำอย่างเป็นธรรมและเคารพในสิทธิมนุษยชน

๑๓.๔ การที่สหรัฐฯ สนับสนุนอิสราเอล ทำให้ชาวอาหรับ “คว่ำบาตร” สินค้าอเมริกัน เมื่อเดือนกันยายน ๒๕๔๓ ตัวแทนจำหน่ายสินค้าประเภทอาหารของสหรัฐฯ ผู้หนึ่งในกรุงโคโร ประเทศอียิปต์กล่าวว่า “สถานการณ์กำลังเลวร้ายลง สินค้าอเมริกันหลายตัวมียอดขายลดลงถึง ๕๐ เปอร์เซ็นต์

๑๓.๕ เมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๔๒ เจ้าของฟาร์มชาวฝรั่งเศสอายุ ๔๗ ปี กลายเป็นสัญลักษณ์ของการต่อต้าน “โลกาภิวัตน์” โดยการขับรถไถเข้าทำลายร้านแมคโดนัลด์ที่กำลังก่อสร้างในเมือง Millau และการถูกส่งขึ้นศาลของเขาได้ส่งผลให้ชาวฝรั่งเศส ๔๘,๐๐๐ คนจากทั่วทุกภาคของประเทศเข้าร่วมเทศกาล “ต่อต้านโลกาภิวัตน์” และหนังสือพิมพ์ลงข่าวของเขาในฐานะ “วีรบุรุษ”

๑๓.๖ เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๔๔ พนักงานชาวฝรั่งเศสภาคเอกชนและภาครัฐราว ๑.๓ ล้านคน ได้ร่วมกันเดินขบวนใน ๑๕๐ เมืองพร้อม ๆ กัน โดยในเมืองหลวงคือปารีส มีผู้คนเดินขบวน ๑๕๐,๐๐๐ คน ข้อเรียกร้องคือให้รัฐบาลแก้ไขกฎหมายซึ่งให้นายจ้าง (โดยเฉพาะบริษัทข้ามชาติ) เลิกจ้างพนักงานได้โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล รวมทั้งการลดสวัสดิการสังคมของรัฐบาลด้วย ในที่สุดรัฐบาลต้องยอมตามที่ผู้เดินขบวนเรียกร้อง (นิตยสารฟ้าเดียวกัน ๑ - ๓/๔๙).....เมื่อรัฐบาลที่ได้รับการเลือกตั้งให้เป็นตัวแทนของประชาชนในการบริหารประเทศ (ประชาธิปไตยทางอ้อม) แต่ไม่ทำหน้าที่ตามที่ประชาชนเห็นชอบ เจ้าของอำนาจอธิปไตยที่แท้จริงคือประชาชนก็มีสิทธิออกไปใช้ “ประชามติ” เพื่อแสดงอำนาจอธิปไตยทางตรงได้ตามระบอบประชาธิปไตย

๑๓.๗ เมื่อ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๔๔ มหาวิทยาลัยมิชิแกน สหรัฐฯ ได้ยกเลิกสัญญา กับบริษัทโคคา - โคล่าที่อนุญาตให้ขายในมหาวิทยาลัย ทั้งนี้ นับว่ามหาวิทยาลัยมิชิแกนเป็นมหาวิทยาลัยในสหรัฐฯ แห่งที่ ๑๐ ที่คว่ำบาตรผลิตภัณฑ์ของโคคา - โคล่า การตัดสินใจดังกล่าวเป็นผลจากความเคลื่อนไหวของนักศึกษาทั่วประเทศเพื่อให้มหาวิทยาลัยตระหนักถึงด้านมืดของบริษัทโคคา - โคล่า ซึ่งใช้ความรุนแรงในการปราบปรามสหภาพแรงงานในหลายประเทศ โดยเฉพาะในประเทศโคลัมเบีย (นิตยสารฟ้าเดียวกัน ๑ - ๓/๔๙).....การเติมน้ำด้าเป็นประจํายังทำให้อ้วนและกระดูกผุด้วยเพราะมีน้ำตาลและฟอสฟอรัสสูง???

๑๓.๘ ระหว่าง ๒๔ - ๒๙ มกราคม ๒๕๔๙ ชาวเวเนซุเอลาและนักกิจกรรมทั่วโลกประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ คน เข้าร่วมเวทีสมัชชาสังคมโลกของทวีปอเมริกา ภายใต้คำขวัญ “โลกที่ดีกว่านี้เป็นสิ่งจำเป็น” ขบวนการนี้เป็นขบวนการเพื่อสร้างความเคลื่อนไหวทางสังคม เพื่อต่อสู้กับลัทธิเสรีนิยมใหม่ ระบบทุนนิยมและจักรวรรดินิยมที่มีสหรัฐฯ เป็นผู้นำ (นิตยสารฟ้าเดียวกัน ๔ - ๖/๔๙)

๑๓.๙ การ “คว่ำบาตร” ระดับโลกกระทำโดยกองทุนเกษียณอายุประเทศสวีเดน ซึ่งเป็นกองทุนที่ใหญ่เป็นอันดับ ๓ ของโลก เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๔๙ กองทุนนี้ได้ย้ายเงินลงทุนจำนวน ๔๓๐ ล้านดอลลาร์ (๑๗,๒๐๐ ล้านบาท) ออกจากการลงทุนในวอลมาร์ตซึ่งเป็นบริษัทค้าปลีกที่ใหญ่ที่สุดในโลกและบริษัทฟรียอร์ดของสหรัฐฯ ซึ่งทำเหมืองแร่ทองแดงอยู่ในนิวกีนิ เพราะวอลมาร์ตจ้างงานในหลายประเทศ โดยมีการเอาเปรียบอย่างเป็นระบบ และบริษัทฟรียอร์ดทิ้งขี้แร่ทองแดงลงแม่น้ำอย่างไม่สนใจสิ่งแวดล้อม กองทุนนี้ลงทุนในบริษัทต่างประเทศถึง ๓,๕๐๐ บริษัท และกำลังพิจารณาขายหุ้นจากบริษัทที่ไม่เคารพสิทธิมนุษยชน หรือทำลายสิ่งแวดล้อม ราคาหุ้นของวอลมาร์ตและฟรียอร์ดตกลงหลังจากกองทุนนี้ถอนตัวออกไป (นิตยสารฟอร์จูน ๒๘/๘/๔๙)

๑๓.๑๐ **ผู้ปลุกกล้วยในประเทศคอ스타ริกาได้เขียนจดหมายไปประท้วงบริษัทเดลมอนต์ของสหรัฐฯ** ซึ่งผูกขาดการค้ากล้วยและยังรวมตัวกันขนเปลือกกกล้วยจำนวนหนึ่งตันไปทิ้งหน้าสำนักงานของบริษัทเพื่อเรียกร้อง “สิทธิของคนงานปลุกกล้วย” จนบริษัทต้องยอมให้คนงานใช้ยาฆ่าแมลงน้อยลง และยอมให้ตั้งสหภาพคนงานผู้ปลุกกล้วยได้ ตลอดเวลาที่ผ่านมาก่อนการประท้วง นอกจากกตราคาและค่าแรงแล้ว บริษัทยังผลักดันให้ใช้ยาฆ่าแมลงมาก ๆ เพื่อให้ผลกล้วยสวยทั้ง ๆ ที่เป็นอันตรายต่อทั้งผู้ปลุกและผู้บริโภค นอกจากนี้เดลมอนต์ยังขัดขวางการมีสหภาพแรงงานตลอดมาด้วย ทั้ง ๆ ที่รัฐบาลสหรัฐฯ พร่ำสวดแต่เรื่องสิทธิมนุษยชนให้ประเทศอื่นรักษา???

๑๓.๑๑ เมื่อ ๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙ (วันชาติสหรัฐฯ) ประเทศในทวีปอเมริกาใต้ซึ่งมี**บราซิล อาร์เจนตินา อุรุกวัย และปารากวัย** ได้รับประเทศเวเนซุเอลาเป็นสมาชิกใหม่ของกลุ่ม “เมอร์โคซัวร์” ซึ่งตั้งขึ้นเพื่อคานอำนาจ “การค้า

เสรี” ที่ผลักดันโดยสหรัฐฯ และประเทศจี ๗ กลุ่มนี้มีผลิตภัณฑ์มวลรวมถึง ๓ ใน ๔ ของขนาดเศรษฐกิจในอเมริกาใต้ทั้งหมด ในการประชุมครั้งนี้ ประธานาธิบดี ฮิวโม่ โมราเลส ของโบลิเวียได้เข้าร่วมสังเกตการณ์ด้วย (มติชนรายลับดาห์ ๖/๗/๕๙).....ประเทศกลุ่มนี้ต้องการร่วมกันสร้างระบบเศรษฐกิจที่ดี และยุติธรรมกว่าระบบทุนนิยมเสรีของสหรัฐฯ และบรรดา “กาชาว”ทั้งหลาย

อนึ่ง **ประธานาธิบดีโมราเลสของประเทศโคลัมเบียได้ให้สัมภาษณ์นิตยสารนิวสวีค**เมื่อปลายปี ๒๕๔๙ ว่า “หลังจากมีกฎหมายปฏิรูปกิจการก๊าซธรรมชาติในปี ๒๐๐๕ (๒๕๔๘) รายได้จากการส่งออกก๊าซเพิ่มจาก ๒๕๐ ล้านดอลลาร์ เป็น ๕๐๐ ล้านดอลลาร์ และหลังจากออกกฎหมายให้กิจการดังกล่าวกลับไปอยู่ในการควบคุมของรัฐ (nationalization) รายได้เพิ่มขึ้นเป็น ๑.๒ หมื่นล้านดอลลาร์ รัฐเคยมีรายได้จากก๊าซเพียงร้อยละ ๑๘ แต่ปัจจุบันมีรายได้ร้อยละ ๘๒ และบริษัทข้ามชาติในด้านนี้ก็ยอมรับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว และยินดีในกำไรพอสมควรโดยไม่ถูกเวนคืนกิจการทั้งหมด นี่เป็นรูปแบบใหม่ของการควบคุมการใช้ทรัพยากรธรรมชาติโดยไม่ต้องขับไล่บริษัทข้ามชาติออกไป **การนำทรัพยากรกลับเข้ามาอยู่ในความควบคุมจัดการของรัฐบาลเป็นสิทธิตามกฎหมายและรัฐธรรมนูญ** และเป็นการเพิ่มศักดิ์ศรีของชาติ เราต้องการสัญญาทางการค้าที่มีประโยชน์แก่ประชาชน จนถึงปัจจุบัน “สัญญาการค้าเสรี” ต่าง ๆ ได้นำบริษัทข้ามชาติเข้ามาทำลายผู้ผลิตรายเล็กรายน้อย เราต้องการ **“การค้าเสรีที่เป็นธรรม”** ซึ่งจะไม่ทำให้ชาวอเมริกาใต้ต้องอพยพไปอยู่ในสหรัฐฯ มากขึ้นเรื่อย ๆ จนวันหนึ่งได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีของสหรัฐฯ

(นิตยสารนิวสวีค ๑๑ - ๑ ๒๐๐๖ - ๐๗)

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

สารจาก

ท่านดาไล ลามะ แบ่งปัน

ข้อเสนอในการดำเนินชีวิต

๑. ระลึกเสมอว่า การจะได้พบความรักและความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ก็ต้องประสพกับความเล็งอันมหาศาลคู่กัน

๒. เมื่อคุณแพ้ อย่าลืมนึกไว้เป็นบทเรียน

๓. จงปฏิบัติตาม ๓ Rs

๓.๑ เคารพตนเอง (Respect for self)

๓.๒ เคารพผู้อื่น (Respect for others)

๓.๓ รับผิดชอบต่อการกระทำของตน (Responsibility for all your actions)

๔. จงจำไว้ว่า การที่ไม่ทำตามใจปรารถนาของตน บางครั้งก็ให้โชคน่ามหัศจรรย์

๕. จงเรียนรู้กฎ เพื่อจะทราบวิธีการฝ่าฝืนอย่างเหมาะสม

๖. จงอย่าปล่อยให้การทะเลาะเบาะแว้งด้วยเรื่องเพียงเล็กน้อย มาทำลายมิตรภาพอันยิ่งใหญ่

๗. เมื่อคุณรู้ว่าทำผิด จงอย่ารอช้าที่จะแก้ไข

๘. จงใช้เวลาในการอยู่ลำพังผู้เดียวในแต่ละวัน

๙. จงอย่าแค้นรับการเปลี่ยนแปลง แต่อย่าปล่อยให้คุณค่าของคุณหลุดลอยจากไป

๑๐. จงระลึกไว้ว่า บางครั้งความเงียบก็เป็นคำตอบที่ดีที่สุด

๑๑. จงดำเนินชีวิตด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เพื่อที่ว่าเมื่อคุณสูงวัยขึ้นและคิดทวนกลับมาคุณจะสามารถมีความสุขกับสิ่งที่ได้ทำลงไปได้อีกครั้ง

๑๒. บรรยากาศอันอบอุ่นในครอบครัวเป็นพื้นฐานสำคัญของชีวิต

๑๓. เมื่อเกิดขัดใจกับคนที่คุณรัก ให้หยุดไว้แค่เรื่องปัจจุบัน อย่าขุดคุ้ยเรื่องในอดีต

๑๔. จงแบ่งปันความรู้ เพื่อเป็นหนทางก้าวสู่ความเป็นอมตะ

๑๕. จงสุขภาพกับโลกใบนี้

๑๖. จงหาโอกาสท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่าง ๆ ที่คุณไม่เคยไป อย่างน้อยก็ปีละครั้ง

๑๗. จำไว้ว่า ความสัมพันธ์ที่ดีที่สุด คือความรักมิใช่ความใคร่

๑๘. จงตัดสินใจความสำเร็จของตนด้วยสิ่งที่จะต้องเสียสละ

๑๙. จงเข้าใจความรักด้วยการปล่อยวาง

● ขอบพระคุณ FW manuwadee@yahoo.com

- การศึกษาโดยลำดับ เริ่มต้นที่มีศีล
สำรวมอินทรีย์ ประมาทในการกิน
ทำความดีน้อยๆ มีสติสัมปชัญญะ
พักในที่สงบจากกิเลส เข้าถึงฌานเป็นที่สุด

การศึกษาโดยลำดับ

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่ปราสาทของมิตถมารดา (นางวิสาขา) ในพระวิหารบุพพาราม เขตพระนครสาวัตถี ครั้งนั้น พราหมณ์ชื่อ คณกโมคคัลลานะ ได้เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ แล้วทูลถามว่า “ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ ปราสาทของมิตถมารดาหลังนี้ปรากฏว่ามีการศึกษาโดยลำดับ การกระทำโดยลำดับ การปฏิบัติ (ดำเนินการ)

โดยลำดับ กระทั่งถึงโครงสร้างบันไดชั้นล่าง แม้ในเรื่องการเล่าเรียน พวกพราหมณ์ก็ปรากฏว่ามีการศึกษาโดยลำดับ การกระทำโดยลำดับ การปฏิบัติโดยลำดับ แม้ในเรื่องการใช้อาวุธ พวกนักรบก็ปรากฏว่ามีการศึกษาโดยลำดับ การกระทำโดยลำดับ การปฏิบัติโดยลำดับ แม้ในเรื่องการนับจำนวนพวกข้าพเจ้าซึ่งเป็นนักคำนวณ มีอาชีพในทางคำนวณ ก็ปรากฏว่า

มีการศึกษาโดยลำดับการกระทำโดยลำดับการปฏิบัติ โดยลำดับ คือ พอพวกข้าพเจ้าได้ศิษย์แล้ว ก็จะเริ่มต้นให้เขานับหนึ่ง...สิบ...จนนับไปถึงจำนวนร้อย

ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ ก็แล้วพระองค์จะสามารถหรือไม่หนอ **ที่จะบัญญัติการศึกษาโดยลำดับ การกระทำโดยลำดับ การปฏิบัติโดยลำดับ ในธรรมวินัยของพระองค์ ให้เหมือนอย่างนั้นบ้าง**”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับแล้ว ตรัสตอบ

“ดูก่อนพราหมณ์ เราสามารถบัญญัติการศึกษาโดยลำดับ การกระทำโดยลำดับ การปฏิบัติโดยลำดับ ในธรรมวินัยนี้ได้ เปรียบเสมือนคนฝึกม้าผู้ชำนาญ ได้มาอาชาไนย (ม้าพันธุ์ดี) ตัวงามมาแล้ว ย่อมเริ่มต้นฝึกม้าให้คุ้นกับบังเหียน (เครื่องบังคับม้า) ต่อไปจึงให้ม้าทำในสิ่งที่ควรยิ่ง ๆ ขึ้น ฉันทได้กัจฉนั้นเหมือนกัน ตถาคตได้บรูษที่ควรฝึกแล้ว ย่อมเริ่มต้นด้วยการแนะนำอย่างนี้ว่า

๑. จงเป็นผู้มีศีล สำรวมด้วยการสังวรในปาติโมกข์ (วินัยข้อห้ามประพฤติกิเลส) ถึงพร้อมด้วยอาจารย์ (ความประพฤติดี) และโคจร (ไปในสถานที่อันควร) อยู่ เป็นผู้เห็นภัยในโทษแม้เล็กน้อย สมาทาน (ถือปฏิบัติ) ศึกษาในสิกขาบท (ข้อศีลข้อวินัย)ทั้งหลาย

๒. จงเป็นผู้คุ้มครองทวารในอินทรีย์ (ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย, ใจ) ทั้งหลาย

- เธอเห็นรูปด้วยตาแล้ว จงอย่าถือเอาโดยนิमित (แค่牟ล) อย่าถือเอาโดยอนุพยัญชนะ (ส่วนย่อย) จงปฏิบัติเพื่อสำรวมตาให้เป็นใหญ่ อันมีการเห็นรูปเป็นเหตุ เพราะผู้ไม่สำรวมอยู่ ย่อมถูกอกุศลธรรมอันลามกคือ อภิชฌา (ละโมภเฟื่องเล็งอยากได้) และโทมนัส (เสียใจ) ครอบงำได้

- เธอได้ยินเสียงด้วยหูแล้ว จงอย่าถือเอาโดยนิमित อย่าถือเอาโดยอนุพยัญชนะ จงปฏิบัติเพื่อสำรวมหูให้เป็นใหญ่ อันมีการได้ยินเสียงเป็นเหตุ เพราะผู้ไม่สำรวมอยู่ ย่อมถูกอกุศลธรรมอันลามกคือ อภิชฌาและโทมนัสครอบงำได้

- เธอดมกลิ่นด้วยจมูกแล้ว จงอย่าถือเอาโดยนิमित อย่าถือเอาโดยอนุพยัญชนะ จงปฏิบัติ

เพื่อสำรวมจมูกให้เป็นใหญ่อันมีการดมกลิ่นเป็นเหตุ เพราะผู้ไม่สำรวมอยู่ ย่อมถูกอกุศลธรรมอันลามกคือ อภิชฌาและโทมนัสครอบงำได้

- เธอลิ้มรสด้วยลิ้นแล้วจงอย่าถือเอาโดยนิमित อย่าถือเอาโดยอนุพยัญชนะ จงปฏิบัติเพื่อสำรวมลิ้นให้เป็นใหญ่ อันมีการลิ้มรสเป็นเหตุ เพราะผู้ไม่สำรวมอยู่ ย่อมถูกอกุศลธรรมอันลามกคือ อภิชฌาและโทมนัสครอบงำได้

- เธอถูกต้องโผฏฐัพพะ (การสัมผัส) ด้วยกายแล้ว จงอย่าถือเอาโดยนิमित อย่าถือเอาโดยอนุพยัญชนะ จงปฏิบัติเพื่อสำรวมกายให้เป็นใหญ่ อันมีการสัมผัสเป็นเหตุ เพราะผู้ไม่สำรวมอยู่ ย่อมถูกอกุศลธรรมอันลามกคือ อภิชฌาและโทมนัสครอบงำได้

- เธอรู้ธรรมารมณ์ (อารมณ์ที่ใจรู้) ด้วยมโน (ใจ) แล้ว จงอย่าถือเอาโดยนิमित อย่าถือเอาโดยอนุพยัญชนะ จงปฏิบัติเพื่อสำรวมใจให้เป็นใหญ่ อันมีการรู้ธรรมารมณ์เป็นเหตุ เพราะผู้ไม่สำรวมอยู่ ย่อมถูกอกุศลธรรมอันลามกคือ อภิชฌาและโทมนัสครอบงำได้

๓. จงเป็นผู้รู้จักประมาณในการบริโภคอาหาร พึงพิจารณาโดยแยบคายว่า เราจะบริโภคมิใช่เพื่อเล่น มิใช่เพื่อมัวเมา มิใช่เพื่อประดับ มิใช่เพื่อตกแต่งร่างกาย แต่จะบริโภคเพียงเพื่อให้ร่างกายดำรงอยู่ได้ เพื่อให้ชีวิตเป็นไป เพื่อบรรเทาความลำบากเพื่ออนุเคราะห์ (ช่วยเหลือ) พรหมจรรย์ (การประพฤติธรรม) เท่านั้น ด้วยวิธีการอันแยบคายนี้เราจะกำจัดเวทนา (ความรู้สึกสุขทุกข์) เก่า ไม่ให้เวทนาใหม่เกิดขึ้น แล้วความเป็นไปแห่งกายนี้ ความไม่มีโทษ ความเป็นอยู่โดยผาสุก จักมีแก่เรา

๔. จงเป็นผู้กระทำเนื่อง ๆ ในความตื่นอยู่ คือจงชำระจิตให้บริสุทธิ์จากอภยธรรม (กิเลสที่ขัดขวาง) ด้วยการเดินจงกรม (การเดินไปมาโดยมีสติกำกับไม่ให้กิเลสครอบงำได้) และการนั่งตลอดวัน

๕. จงเป็นผู้มีสติสัมปชัญญะ คือ ทำความรู้จักตัวในเวลาก้าวไป เวลาถอยกลับ เวลาแลดู เวลา

เหลียวดู เวลาอแขนเข้า เวลาเหยียดแขนออก เวลาทรงผ้าสังฆาฏี (ผ้าทาบบนจีวร) เวลาบิณฑบาต เวลานั้น เวลาตีม เวลาเคี้ยว เวลาลิ้มรส เวลา ถ่ายอุจจาระ เวลาปัสสาวะ เวลาเดิน เวลายืน เวลานั้น เวลานอนหลับ เวลาตื่น เวลาพูด และ เวลานั้น

๖. จงพอใจเสนาสนะ (ที่พัก) อันสัจ (จาก กิเลส) คือ ป่า โคนไม้ ภูเขา ซอกเขา ถ้ำ ป่าช้า ป่าชฎี (รกทึบ) ที่แจ่ม และลอมฟาง นั่งคู้บัลลังก์ ตั้งกายตรง ดำรงสติมั่นเฉพาะหน้า ละนิวรรณ์ ๕ (อภิขณา, พยาบาท, ถีนมิทระ, อุทัจจกุกกัจจะ, วิจิกิจฉา) แล้ว เป็นผู้มิจิตปราศจากนิวรรณ์ ๕ อยู่ ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์จากนิวรรณ์ ๕ ได้

๗. เข้าถึงฌานทั้ง ๔ เพราะละนิวรรณ์ ๕ อัน เป็นเครื่องทำให้ใจให้เศร้าหมอง ทำปัญญาให้ถอย กำลังนี้ได้แล้ว ละสุข ละทุกข์ ดับโสมนัส (ดีใจ) และโทมนัสก่อน ๆ ได้ มีสติบริสุทธิ์เพราะอุเบกขา (วางเฉยกิเลส) อยู่

ดูก่อนพราหมณ์ ในพวกภิกษุที่ยังเป็นเสขะ (ยังต้องศึกษา) ยังไม่บรรลอรหัตตมรรค ยังปรารถนาธรรมที่เกษมจากโยคะ (กิเลสที่ผูกใจให้ติดอยู่ในกาม, ภพ, ทิฏฐิ, อวิชชา) อย่างหาธรรมอื่นยิ่งกว่ามิได้นั้น เรามีคำพร่ำสอนเช่นนี้

แต่สำหรับภิกษุพวกที่เป็นอรหัตตศีลสาป (พระอรหัต) อยู่จบพรหมจรรย์แล้ว ทำกิจที่ควรทำเสร็จแล้ว ปลงภาระได้แล้ว บรรลุประโยชน์ตนแล้วโดยลำดับ ลีนสังโยชน์ (กิเลสที่ผูกมัดจิตใจไว้กับทุกข์) ในภพแล้ว พันวิเศษแล้วเพราะรู้โดยถูกต้อง ธรรมเหล่านี้ย่อมเป็นไปเพื่อความอยู่สบายในปัจจุบัน และเพื่อสติสัมปชัญญะแก่เธอ”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสแล้วแก่พราหมณ์อย่างนี้

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔

“คณกโมคคัลลานสูตร” ข้อ ๙๓)

แบ่งปัน สรรสาระ

สาเหตุ การทำลายตับ

๑. การนอนและตื่นได้ทุเรศ คือนอนสาย ตื่นสาย ทำให้ตับทำงานผิดเวลา เป็นสาเหตุหลัก
๒. ไม่มีในดองเช้า หรือตื่นนอน น้ำปัสสาวะเลยไปซัง همینในตับ ตับไม่สดชื่น
๓. กินมากเกินไป ทำให้การทำงานเกินกำลังของตับในการกรองสารอาหาร ทั้งแอลกอฮอล์ น้ำหวาน ไขมัน ฯลฯ
๔. การงดรับประทานอะไรในตอนเช้า น้อยๆกับตับต้องมีการทำงาน
๕. รับประทานยาหลายขนาน มากๆ ย่อยๆ และประจำ สารจากยาสังเคราะห์สมัยใหม่จะไปสะสมที่ตับ ช่วยให้ตับเสียเร็วในระยะยาว
๖. การรับประทานอาหารที่ใช้สารกันบูด สารเพิ่มรสชาติ สารใส่สี น้ำตาลเทียม ล้วนเป็นสิ่งที่ไปสะสมทำลายตับในระยะยาว
๗. การรับประทานน้ำมันปรุงอาหารที่ไม่ถูกสุขลักษณะ เช่น น้ำมันทอดซ้ำมาก ๆ เวลาเหนียวมาก ๆ ไม่ควรทานอาหารทอด แต่ถ้าร่างกายแข็งแรงก็ไม่มีไร ยังทนได้ ?
๘. การรับประทานของดิบทำให้ตับถูกทำลาย ควรปรุงสุกก่อนทุกครั้ง และอาหารทอดควรรับประทานให้หมด ไม่ควรเก็บไว้รับประทานภายหลัง เพราะน้ำมันที่ทอดในอาหารจะแปรสภาพเป็นผลเสียต่อร่างกาย

● ขอบพระคุณ FW manuwadee@yahoo.com

● นายนอก ทำเนียบ

ถ้ามีการโจมตีจ้วง
กล่าวร้าย สถาบันกษัตริย์
กลุ่มเสื้อแดงจะไม่แสดงออกว่า
ปกป้องสถาบันฯ อย่างจริงจัง
แต่ถ้ามีการโจมตี นช.ทักษิณ
จะมีลิวลือกระโดดออกมา
ปกป้องอย่างเอาเป็นเอาตาย

ใครปกป้องสถาบันจริง

พ มลิ่งเกิดมานานแล้วว่า กลุ่มคนเสื้อแดงรวม ถึงรัฐบาลที่คนเสื้อแดงเลือกเข้ามา ถ้ามีการโจมตีจ้วง กล่าวร้าย ต่ำทอสถาบันกษัตริย์ พวกเขาจะไม่แสดงออกอย่างชัดเจนว่าปกป้องสถาบันฯ อย่างจริงจัง ก็เห็นเพียงแต่บางคน ออกมาพูดนิด ๆ หน่อย ๆ ทำนองว่า เรารัก เคารพสถาบันฯ

แต่ถ้ามีการโจมตี นช.ทักษิณ ซึ่งเป็นอดีต นายฯ ละก้อ จะมีลิวลือกระโดดออกมาปกป้อง อย่างเอาเป็นเอาตายจริง ๆ จัง ๆ จนรู้สึกน่ากลัว มากกว่ากลุ่มต่าง ๆ ที่ออกมาแสดงพลังปกป้อง สถาบันฯ

ที่ผมรู้สึกเช่นนี้ก็มีใช่ผมคอยสังเกตการ แสดงออกนะ แต่เห็นจะจ้วงในข่าว และทีวีของกลุ่มคนเสื้อแดง ยังได้ดูที-นิวส์, FMTV, ASTV. ก็ยังเห็นได้ชัดเจนเลยว่ากลุ่มไหนปกป้องสถาบันฯ มากกว่ากัน กลุ่มไหนนอกจากไม่แสดงการ ปกป้องแล้ว กลับปกป้องคนหมิ่นสถาบันฯ เสียอีก ใครไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร เพราะเป็นยุคประชาธิปไตย แต่ขอให้พิสูจน์โดยการดูพฤติกรรมจาก กลุ่มคนต่าง ๆ ในช่องทางที่ผมบอกมา แล้วท่านจะ ประจักษ์แก่สายตาของท่านเอง โดยไม่ต้องเชื่อ หรือฟังใครพูด

๒

ผลพวงจากการแข่งขันกันพัฒนาความเจริญทางวัตถุ
ก็คือทรัพยากรของโลกกำลังจะหมดลง...

• ศาลือโคก ร่วมด้วยช่วยกันหั่นกลอย
พืชให้แบ่งที่ต้องมีวิธีกิน
ให้ปลอดภัยจากพิษกลอย
ความรู้เหล่านี้ถ่ายทอดกันมารุ่นต่อรุ่น
เป็นภูมิปัญญาน่าฟัง

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี

เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

จะเห็นได้ว่าเมื่อคนผู้นั้นจับประเด็นที่เป็น
“บรรทัดถัดไป” และเป็น “บรรทัดสุดท้าย” ของ
เป้าหมายความต้องการในชีวิตได้ ว่าอยู่ที่ “ความ
พ้นทุกข์” จากการเลิกติดยาบ้า ไม่ใช่อยู่ที่ “การ
มีความสุข” จากการได้เสพยาบ้าสมใจอยาก จน
ประจักษ์ถึง “สาเหตุสุดท้าย” ของปัญหาในชีวิตได้ว่า

เกิดจากการติดยาบ้า อันเป็น “ความต้องการส่วนเกิน
ความพอเพียง” ของชีวิต (เพราะถึงจะไม่มียาบ้าเลย
ชีวิตก็มี “ความพอเพียง” ที่จะดำรงอยู่ได้อย่างมีความสุข
การเสพยาบ้าจึงเป็นสิ่งเกินความจำเป็นในชีวิต)

ฉะนั้น การไปติดยาบ้าจึงเป็นความต้องการส่วน

ที่ “**เกินจากความพอเพียง**” ซึ่งทำให้ชีวิตต้องมีภาระล้นล้นมากมาย และทำให้ต้องดิ้นรนแสวงหาสิ่งตอบสนองความต้องการส่วนเกินจากความจำเป็น (หรือเกินความพอเพียง) เหล่านั้น เพื่อนำมาบรรเทาความทุกข์ดังกล่าว การเห็น **เหตุแห่งปัญหาเช่นนี้** จะทำให้มองเห็น “**ชุดของทางเลือกใหม่**” สำหรับชีวิต เพื่อการแก้ปัญหาได้อย่าง “**มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้ มีความสุข**” ที่พอเหมาะพอเพียงที่สุดสำหรับบุคคลผู้นั้นได้มากกว่ากรอบทางเลือกเดิม ๆ เท่าที่เคยมีให้เลือกเป็นต้น

การที่เรียกความต้องการส่วนเกินความพอเพียงของชีวิตว่าเป็น “**สาเหตุสุดท้าย**” ก็เพราะโดยปรกติคนเรามักจะมองสาเหตุของปัญหาออกไปนอกตัวนอกตน (Inside Out) เช่น โทษดินฟ้าอากาศว่าไม่เอื้ออำนวย โทษเพื่อนร่วมงานว่าเอาเรื่องเอาเปรียบ ชี้เกียจ เห็นแก่ตัว โทษครอบครัวญาติพี่น้องว่าไม่มีน้ำใจที่จะให้การช่วยเหลือ โทษหน่วยงานของรัฐว่าทำงานไม่ได้เรื่อง เข้าขามเย็นขาม โทษนักการเมืองว่าเอาแต่ทุจริตคอร์รัปชัน โทษทหารว่าหวงอำนาจ มุ่งแต่จะทำรัฐประหารเพื่อปกป้องสถานะแห่งชั้นของตน หรือโทษโชคชะตาที่ทำให้เกิดมายากจน ฯลฯ โดยสิ่งที่มีจะมองข้ามและกลายเป็น “**สาเหตุสุดท้าย**” ที่สามารถมองเห็นได้ ก็คือการโทษที่ “**ตัวเราเอง**”

เมื่อมองสาเหตุของปัญหาที่ “**ปัจจัยภายนอก**” (External Factors) ซึ่งเราควบคุมตัวแปรได้ยาก ก็จะมีพบแต่ชุดของทางเลือกในการแก้ปัญหาที่มีข้อจำกัดมากมายและเห็น “**ทางตัน**” เนื่องจากอยู่นอกเหนือขอบเขตแห่งศักยภาพที่เราจะไปควบคุมกำหนดอะไรได้

แต่ถ้าปรับเปลี่ยนวิธีคิดใหม่โดยหันกลับมา “**มองตน**” (Outside In) จนเห็นถึงเหตุแห่งปัญหาในมิติที่เกิดจาก “**ตัวของเราเอง**” อันเป็น “**ปัจจัยภายใน**” (Internal Factors) ซึ่งอยู่ในวิสัยที่เรา

สามารถจะควบคุมให้เกิดการปรับเปลี่ยนแก้ไขได้ ถ้าหากมีความมุ่งมั่นตั้งใจ ดังนี้ก็จะช่วยให้มองเห็นชุดของทางเลือกใหม่ ๆ ที่อาจเป็นทางออกของปัญหาในชีวิตที่ตึกว่าเดิม

โดยสุดท้ายถึงแม้จะไม่สามารถแก้ไขปัญหาอะไรตรงปัจจัยภายนอกได้มากมายนัก แต่ถ้าสามารถ “**แก้ที่ใจ**” เพื่อให้สามารถ “**ปล่อยวาง**” ความทุกข์กังวลทั้งหลายลงได้ ก็จะกลายเป็นเครื่องมืออเนกประสงค์ที่สามารถคลี่คลาย “**ภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์**” ได้ในทุก ๆ เรื่อง เหมือนถ้าสามารถทำให้ร่างกายมีความแข็งแรง จนเกิด “**ระบบภูมิคุ้มกัน**” ต่อเชื้อโรคต่าง ๆ ทั้งหลายได้ ก็เท่ากับมียาวิเศษที่สามารถต่อสู้กับเชื้อโรคได้ทุกชนิดโดยไม่จำเป็นต้องรอคอยการวิฉัยหายาปฏิชีวนะทีละชนิดเพื่อมาสู้กับเชื้อโรคทีละตัว (ซึ่งเมื่อเชื้อโรคตัวนั้นเกิดตื้อยา ก็ต้องวิฉัยหายาปฏิชีวนะตัวใหม่ ๆ เพื่อมาสู้กับเชื้อโรค ทีละตัว ๆ) ไม่จบไม่สิ้น

อย่างไรก็ตาม ในการรักษาโรคภัยไข้เจ็บแพทย์ต้องทำหลายอย่างพร้อมกัน เช่น ต้องให้ยาปฏิชีวนะแก่คนไข้เพื่อช่วยทำลายเชื้อโรค ต้องให้ยาบรรเทาตามอาการเพื่อลดความเจ็บป่วยทุกข์ทรมาน ต้องให้ยาวิตามินช่วยเสริมภูมิต้านทานโรค ฯลฯ สุดท้ายที่สำคัญยิ่งก็คือ ต้องให้คนไข้พยายามดูแลรักษาสุขภาพของตัวเอง เพื่อให้ร่างกาย “**แข็งแรงขึ้น**” ด้วยการกินอาหารที่มีคุณค่า ออกกำลังกายพอเพียง และพักผ่อนให้เพียงพอ โดยถ้าคนไข้ไม่ยอมปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตัวเองเลยตามที่แพทย์แนะนำ ก็คงยากที่จะหายจากโรคภัยไข้เจ็บดังกล่าว ตรงข้ามถ้าหากคนไข้หันมาควบคุมพฤติกรรม การออกกำลังกาย การพักผ่อน ฯลฯ อย่างเหมาะสม จนทำให้ร่างกายแข็งแรงขึ้น ดังนี้ ถึงจะไม่ต้องกินยาเลย ก็อาจหายจากโรคภัยไข้เจ็บนั้นได้ด้วยวิธีธรรมชาติบำบัดเป็นต้น

การรักษาโรคเป็นฉับใจ แนวทางการแก้ไข ปัญหาต่าง ๆ ก็ต้องกระทำควบคู่พร้อม ๆ กันไป ในหลายหนทางเฉกเช่นเดียวกัน โดยสิ่งที่ละเอียด ไม่ได้เลยก็คือการหันกลับมาแก้ตรง **“สาเหตุสุดท้าย”** ที่ตัวของเราเองควบคุมด้วย มิเช่นนั้น จะไม่มีทางแก้ปัญหาได้อย่าง **“มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข”** ได้สมบูรณ์ ยิ่งยืนโดยภาพรวมระยะยาว

โครงสร้างทางตรรกะของหลักในการวิเคราะห์ สาเหตุแห่งปัญหาให้ **“เที่ยงตรงในเหตุในผล”** ตามแนวทางแห่งปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในเรื่องอื่น ๆ ก็คล้ายคลึงกับหลักการแก้ปัญหายาบ้าดังที่กล่าวมาข้างต้น เพียงแต่ลองเปลี่ยนเป็นปัญหาเรื่องอื่นใส่เข้าไปในโครงสร้างที่กล่าวมาแทนเรื่องยาบ้า เราก็จะเห็นถึงชุดของทางเลือกใหม่ ๆ ที่สามารถเป็นทางออกของปัญหาต่าง ๆ ในชีวิต อันจะเป็นช่องทางทำให้เห็นถึงทางเลือกที่กว้างขวางขึ้น และ **“ดี”** ยิ่ง ๆ ขึ้นกว่าเดิม

๓.๓ กำหนดขอบเขตเป้าหมายในการแก้ปัญหา

เมื่อสามารถจับประเด็นปัญหาและวิเคราะห์ สาเหตุจนเห็นถึงทางเลือกต่าง ๆ ในการแก้ปัญหา ตามที่กล่าวมาแล้ว ขั้นตอนสุดท้ายของหลักปฏิบัติ ที่สอดคล้องกับหลักคิดข้อแรกของเส้นทางสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง (อันได้แก่ **“การคิดให้เที่ยงตรงในเหตุในผล”**) ก็คือการ **“ตัดสินใจ”** กำหนดขอบเขตเป้าหมายที่จะกระทำ **“เหตุ”** ต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่ **“ผลที่ดี”** ตามที่มุ่งหมาย โดยจะต้องคำนึงถึงความ เป็นไปได้ในการกำหนดเป้าหมายให้พอดีพอเพียงกับ เงื่อนไขของโลกแห่งความเป็นจริงที่เราดำรงอยู่อัน เป็น **“ความใฝ่ฝัน”** ที่ไม่ใช่ **“ความเพ้อฝัน”** เพื่อ การไปให้ถึงเป้าหมายนั้น ๆ

ดังที่ได้ชี้ให้เห็นกรอบการวิเคราะห์จากใน หัวข้อก่อนแล้วว่า ยิ่งสามารถจับประเด็น ปัญหาได้เข้าใกล้ **“บรรทัดสุดท้าย”** ที่เป็นแก่นของ ปัญหามากเท่าไร เราก็จะสามารถเห็นถึง ชุดของเหตุปัจจัยใหม่ ๆ ที่จะ เป็นทางเลือก ในการแก้ปัญหา เพื่อนำไปสู่เป้าหมายสุดท้ายได้ อย่างกว้างขวางครอบคลุมมากขึ้นเท่านั้น และ ในขั้นตอนนี้ก็ต้องตัดสินใจกำหนดขอบเขต เป้าหมายว่าจะมุ่งแก้ตรงเหตุปัจจัยชุดไหน ซึ่งจะ กลายเป็น **“ยุทธศาสตร์”** หรือแนวทางหลัก สำหรับเป็นกรอบกำหนดแผนปฏิบัติในรายละเอียด เพื่อการแก้ปัญหาตามเป้าหมายที่ต้องการต่อไป

ตัวอย่างเช่น ถ้าหากเราคิดว่าการ **“ยาบ้า มาเสพให้ได้สมใจอยาก”** คือขอบเขตเป้าหมาย ในการแก้ปัญหาเพื่อ **“ทำให้ชีวิตมีความสุข”** ดังนั้น ก็จะเป็นตัวกำหนดชุดของเหตุปัจจัยในการ ปฏิบัติเพื่อแก้ปัญหาให้อยู่ภายใต้กรอบข้อ ๑.๑ ถึง ๑.๖ (ตามผังความคิดที่กล่าวมาในข้อ ๓.๒) แต่ ถ้าเราคิดว่าการ **“เลิกยาบ้าให้ได้”** คือขอบเขต เป้าหมายในการแก้ปัญหาที่จะ **“ทำให้ชีวิตมีความสุข”** ก็จะเป็นตัวกำหนดชุดของเหตุปัจจัยสำหรับการ ปฏิบัติเพื่อแก้ปัญหาให้อยู่ภายใต้กรอบข้อ ๒.๑ ถึง ๒.๔ ตามตัวอย่างที่ได้กล่าวมา เป็นต้น

ขั้นตอนการ **“ตัดสินใจ”** เลือกแนวทางที่เป็น เสมือน **“ยุทธศาสตร์”** ในการนำไปสู่เป้าหมาย ของชีวิต จึงเป็นขั้นตอนสำคัญที่จะกำหนดทิศ ทางของวิถีชีวิตให้เดินไปทางไหน ถ้าเลือก ยุทธศาสตร์ของชีวิตผิด เวลา แรงงาน เงินทอง สติปัญญา ทั้งหมดทั้งปวงเหล่านี้ นอกจากจะถูก ทุ่มเทไปในทางที่สูญเปล่าแล้ว ยังอาจกลับกลายเป็น เสมือนหอกที่ย้อนกลับมาทิ่มแทง สร้าง ปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ให้กับชีวิตของเราเพิ่มมากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้นกว่าเดิมอีก

เป้าหมายระดับมหภาค

ในการแก้ปัญหาของบ้านเมือง ขั้นตอนการกำหนดยุทธศาสตร์จะมีความสำคัญมาก เพราะเท่ากับเป็นการชี้ชะตาว่าจะนำพาประเทศชาติสู่ความหายนะหรือความเจริญรุ่งเรือง เช่น เมื่อรัฐบาลทหารของญี่ปุ่นตัดสินใจเลือกยุทธศาสตร์ที่จะทำสงครามกับประเทศสหรัฐอเมริกาโดยการบุกทิ้งระเบิดฐานทัพของสหรัฐที่อ่าวเพิร์ลฮาร์เบอร์อย่างไม่ให้รู้เนื้อรู้ตัว เพื่อชิงความได้เปรียบก่อน ผลที่สุดก็กลายเป็นการตั้งให้ประเทศสหรัฐอเมริกาที่วางตัวเป็นกลางในสงครามช่วงแรกต้องเข้าสู่มหาสงครามโลกครั้งที่ ๒ และประกาศสงครามกับประเทศญี่ปุ่น

สุดท้ายเพราะการตัดสินใจเลือกยุทธศาสตร์ที่ผิดพลาดเช่นนี้ ประเทศญี่ปุ่นก็ถูกทำลายย่อยยับโดยจบลงด้วยระเบิดปรมาณู ๒ ลูก ที่ถูกทิ้งลง ณ เมืองฮิโรชิมา กับนางาซากิ เพื่อยุติสงคราม พร้อมกับชีวิตของพลเมืองญี่ปุ่นนับแสนคน และเมืองทั้งเมืองที่ถูกทำลายราบเป็นหน้ากลองในชั่วพริบตา แล้วในที่สุดผู้นำรัฐบาลทหารของญี่ปุ่นก็ต้องทำฮาราคีรีฆ่าตัวตาย เพื่อหนีความอับอายจากการนำพาประเทศชาติและชีวิตของพลเมืองญี่ปุ่นหลายล้านคนไปสู่ความตาย และความย่อยยับของบ้านเมืองดังกล่าว

หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ยุติลง พร้อมกับการอุบัติของอาวุธนิวเคลียร์ มนุษย์เริ่มตระหนักถึงต้นทุนความสูญเสียชีวิตจำนวนมาก ที่เกิดจากการทำสงครามแย่งชิงความมั่งคั่งจากประเทศอื่นด้วยแสนยานุภาพทางทหาร (อันแตกต่างจากการใช้กองทัพแผ่ขยายอาณาจักร หรือล่าเมืองขึ้นเหมือนสมัยก่อน) เพราะถ้าเกิดสงครามนิวเคลียร์ขึ้นมา กัมมันตภาพรังสีจากอาวุธนิวเคลียร์จะแผ่ขยายไปในชั้นบรรยากาศของโลกจนควบคุมขอบเขตไม่ได้ และแม้แต่ประเทศที่ชนะในสงครามก็จะได้อะไรเลยจากชัยชนะดังกล่าว นอกจากความหายนะที่น้อยกว่าประเทศซึ่งพ่ายแพ้ในสงครามเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เมื่อสิ้นสุดสงครามเย็นพร้อมกับการล่มสลายของสหภาพโซเวียต และลัทธิทางเศรษฐกิจการเมืองแบบคอมมิวนิสต์ ที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าไม่สามารถตอบปัญหาและแก้ปัญหาของมนุษย์โลกก็เข้าสู่สงครามยุคใหม่ถัดจากยุคสงครามเย็น อันคือการทำ “สงครามทางเศรษฐกิจ” ภายใต้ลัทธิทางเศรษฐกิจการเมืองแบบทุนนิยมเสรีประชาธิปไตยที่ครอบงำโลก โดยชนชาติที่มีศักยภาพเหนือกว่าจะอาศัยกฎกติกาของระเบียบโลกใหม่ในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ เป็นเรื่องมือแย่งชิงความมั่งคั่งจากชนชาติที่มีศักยภาพต่อยกว่า แทนการใช้กำลังทางทหารเข้าแย่งชิงกันตรง ๆ เหมือนเช่นสงครามในอดีต

แล้วภายใต้ความเจริญทางวัตถุที่ถูกกระตุ้นโดยการแข่งขันของสงครามทางเศรษฐกิจในโลกยุคโลกาภิวัตน์ มนุษย์ก็เริ่มตระหนักถึงวิกฤตการณ์ครั้งใหญ่ที่กำลังจะเกิดกับมนุษยชาติทั้งโลก เพราะผลพวงจากการแข่งขันกันพัฒนาความเจริญทางวัตถุเหล่านี้ ก็คือทรัพยากรของโลกกำลังจะหมดลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้ำมันที่เป็นแหล่งพลังงานสำคัญของมนุษย์ รวมทั้งภาวะโลกร้อนที่จะทำให้ดินฟ้าอากาศแปรปรวนและก่อเกิดภัยพิบัติธรรมชาติที่สามารถสร้างความหายนะไปทั่วโลก ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากวิธีการพัฒนาทางเศรษฐกิจแบบทุนนิยม บริโภคนิยม ที่ไปปลุกเร้าทำให้มนุษย์เกิดความโลภ ความต้องการบริโภคทรัพยากรของโลกซึ่งมีจำกัดอย่าง “เกินความพอดีพอเพียง” นั่นเอง

ภายใต้บริบทของสภาพปัญหาและแนวโน้มดังที่กล่าวมา เราควรจะเลือก “ยุทธศาสตร์” การพัฒนาชีวิตและบ้านเมืองของเราไปในทิศทางไหน จึงจะ “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข (หรือมีปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์น้อย)” ได้มากที่สุด เท่าที่เงื่อนไขข้อจำกัดต่าง ๆ จะเอื้ออำนวยให้ **๗** อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน,
เผยแพร่

โดย สุรวิชช์ วีรวรรณ

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

ผู้จัดการออนไลน์

ยื่นสภาสิ้นมค. มี
เลือกสรร. กลางปี
เป็น 8 เดือนเฉลี่ย
เพื่อแสดงประกาศกิจการมปี 55 ล่า
2 แสสนชื่อขุนแก้ว รธน. ส่งให้
รัฐสภาสิ้นเดือนนี้ ตั้งเวทีกดยกเลิก
มาตรา 112-พ.ร.บ. กลาโหม

● ภาพอินเทอร์เน็ต

ไต่ถามเงาระบบชินวัตร

ถ้าจะว่าไปแล้วทักษิณคือผลพวงของรัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ ที่ต้องการสร้าง Strong Prime Minister ขึ้นมาตามโมเดลของหมอประเวศ วะสี โดยลืมนึกว่า อำนาจนั้นเป็นกิเลสทำให้คนเดินไปสู่เส้นทางของผลประโยชน์มากกว่าเส้นทางของความถูกต้องเที่ยงธรรม

และลืมนึกว่าระบบสร้างกรอบกติกาขึ้นมาได้ แต่กำหนดจิตใจคนไม่ได้ ดาบที่ตีเล่มหนึ่งถ้าอยู่ในมือโจรก็ไม่ต่างไปจากเครื่องมือของคนชั่ว

นี่อาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้แกนนำเสื้อแดง และเพื่อไทยของทักษิณ พยายามที่จะเคลื่อนไหวเรียกร้องให้นำรัฐธรรมนูญ ๒๕๔๐ มาใช้ โดยอ้าง

ว่ารัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ มาจากเผด็จการ ทั้ง ๆ ที่หากพิจารณาเนื้อหาของรัฐธรรมนูญทั้ง ๒ ฉบับแล้วรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ มีความเป็นประชาธิปไตยมากกว่าในเชิงเนื้อหา เพียงแต่ลดทอนอำนาจนักการเมืองแล้วเพิ่มสิทธิของประชาชนมากขึ้น

เพราะรัฐธรรมนูญแบบ ๒๕๔๐ นั้นเป็นเครื่องมือชั้นดีของกลุ่มทุนที่เข้ามาสู่การเมือง

แต่เรากลับได้ยินกลุ่มคนเสื้อแดงกลุ่มหนึ่งที่อ้างว่าสู้เพื่อ ประชาธิปไตย และบอกว่า ประชาธิปไตยคือเสียงข้างมากของประชาชน เรียกร้องให้ยกเลิกรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ และนำรัฐธรรมนูญ ๒๕๔๐ กลับมาใช้ด้วยข้ออ้างว่า

รัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ มีที่มาจากเผด็จการโดยไม่บอก ว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นรัฐธรรมนูญฉบับเดียว ที่มีที่มาจากประชามติของประชาชนทั้งประเทศ และเก็บเอาสาระสำคัญของรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕๔๐ มาเกือบทั้งหมดยกเว้นที่ลดความเป็น Strong Prime Minister ลงมาเพื่อให้ประชาชน ตรวจสอบได้ง่ายขึ้น และหามาตรการป้องกันไม่ให้องค์กรอิสระถูกรวบงำได้ง่ายขึ้นเหมือนกับ ในยุคที่ระบอบทักษิณเรืองอำนาจ

เวลาได้ฟังเหตุผลของฝ่ายที่ต้องการล้มล้าง รัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ แล้วก็ชวนให้นึกถึงนิทานเรื่อง หมาป่ากับลูกแกะที่แม่ลูกแกะจะไม่ได้ทำให้น้ำขุ่น แต่พ่อแกะทำให้น้ำขุ่น เคยได้ยินกระทั่งว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้เขียนขึ้นมาเพื่อจัดการกับ ทักษิณ (ซึ่งไม่รู้มาตราไหน)

แต่ถ้าพูดว่า รัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ เขียนขึ้นมา เพื่อจัดการกับกลุ่มทุนที่ซื้ออำนาจเข้ามาสู่การเมือง แล้วสร้างอำนาจนิยมไปสู่การแสวงหาประโยชน์ ให้ตัวเอง และทำลายการตรวจสอบในระบอบ ประชาธิปไตย ซึ่งนี่คือระบอบทักษิณอย่าง ที่ นักวิชาการบางคนนิยามหรือไม่ก็ตาม ก็ต้องนับ ว่านี่คือข้อดีของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ไม่ใช่หรือ

ทักษิณหยิบฉวยประโยชน์จากรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ ที่ให้อำนาจนายกรัฐมนตรีอย่างมากกลับมา เป็นเครื่องมือในการแสวงหาประโยชน์ กลไกการ ตรวจสอบถ่วงดุลอำนาจถูกทำลาย แต่ไม่น่าเชื่อว่าเพียงไม่กี่ปีหลังจากทักษิณหนีคุก นักวิชาการ ผู้เคยต่อต้านระบอบทักษิณจำนวนหนึ่งกลับกลายเป็นทางเครื่องของ ทักษิณในการต่อต้านฝ่ายที่ ลุกขึ้นมาโค่นล้มทักษิณ เพราะไม่เห็นด้วยกับ รัฐประหารที่โค่นล้มรัฐบาลที่ตัวเองตำว่าฉ้อฉล

แต่เก็บเอาการที่เคยต่อต้านระบอบทักษิณ มาเป็นเครื่องมือในการตอบโต้ ฝ่ายตรงข้ามเพื่อ

ให้ดูดีว่าตัวเองเคยต่อต้านระบอบทักษิณมาก่อน โดยเฉพาะพวกมหาวิทยาลัยเที่ยงคืนที่เคยมี นิธิ เอียวศรีวงศ์ เป็นหัวใจ

น่าประหลาดว่า ทักษิณซึ่งเป็นตัวแทนที่แจ่ม ชัดของ “ทุนนิยมสามัญ” กลับเป็นเทพเจ้า ของนักวิชาการที่คิดว่าตัวเองมีแนวคิดเสรี ประชาธิปไตย เพราะนักวิชาการเหล่านี้มักเข้าใจ ว่า องค์กรประกอบสำคัญที่สุดของประชาธิปไตย คือการเลือกตั้ง ทั้งที่ในทัศนะของผมแล้ว องค์กรประกอบของประชาธิปไตยที่สำคัญที่สุดคือ การใช้อำนาจหลังการเลือกตั้ง

เพราะเราคงไม่อาจบอกได้ว่า ถ้าเสียง ข้างมากบอกให้ไปฆ่าใครแล้วคือความชอบธรรม

เราจึงเห็น “ขบวนการทักษิณ” ที่มีคนรอบ ตัวทักษิณฝ่ายซ้ายเก่าที่เคยร่วมหัวจมท้ายกับ ทักษิณสร้างขึ้นถูกทำให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของ กระบวนการประชาธิปไตยไปอย่างไร้ที่มา เชื่อ ทั้งที่เมื่อย้อนไปมองระบอบทักษิณแล้วไม่อาจ เรียกได้ว่านี่คือระบอบประชาธิปไตย และถ้ามัน คือระบอบประชาธิปไตยก็คงไม่มีใครคิดคำว่า ระบอบทักษิณขึ้นมาซ้อนทับ และระบอบทักษิณ ก็เป็นนัยที่สำคัญของเผด็จการทุนนิยมไม่ใช่หรือ

แล้วทักษิณซึ่งเป็นต้นตำรับตัวจริงของ ระบอบทักษิณจะมาเป็นผู้นำในระบอบประชาธิปไตย ได้อย่างไร

นักวิชาการบางคนไม่สนใจ “บริบททักษิณ” ที่ มีเป้าหมายเพียงการทวงอำนาจคืนแก่ฝั่งทำตัว เป็นหน่อมแน้มอาโนเนะว่า มวลชนที่ห้อมล้อม ทักษิณคือนักสู้เพื่อประชาธิปไตย สื่อบางค่ายถึง กับยกเอาแกนนำเสื้อแดงคือวีรบุรุษประชาธิปไตย แม้ว่ามวลชนจำนวนไม่น้อยจะมาด้วยใจที่บริสุทธิ์ แต่การให้ท้ายขบวนการของทักษิณก็เหมือน

ผลักดันให้มวลชนจำนวนหนึ่งไปตายแล้ว หลง
เข้าใจว่าตายเพื่อประชาธิปไตยนั่นเอง

ตอนราชประสงค์เราเห็นแกนนำเสื้อแดง
ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกับสมาชิกพรรค เพื่อไทย
ของทักษิณมุ่งที่จะเรียกร้องให้มีการเลือกตั้งใหม่
มากกว่าเรื่อง อื่นในการชุมนุมต่อต้านรัฐบาล
อภิสิทธิ์ และเมื่อเปิดให้มีการเลือกตั้งพวกเขา
เข้าสู่อำนาจแล้วเข้าไปนั่งแทนอภิสิทธิ์ที่พวกเขา
ขับไล่

จากนั้นก็เอาเงินภาษีของประชาชนหลังได้
อำนาจมาชดเชยให้ประชาชนที่ออกมาตายแทน
เพื่อให้พวกเขาได้อำนาจรัฐ ส่วนเรื่องไพร่กับ
อำมาตย์ก็ลืมไปแล้ว เพราะตอนนี้หัวหน้าไพร่
กำลังเป็นอำมาตย์เสียเอง ส่วนไพร่ที่รอดก็กลับ
ไปเป็นประชาชนตาดำ ๆ เหมือนเดิม

วันนี้แกนนำเสื้อแดงจำนวนหนึ่งอาจจะยังคง
สาละวนอยู่กับการเสนอแก้ไข รัฐธรรมนูญ ด้วย
ข้ออ้างแบบหมาป่ากับลูกแกะ แต่สำหรับทักษิณ
แล้วเป้าหมายของเขาอาจมีมากกว่าเพียงว่าทำ
อย่างไรให้ตัวเอง พ้นผิดและได้เงินคืน (เงินอาจ
จะไม่เท่าไรเพราะวันนี้อำนาจอยู่ในมือแล้วเดียว
เงินก็กลับมาเอง) หลังจากเดินเกมพลาดไปแล้ว ๒
ครั้ง คือ อภัยโทษ และข้อเสนอล้มล้างผลพวง
รัฐประหารเฉพาะ ๑๙ กัญยาของนิติราษฎร์

แต่ทั้งหมดนั้นก็ไม่สำคัญเท่ากับว่าเขายังมี
อำนาจรัฐอยู่ในมือหรือไม่ แม้พรรคเพื่อไทยจะได้
คะแนนเสียง ๓๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ของผู้มีสิทธิ
เลือกตั้ง แต่ทักษิณก็มั่นใจว่าเขามีมวลชนที่
ศรัทธาตัวเองมากพอ และยังมีลมหายใจที่ยาวนาน
(แม้จะเคยมีข่าวจากเว็บไซต์เครือข่ายชิงตันโพสต์
เป็น ๑ ใน ๕ ผู้นำที่เป็นตัวอย่างที่เลวเพราะไม่ได้
สร้างความแตกต่างที่ดีให้กับโลกแล้ว ค่อยลด
บทบาทหายไป)

สำคัญที่สุดก็คือ วันนี้ไม่เพียงแต่นักวิชาการ
จำนวนหนึ่งที่หันไปสวามิภักดิ์ทักษิณหรืออย่าง
น้อยก็ใช้ชบวนการของทักษิณบริบทของทักษิณ
เป็นเครื่องมือในการไปสู่เป้าหมาย ของตัวเอง
คนที่มิบทบาทสำคัญในสังคมจำนวนหนึ่งก็หันไป
รับใช้ทักษิณ เครือข่ายของทักษิณ และเงินของ
ทักษิณ

คนสำคัญ ๆ จำนวนมากติดกับดัก “ก้าวหน้า”
และ “ล่าหลัง” ที่แนวร่วมทักษิณ สร้างขึ้นและ
พยายามทำให้เห็นว่าพวกทักษิณก้าวหน้า และ
พวกตรงข้ามทักษิณล่าหลัง ไม่ใช่เรื่องซ้ายกับขวา
แต่เป็นฝ่ายที่เอาทักษิณกับไม่เอาทักษิณ

ประเด็นเรื่องมาตรา ๑๑๒ ก็เป็นเรื่องสำคัญ
ที่ทำให้หลายคนมองข้าม “บริบททักษิณ” เพราะ
ติดกับดักเรื่อง “ก้าวหน้า” กับ “ล่าหลัง” แม้
กระทั่งอำนาจันท์ ปันยารชุนก็ติดกับดักนี้

“ก้าวหน้า-ล่าหลัง” กับวาทะการลู่เพื่อ
ประชาธิปไตยที่ชวนไพร่เผาเมืองแล้วล่อให้คน
ออกมาตายเพื่อ หวังเป็นเครื่องมือล้มรัฐบาล
ช่วงชิงอำนาจ ได้ผลทั้งในการได้อำนาจรัฐกลับ
คืนมาแล้วสร้างความเกลียดชังว่ามีอำนาจเหนือ
รัฐบาลว่าบงการเอาชีวิตประชาชน

วันนี้ไม่มีใครสนใจว่าทักษิณเป็นนักโทษหนีคดี
คนทุจริตที่ไม่ยอมรับกระบวนการยุติธรรมของไทย
ทั้งสื่อ ปัญญาชน และสาธารณชนในทุกชนชั้น
ต่างพากันยอมรับที่ให้นักโทษหนีคดีนำพาประเทศ
และยอมรับว่าการเป็นนายกรัฐมนตรีของ
ยิ่งลักษณ์เป็นเพียงพิธีกรรมอำพรางในระบอบ
ประชาธิปไตย

หรือเรากำลังจะปล่อยให้บ้านเมืองเปลี่ยน
ผ่านจาก “ระบอบทักษิณ” ที่มีทักษิณเป็นปฐมไป
สู่ “ระบอบชินวัตร” อย่างสมบูรณ์แบบ.

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน,
เผยแพร่

โดย ASTVผู้จัดการออนไลน์
๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

พท.ผนิกล.ว.โทคม.291
เป้า378เสียง
ปพป.ชค'ตีเชคเบลา'สร.

เสียงสนับสนุนในสภาที่มีอยู่เต็มเปี่ยม
อย่าว่าแต่จะเสนอลบล้างผิดเลย
หากจะเสนอแก้ไข “สุนัขเป็นกระบือ” ก็คงทำได้
เพราะนาที่นี้จะทำอะไรก็ทำได้
ไม่มีใครกล้าขัดขวางอยู่แล้ว

“แม่” ออกแตกตาย รื้อรัฐธรรมนูญไม่ไหว ต้องดันนิรโทษฯ พันผัดก่อน!!

ผ่าประเด็นร้อน

คะแนนเสียงในรัฐสภาจำนวน ๓๙๙-๑๙๙ เสียง เห็นชอบในวาระแรกให้แก่ไขรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๙๑ เพื่อนำไปสู่การเลือกตั้งสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ (ส.ส.ร.) เป็นขั้นตอนตาม “พิธีกรรม” ประชาธิปไตยสำหรับการ “รัฐประหาร” ฉีกรัฐธรรมนูญรูปแบบใหม่เมื่อสุดสัปดาห์ก่อน รับรองว่าต้องสร้างความมั่นใจออกมั้นใจให้แก่ทักษิณ ชินวัตร และเครือข่ายทั้งหมด เพราะนี่คือจำนวนตัวเลขที่พิสูจน์กันได้อย่างชัดเจนว่า ทุกอย่างอยู่ในมือของพวกเขาอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดแล้ว

ดังนั้นอย่าได้แปลกใจที่เวลานี้จะได้เห็นอาการ “กว้าง” จนควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ทั้งในและนอกสภาให้เห็นกันอยู่ดาษดื่น ขณะเดียวกันไม่ต้องไปเสียเวลาติดตามการสอบสวนของสภาว่าจะเกิดขึ้นตามเสียงเรียกร้องของนายกรัฐมนตรีน.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง “เมามาย” ในสภา ซึ่งเป็นเขตพระราชฐาน ไร้จริยธรรมหรือไม่ เพราะเสียเวลาเปล่า รู้ทั้งรู้ว่าเสียงข้างมากอยู่ในกำมือใคร

แม้แต่ตัวประธานสภาฯ สมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ นาที่นี้ก็แทบหมดสภาพความเป็นประมุขสถาบันนิติบัญญัติลักษณะไม่ต่างจากแค่ “พนักงานธุรการ” ไร้ความหมายโดยสิ้นเชิงแล้ว

อย่างไรก็ดี หากพิจารณาจากการแก้ไขรัฐธรรมนูญ หรือหากเรียกให้ถูกต้องก็คือ การรัฐประหารฉีกรัฐธรรมนูญรูปแบบใหม่ผ่านทางบริษัทพรรคการเมืองภายใต้การอุปถัมภ์ของ “ทุนสามานย์” ที่ว่ากันว่ากำลังเดินไปได้สวยตามขั้นตอนที่วางแผนเอาไว้ทุกอย่าง

ขณะเดียวกัน หากพิจารณาให้ตรงจุดเข้าไปอีกก็ต้องบอกว่าเป็นการฉีกทิ้งรัฐธรรมนูญแล้วร่างขึ้นมาใหม่ตามความต้องการของ “นายเงิน” ก็คือทักษิณ ชินวัตร นั่นเอง และความต้องการที่ว่าก็คือลบล้างความผิด ให้กลับมาใช้อำนาจอีกครั้ง และได้ทรัพย์สินที่ถูกยึดไปกลับคืนมา ส่วนเนื้อหาจะเป็นประชาธิปไตยแค่ไหนหรือไม่มันก็เป็นเพียง

ข้ออ้างที่บาง ครั้งดูแล้ว “ตัดจริต” เท่านั้น

เพราะถ้าพิจารณาไล่เรียงกันไปตั้งแต่นายยัน บ่าวจากพฤติกรรมในอดีต ล้วนแล้วแต่ต้องแฉ รับใช้อยู่กับเผด็จการทั้งสิ้น เพราะคนอย่าง ทักษิณ ที่สามารถร่ำรวยจนต่อ ยอดเป็นมหาเศรษฐีในเวลานี้ก็ล้วนแล้วแต่ค้อมหัว “กุมไข่” รับใช้เผด็จการ รสช. เพื่อแลกกับสัมปทานดาวเทียมมาแล้วทั้งสิ้น หรือแม้แต่นักประชาธิปไตยอย่าง ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง ในอดีตก็เคยร่วมก่อการรัฐประหารจน กลายเป็นหนึ่งใน “กบฏเมษาฮาวาย” จนต้อง ระเห็จไปอยู่ในคุกอยู่พักใหญ่ คนพวกนี้แหละหรือจะมีจิตวิญญาณประชาธิปไตย มันก็หลอกต้มได้ เฉพาะพวกที่ไม่รู้เท่าทัน และพวกคนไทยประเภท ที่วางเฉย “ธุระไม่ใช่” เท่านั้นแหละ

แต่ถึงแม้ว่าทุกอย่างจะอยู่ในมือและรูดคืบ คุมเอาไว้อย่างเบ็ดเสร็จแล้วก็ตาม แต่ถ้าถามว่า สำหรับการรื้อยกเครื่องรัฐธรรมนูญใหม่ขึ้นมา ลักฉับหนึ่งมันก็ต้องใช้เวลา แม้ว่าจะร่นเวลากัน เข้ามาแบบด่วนจี้ นั่นคือจะรวบรัดให้เสร็จภายใน ๑๘๐ วันหรือ ๖ เดือนก็ตาม แต่มันก็ยังไม่ทันใจ อยู่ดี ขณะเดียวกันในระหว่างที่กำลังร่างกันอยู่ เพลิน ๆ อยู่ นั่นอะไรมันก็อาจเกิดขึ้นได้ ไม่ว่าจะ เป็นอุบัติเหตุที่ทำให้รัฐบาล ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ล้มคว่ำลงได้ตลอดเวลา เพราะคนที่เป็นพี่ชายคนใน ครอบครัวเดียวกันย่อมรู้ดีว่าสติปัญญาของน้องสาว ตัวเองว่ามีแค่ไหน ซึ่งที่ผ่านมามันเริ่มจับได้ ไล่ทันเรื่อย ๆ ยิ่งทอดเวลานานไปก็ยิ่งเสี่ยง

นอกจากนี้ หากพิจารณาจากสถานการณ์ โลกมันก็ไม่เป็นใจเท่าใดนัก โดยเฉพาะเรื่องราคา น้ำมันที่พุ่งขึ้นไม่หยุด ทำให้ส่งผลต่อราคาค่า ครองชีพสูงขึ้นจนควบคุมไม่ได้ ไม่มีทางที่จะ กระจากลงมาได้เลย เวลานี้ราคาน้ำมันดีเซลซึ่งเป็นต้นทุนหลักราคาเกือบถึงลิตรละ ๓๒ บาทเข้าไปแล้ว และยังมีการส่งสัญญาณจากผู้บริหารบริษัทน้ำ มันเข้ามาล่าสุดว่าภายในสิ้นปีหน้า นี้จะมีการปรับ

ขึ้นราคาน้ำมันอีกระลอก

ด้วยขั้นตอนเวลาการแก้หรือยกร่างรัฐธรรมนูญ ใหม่ที่แม้ว่าจะเร่งให้ เร็วอย่างไร อย่างน้อยก็ต้อง ใช้เวลาไม่ต่ำกว่า ๖ เดือนดังกล่าว และที่สำคัญการ “หลอกต้ม” ชาวบ้านมันก็ต้องทำให้ “แนบเนียน” หน่อย ไม่งั้นจะพัง ซึ่งกรณีหลัง นี้แหละที่ทำให้รวบรัดมากเกินไปไม่ได้มากนัก เมื่อเป็นแบบนี้มันก็ไม่ทันใจจึงต้องเปิดเกมรุกใน รูปแบบใหม่เข้ามาอีกระลอก นั่นคือ การเสนอ ร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรม หรือล่าสุด เตรียมใช้ชื่อใหม่ตบตาว่า พระราชบัญญัติ ประรองดองๆ ซึ่งรูปแบบก็มาในแนวเดียวกับที่เคย ใช้วิธีเยียวยากคนเสื้อแดงโดยพ่วงประโยชน์ ให้กับ คนอื่นไปด้วย คราวนี้ก็คือจะลบล้างความผิดให้ ทักษิณ นั้นแหละ และที่สำคัญใช้เวลาไม่นานแค่นี้ไม่กี่วันก็เรียบร้อยแล้ว

ที่ผ่านมา ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง ที่ประกาศว่า เป็นคนดำเนินการลากเข้าสภา โดยจะดำเนินการ หลังจากนี้ไป ซึ่งเนื้อหาสาระในร่างกฎหมายดังกล่าวก็มีการเปิดเผยออกมาแล้วว่ามีเพียงแค่ ๖ มาตรา ล้นกระชับ ไม่เย็นเยื่อ เอาเป็นว่าแค่ให้ ทักษิณพ้นผิดเป็นใช้ได้ และที่ผ่านมามันที่เสนอ คือ เฉลิม เจ้าเก่าก็ไม่ได้ปิดบังความจริงเลย แม้แต่น้อย ทั้งนี้เป็นเพราะมันใจเสงสนับสนุนใน สภาที่มีอยู่เต็มเปี่ยม อย่าว่าแต่จะเสนอลบล้าง ผิดเลย หากจะเสนอแก้ไข “สุนัขเป็นกระปือ” ก็ คงทำได้ เพราะนาที่นี้จะทำอะไรก็ต้องได้ ไม่มีใคร กล้าขัดขวางอยู่แล้ว

ด้วยความที่เป็นจริงและปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ดังกล่าว ทำให้ ทักษิณ ไม่นั่นใจและไม่ทันใจ จึง ต้องเร่งเกมให้มีการนิรโทษกรรมให้เขาโดยเร็วที่สุด เพราะถ้ารอนานไปแม้อีกนิดเดี๋ยวก็อาจออกแตก ตายก็ได้ จึงต้องประกันความชั่วเอาไว้ก่อน!!

๗

คัมภีร์ฝ่ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๒๓)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ

(Detoxification program)

การตรวจวินิจฉัยพื้นฐาน
ด้วยศาสตร์การแพทย์แผนจีน
การตรวจพื้นฐานที่สำคัญทางการแพทย์จีน
มี ๔ วิธี ได้แก่

๑. การดู
๒. การฟัง และการดมกลิ่น
๓. การถาม
๔. การจับชีพจร และการคลำ

๑. การดู

‘การดู’ เป็นวิธีการตรวจวินิจฉัยโดยการสังเกตความผิดปกติหรือความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายนอกร่างกาย ได้แก่ การดูความมีชีวิตชีวา การดูสีหน้า การดูลักษณะรูปร่างท่าทางการดูลิ้น การดูสิ่งขับถ่าย และการดูการคัดหลั่งต่างๆ

จุดประสงค์ในการตรวจวินิจฉัยด้วย ‘การดู’ เพื่อประเมินพยาธิสภาพของอวัยวะภายในที่

สะท้อนออกมาให้เห็นความผิดปกติของร่างกายภายนอก ทำให้เข้าใจถึงสถานะของโรคได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การดูใบหน้าและการดูลิ้น ทางการแพทย์จีนถือว่า “เป็นอวัยวะสำคัญที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับอวัยวะภายในมากที่สุด”

ตัวอย่างเช่น...

อวัยวะภายใน	สิ่งที่สะท้อนถึงความสมบูรณ์
หัวใจ	สีหน้าแจ่มใส การแสดงอารมณ์เป็นธรรมชาติ การพูดชัดเจน มีสติสัมปชัญญะปกติ และมีปฏิริยาตอบสนองรวดเร็ว
ปอด	จังหวะการหายใจที่ดีและสม่ำเสมอ
ม้าม	มีกล้ามเนื้อที่ดูสมบูรณ์แข็งแรง การเคลื่อนไหวของแขนขาเป็นไปได้อย่างคล่องแคล่ว
ตับและไต	มีความตื่นตัวดี มีแววตาเป็นประกายสดใส

ความมีชีวิตชีวา	ลักษณะที่ปรากฏ	สะท้อนให้เห็นถึง
มีชีวิตชีวา	มีความรู้สึกตัวดี แววตามีประกาย ใบหน้าอิ่มเปล่งปลั่ง การแสดงทางอารมณ์เป็นธรรมชาติ การพูดเปล่งเสียงชัดเจน หายใจสม่ำเสมอ กินได้ปกติ กล้ามเนื้อไม่ฝ่อลีบ ตอบสนองดี	‘เจ็งซี’ สมบูรณ์ ‘จิงซี’ ยังไม่ถูกทำลาย ร่างกายแข็งแรง หรืออาการของโรคยังไม่พบ แนวโน้มของโรคไปในทางที่ดี
ไม่ค่อยมีชีวิตชีวา	มีความรู้สึกตัวไม่ดี แววตาไม่สดใส ใบหน้าไม่เปล่งปลั่ง ไม่ค่อยพูดจา กินอาหารน้อย หายใจไม่เต็มปอด กล้ามเนื้ออ่อนแรง	‘เจ็งซี’ ไม่เพียงพอ ‘จิงซี’ ถูกทำลาย ร่างกายอ่อนแอ อาการของโรคพบ แนวโน้มของโรคค่อนข้างดี ยังฟื้นฟูได้
ขาดชีวิตชีวา	เซื่องซึม ไม่มีสติ แววตาหมองคล้ำ ใบหน้าชूनมัว การแสดงทางอารมณ์ไม่ค่อยสอดคล้อง การพูดไม่ปกติ เพ้อเจ้อ หายใจไม่สม่ำเสมอ หอบ กินอาหารไม่ได้ ผอมแห้งเห็นกระดูก กล้ามเนื้อฝ่อลีบ ไม่มีกำลัง	เจ็งซี ถูกทำลายอย่างมาก ‘เจ็งซี’ พร่อง อาการของโรคหนัก แนวโน้มของโรคไม่ดี

ความมีชีวิตชีวา	ลักษณะที่ปรากฏ	สะท้อนให้เห็นถึง
มีชีวิตชีวาเทียม	พบในผู้ป่วยที่มีอาการหนัก แต่อยู่ ๆ ก็กลับดูมีชีวิตชีวา แววดากลับมามีประกาย ใบหน้ามีสีแดงเหมือนทาแป้งที่แฉะ มีความอยากอาหาร พุดจาไม่หยุด ลุกขึ้นมาเดินได้	‘เจ็จซี’ พร่องอย่างมาก หยีนหยาง เริ่มออกจากร่างกาย อาการของโรคอยู่ในขั้นอันตราย เป็นสัญญาณก่อนจะดับมอด
ความมีชีวิตชีวาแปรปรวน	‘ซิมเศร้า’ เฉื่อยชา เหม่อลอย ชอบพูดกับตัวเอง หัวเราะร้องไห้ผิดปกติ ‘คลุ้มคลั่ง’ อารมณ์พลุ่งพล่าน ไม่สงบ หัวเราะไปดำไป ทำลายข้าวของ ขึ้นไปยืนที่สูงร้องเพลง ถอดเสื้อเดิน ‘ซัก’ ล้มหมดสติเฉียบพลัน ไม่รู้สึกตัว น้ำลายฟูมปาก มีเสียงร้องแปลก ๆ แขนขากระตุกเกร็ง ตื่นมาเป็นปกติ	มีเสมหะอุดกั้นในระบบไหลเวียน มีไฟเสมหะรบกวนหัวใจ ลมดับและเสมหะปิดกั้น ทวารส่วนบน

๑) การดูสีหน้า

สีหน้าที่ผิดปกติ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงของสีผิวและความสดใส อันเนื่องมาจากการเจ็บป่วย ซึ่งแบ่งเป็น ๕ สี ตามอวัยวะภายในทั้ง ๕ ดังนี้

สีหน้า	อวัยวะ	โรคหรือกลุ่มอาการ
เขียว	ตับ	กลุ่มอาการจากลม โรคตับ กลุ่มอาการปวด กลุ่มอาการความเย็น เลือดคั่ง
แดง	หัวใจ	กลุ่มอาการความร้อน (ร้อนแกร่ง / ร้อนพร่อง) กลุ่มอาการหยางลอยขึ้นบน
ดำ	ไต	ไตพร่อง (หยางไตพร่อง / หยีนไตพร่อง) น้ำคั่งคั่งในร่างกาย โรคเกี่ยวกับระบบเลือด เลือดคั่ง กลุ่มอาการความเย็น
ขาว	ปอด	กลุ่มอาการความเย็น กลุ่มอาการพร่อง (เสียเลือด)

นอกจากการดูสีหน้าแล้ว ยังมีการดูลักษณะรูปร่างว่าแข็งแรง อ่อนแอ อ้วนหรือผอม ดูลักษณะร่างกายเฉพาะส่วน เช่น ดูเส้นผม ดูดวงตา การดูสารคัดหลั่ง เช่น เสมหะ น้ำลาย น้ำมูก อาเจียน เป็นต้น

๒) อ่านต่อฉบับหน้า

ทุกคนเกิดมาเรียนรู้กรรมและชดใช้กรรม
หากชาตินี้ไม่อดทนชดใช้หนี้กรรมให้เบาบางลง
และสร้างคุณงามความดีไว้เป็นทุนให้มาก ๆ ไว้
อีกสิบชาติหรือร้อยหรือพันชาติที่รออยู่ในวันข้างหน้า
วิบากกรรมคงตามติดไปไม่รู้จบ

ความต๊วงนี้

๑. พุดให้กำลังใจแก่เพื่อน (เพื่อนโดนย้ายงาน แม้ไม่ได้ทำผิดก็ต้องย้าย เพราะเจ้านายเมื่อยจะฟังคนฟ้อง และไม่ได้เชื่อคนฟ้องด้วย แต่ต้องตัดปัญหาโดยย้ายเพื่อนไปอยู่หน่วยอื่น คนนี้ฟ้องจะได้ไม่มีเรื่องฟ้องอีก ที่ทำงานจะได้สงบ.. (๕๕๕) เราฟังแล้วคิดว่าเรื่องอย่างนี้ก็มีด้วย ไม่ยุติธรรม ยังกะบางฝ่ายเอาประเทศเป็นตัวประกัน ถ้าไม่ยอมจะป่วนประเทศ..แต่จะอย่างไรได้ ในเมื่อเจ้านายจนปัญญา ไม่มีวิธีแก้ปัญหาคคนนี้ฟ้องที่ดึกกว่านี้ เฮ้อ..ชีวิต)
๒. ยินดีกับความดีที่ผู้อื่นทำได้ (เพื่อนรุ่นน้องสำนัก ผิดที่ล้มล้างชีวิตไป ๑ มี๑ และตั้งใจไม่ล้มอีก)

ทำวันนี้ให้ดี...

สมหวังหนุ่มพิการวัยสามสิบห้าปี เป็นใบ้หูหนวกมาแต่กำเนิด แถมเมื่อสิบปีที่ผ่านมามีตาทั้งสองข้างก็บอดสนิท ซ้ำเติมความพิการหนักเข้าไปอีก หมอบอกว่าเป็นต่อกระจกปิดแก้วตาดำจนมองอะไรไม่เห็นเลย ตอนนั้นถ้าได้ผ่าตัดก็คงไม่ตาบอด แต่เพราะสมหวังเป็นใบ้และหูหนวกทำให้การสื่อสารขั้นตอนการผ่าตัดทำได้ยาก ในที่สุดก็ต้องปล่อยเลยตามเลย

ความมืดสนิทเข้าปิดบังดวงตา แต่สมหวังยังคงจดจำสภาพแวดล้อมทั้งในบ้าน และบริเวณรอบ ๆ บ้านได้ดี และยังจำมือของแม่ได้อย่างแม่นยำคราแม่เอื้อมมาสัมผัส

เมื่อตื่นนอน สมหวังจะคลานออกจากมุ้งคลำทางมาที่ประตู ใช้มือลูบฝาไปทางซ้ายถึงประตูหลังบ้าน คลานไปที่มุมสุดของเรือนครัวซึ่งเป็นห้องน้ำ เมื่อทำกิจธุระหนักเบาส่วนตัวเสร็จแล้วก็

คลำหาชิ้นตักน้ำชำระล้างทำความสะอาดด้วยตัวเองได้

เมื่อหิวก็คลานคลำทางตรงไปที่ตู้อาหารหยิบกระติบข้าวลงมาวาง ความหาถ้วยน้ำพริก ล้ำรับกับข้าววางใกล้ ๆ เปิดกระติบควักข้าวเหนียวหนึ่งออกมานั้นจิ้ม อิ่มแล้วก็เก็บกระติบข้าวและสำรับไว้ในตู้เช่นเดิม จากนั้นก็คลานไปหาน้ำดื่มในตู้เย็นที่ตั้งอยู่มุมห้อง

ห่างจากตู้เย็นไปทางซ้ายสองเมตร เป็นประตูออกไปข้างบ้าน มีเปลญวนผูกไว้กับต้นลำไยและต้นมะม่วง สมหวังคลานออกไปและขึ้นนอนไกวเปลอย่างมีความสุขตามประสา

ชีวิตประจำวันของสมหวังก็คงมีเพียงเท่านี้... ห้องนอน ห้องน้ำ เรือนครัว และเปลญวนใต้ต้นไม้ข้างบ้าน

ทุก ๆ วันที่ผ่านมา แม่จะคอยดูแลชุบน้ำเช็ดใบหน้า ซอกคอ หรือเอาเสื้อผ้าที่สะอาดมาผัดเปลี่ยนให้ แต่วันนี้สมหวังล้มผลัดได้ว่าเป็นมือน้องชาย... ได้แต่นึกสงสัย แม่ไปไหน และอีกหลาย ๆ วันต่อมาก็ยังคงเป็นมือของน้องชายเหมือนเดิม แม่อยู่ไหน แม่ไปไหน ความคิดสับสน คิดถึงแม่ รุมเร้าให้อยากรู้ แต่สมหวังก็จนปัญญาที่จะรู้ว่าแม่ไปไหน เพราะข้อจำกัดการรับรู้ทั้งทวารหู ทวารตาที่ดับสนิทลงอย่างถาวร

สมหวังชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้ แม้จะมีความหมายที่ดี แต่ในชีวิตจริงกลับมีแต่ความคิดคาดหวังหวังเพียงแค่นี้ให้สุขภาพร่างกายมีความสุขสมบูรณ์ครบสามสิบสอง ก็จะเป็นบุญมากล้นแล้ว แต่วิบากกรรมชุดหนึ่งก็จัดสรรให้ชีวิตจึงน่าเวทนานัก

หลังจากผ่าตัดก้อนเนื้องอกออกจากรังไข่แล้วเสร็จ ก็ได้มาพักอยู่ที่เตียง ๑๘ อรพินยังคงนอนหลับตานิ่ง สายสวนปัสสาวะยังต่อไว้ สายน้ำเกลือก็ยังคงปักที่แขนขวา สายเครื่องวัดความดันโลหิตยังรัดคางเอาไว้เช่นกัน “เป็นไง รู้สึกตัวหรือยัง” สมชัยสามีคู่ทุกข์คู่ยากที่นั่งอยู่ข้างเตียงถามขึ้น อรพินพยักหน้าพร้อมยกมือขึ้นให้รู้ว่ายังคงรับรู้อะไรได้คืออยู่

อรพินนึกทบทวนอีกครั้ง การผ่าตัดรวมในครั้งนี้นับได้ถึง ๕ ครั้ง นับตั้งแต่ผ่าตัดครั้งแรกคือการผ่าตัดทำหมัน ซึ่งผู้หญิงส่วนมากมักจะนิยมคุมกำเนิดด้วยวิธีผ่าตัดทำหมันกัน แต่การผ่าตัดในครั้งที่สอง-สาม-สี่-ห้านี้ เป็นการผ่าตัดเอาก้อนเนื้องอกออกจากรังไข่ หมอบอกว่าในหนึ่งปีหรือสองปีมันก็อาจจะงอกโตขึ้นมาใหม่อีกคงจะไม่หายขาด ต้องมารับยาระงับเอาไว้เป็นช่วง ๆ ทุกสองหรือสามเดือนต่อครั้ง อรพินรู้ดีว่าการรับยาระงับเนื้องอกนั้นจะมีอาการอาเจียน เบื่ออาหาร อ่อนเพลีย และผมจะร่วงหมดทั้งหัว จะมีอาการทุข์ทรมานอยู่ตลอดเวลาในช่วงที่รับยาเจ็ดหรือแปดวัน

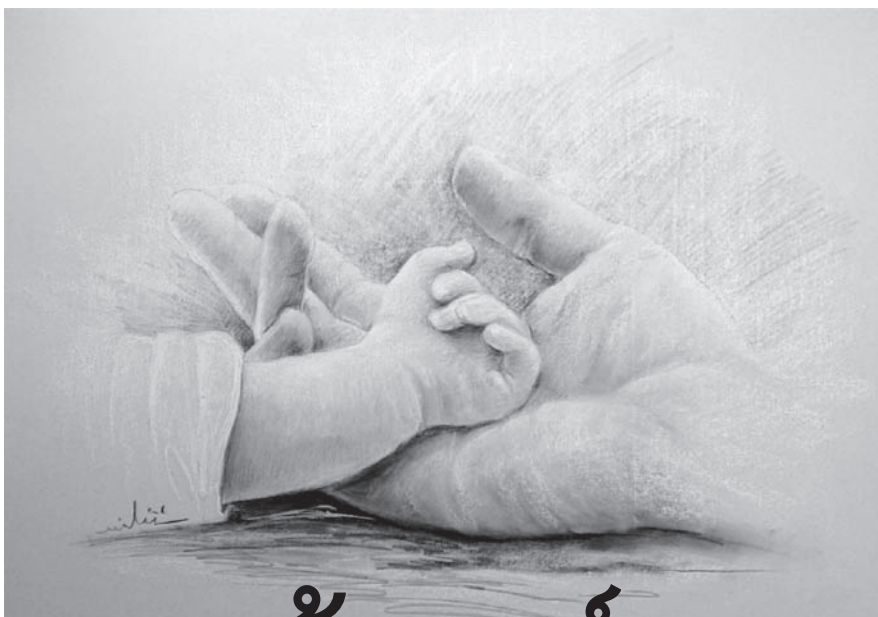
แม้ความเจ็บปวดจะสอดแทรกตลอดก็ตาม แต่ความรู้สึกคิดถึงห่วงใยลูกผู้พิการที่อยู่ทางบ้านก็ไม่อาจลืมนลงได้ อรพินพูดขึ้นทั้งที่ยังนอนหลับตา “พี่ช่วยโทรไปบอกลูกด้วยว่า ตอนกลางคืนช่วยลูกมาห่มผ้าสมหวังด้วย เพราะในช่วงนี้อากาศมันหนาว”

หลายครอบครัวมีความสุข ทุกคนมีสุขภาพดี มีที่ทำกิน มีกิจการที่พอเลี้ยงชีพ พอมีอยู่มีกินไป ได้ตลอดทั้งปี ก็นับได้ว่าเกิดมาโชคดียิ่งยวดอยู่แล้ว

แต่อรพินเกิดมาอาภัพ พอมีครอบครัวมีลูกคนแรกก็พิการมาแต่กำเนิด เป็นความทุกข์ทางใจยากที่จะจางคลาย พอแก่ตัวก็เป็นโรคทางกายที่เรื้อรัง ความทุกข์ทั้งกายและใจถาโถมมาไม่ขาดสาย แต่อรพินยังคงทนสู้ชีวิต มีโอกาสก็พยายามมุ่งสร้างกรรมดีไว้ให้มาก ๆ เพราะเธอเข้าใจในคำว่า ทุกคนต่างก็เกิดมาเรียนรู้อุกรรมและชดใช้กรรม หากชาตินี้ไม่อดทนชดใช้หนี้กรรมให้เบาบางลง และสร้างคุณงามความดีไว้เป็นทุนให้มาก ๆ ไว้ อีกสิบชาติหรือร้อยหรือพันชาติที่รออยู่ในวันข้างหน้า วิบากกรรมคงตามติดไปไม่รู้จบ

ความทุกข์ทั้งกายและใจจะเบาบางได้อย่างไร ถ้าไม่ทำกรรมปัจจุบันให้ดี... ๓

ผู้เยาว์จะทำนิติกรรมใด ๆ
 ต้องได้รับความยินยอมของผู้แทนโดยชอบธรรมก่อน
 การใด ๆ ที่ผู้เยาว์ได้ทำลงปราศจากความยินยอมเช่นนั้นเป็นโมฆียะ
 เว้นแต่จะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

ผู้เยาว์

• ภาพจากอินเทอร์เน็ต

ผู้เยาว์ กฎหมายถือว่าเป็นผู้หย่อนความสามารถในการทำนิติกรรม เพราะเห็นว่าไม่มีความชัดเจนในชีวิตเพียงพอที่จะจัดการระมัดระวัง ดูแลผลประโยชน์ได้เสียของตนเองอย่างเต็มที่ จึงต้องคุ้มครองไม่ให้คนอื่นเอาเปรียบ โดยกฎหมายกำหนดเป็นหลักทั่วไปไว้ในมาตรา ๒๑ ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้เยาว์จะทำนิติกรรมใด ๆ ต้องได้รับความยินยอมของผู้แทนโดยชอบธรรมก่อน การใด ๆ ที่ผู้เยาว์ได้ทำลงปราศจากความยินยอมเช่นนั้นเป็นโมฆียะ เว้นแต่จะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น”

การที่กฎหมายบัญญัติดังกล่าวเพื่อที่จะให้ผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้เยาว์ช่วยระมัดระวังผลประโยชน์ของผู้เยาว์ในการทำนิติกรรม บิดาและมารดาเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ ฉะนั้นทั้งบิดาและมารดาจะเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมของ

ผู้เยาว์ ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตายหรือมีเหตุที่ถูกถอนอำนาจปกครอง อำนาจปกครองนั้นจะไปอยู่แก่อีกฝ่ายหนึ่งเพียงฝ่ายเดียว แต่ถ้าหากทั้งบิดามารดาตายหรือถูกถอนอำนาจปกครองหมดกฎหมายจึงให้มีการตั้งบุคคลอื่นมาเป็นผู้ปกครองของผู้เยาว์ ซึ่งผู้ปกครองผู้เยาว์นั้นจะเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้เยาว์ ฉะนั้น โดยหลักทั่วไปแล้วการกระทำการนิติกรรมต่าง ๆ ของผู้เยาว์ผู้เยาว์จะต้องได้รับความยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรมก่อน นิติกรรมนั้นจึงจะมีผลสมบูรณ์

นิติกรรมบางอย่างที่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นพิเศษ ไม่ยอมให้ผู้แทนโดยชอบธรรมทำแทนผู้เยาว์หรือยินยอมให้ผู้เยาว์ทำ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากศาลก่อน แต่โดยทั่วไปแล้วในการทำนิติกรรมของผู้เยาว์นั้นกระทำได้ ๒ ทาง คือ

ผู้เยาว์กระทำนิติกรรมด้วยตนเองโดยผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้เยาว์ให้ความยินยอม หรือมิฉะนั้นผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้เยาว์ทำนิติกรรมอันนั้นแทนผู้เยาว์ ทั้งนี้เพราะเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองนั้น กฎหมายให้มีอำนาจจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์ได้ ซึ่งรวมถึงเรื่องการทำนิติกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้เยาว์ และบทบัญญัติในเรื่องของผู้ใช้อำนาจปกครองนี้ในกรณีของผู้ปกครองก็ให้นำไปใช้โดยอนุโลม ฉะนั้นผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้เยาว์ไม่ว่าจะเป็นบิดามารดาหรือผู้ปกครองซึ่งเป็นบุคคลอื่นก็มีอำนาจที่จะทำนิติกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินแทนผู้เยาว์ได้

บุคคลจะบรรลุนิติภาวะได้ใน ๒ กรณี คือ

๑. โดยอายุ เมื่อมีอายุ ๒๐ ปีบริบูรณ์ตามมาตรา ๑๙ หรือ

๒. โดยการสมรส ตามมาตรา ๒๐ เมื่อการสมรสนั้นได้ทำตามมาตรา ๑๔๔๘

ถ้าบุคคลนั้นยังไม่บรรลุนิติภาวะก็จะมีสถานะทางกฎหมายเป็น “ผู้เยาว์” ซึ่งจะก่อให้เกิดผลเกี่ยวกับความสามารถในการใช้สิทธิ ดังนี้

หลัก

(๑) ผู้เยาว์ไม่อาจทำนิติกรรมได้โดยลำพัง

(๒) นิติกรรมที่ผู้เยาว์ทำต้องได้รับความยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรมก่อนการทำนิติกรรม

การให้ความยินยอมของผู้แทนโดยชอบธรรมกฎหมายไม่ได้บัญญัติว่าจะต้องให้แก่ใคร ฉะนั้นจะให้แก่ใครก็ได้ ผู้แทนโดยชอบธรรมสามารถให้ความยินยอมแก่ตัวผู้เยาว์ให้ไปทำนิติกรรมนั้นหรือให้ความยินยอมกับผู้ที่รับการแสดงเจตนาจากผู้เยาว์

การให้ความยินยอมนี้ไม่มีกฎหมายกำหนดแบบ อาจให้ความยินยอมด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือโดยชัดแจ้ง หรือให้ความยินยอมโดยปริยายก็ได้ แม้นิติกรรมที่ผู้เยาว์ทำไปนั้นจะมีกฎหมายบังคับว่าต้องทำเป็นหนังสือ หรือต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือจึงจะฟ้องร้องบังคับคดีได้ก็ตาม

การให้ความยินยอมนั้น โดยหลักทั่วไปผู้แทน

โดยชอบธรรมจะต้องให้ความยินยอมแก่ผู้เยาว์ในการที่จะทำนิติกรรมเป็นราย ๆ เป็นครั้งคราว ไม่ใช่ให้ความยินยอมเป็นการทั่วไปว่าผู้เยาว์จะไปทำนิติกรรมอะไรก็ได้ทั้งนั้น ทั้งนี้เพราะกฎหมายมีเจตนารมณ์ให้ผู้แทนโดยชอบธรรมช่วยระมัดระวังผลประโยชน์ได้เสียของผู้เยาว์ในการทำนิติกรรมแต่ละครั้ง ถ้าให้ความยินยอมเป็นการทั่วไปแก่ผู้เยาว์แล้ว ก็จะเป็นการขัดกับเจตนารมณ์ของกฎหมาย หากมีการให้ความยินยอมเป็นการทั่วไปโดยไม่จำกัดว่าเรื่องอะไรเท่ากับผู้เยาว์ไม่ได้รับความยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรมในการทำนิติกรรม ถ้าทำไปนิติกรรมนั้นก็จะเป็นโมฆะ ซึ่งอาจเป็น

(๒.๑) การได้รับความยินยอมเป็นกรณี ๆ ไป ตามมาตรา ๒๑ หรือ

(๒.๒) การได้รับความยินยอมอย่างกว้างๆ คือ ภายในกรอบหรือขอบเขตที่ผู้แทนโดยชอบธรรมกำหนดตามมาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗

(๓) ถ้าได้รับความยินยอม “ภายหลัง” จากการทำนิติกรรมแล้ว กรณีอาจกลายเป็นการให้สัตยาบัน ซึ่งก็คือการรับรองนิติกรรมที่ทำไปแล้วให้มีผลสมบูรณ์ตลอดไป

ข้อยกเว้น

(ก) มาตรา ๒๒ เกี่ยวกับนิติกรรมที่ให้ผู้เยาว์ได้สิทธิหรือหลุดพ้นจากหน้าที่ เช่น รับการปลดหนี้

(ข) มาตรา ๒๓ เกี่ยวกับนิติกรรมที่เป็นเรื่องเฉพาะตัวของผู้เยาว์ เช่น การรับรองบุตร

(ค) มาตรา ๒๔ เกี่ยวกับนิติกรรมที่เป็นเรื่องสมแก่ฐานะและความจำเป็นการดำรงชีวิตของผู้เยาว์ เช่น การซื้ออาหารรับประทานในชีวิตประจำวัน

(ง) มาตรา ๒๕ เกี่ยวกับการทำพินัยกรรมของผู้เยาว์ ผู้เยาว์ที่อายุสิบห้าปีบริบูรณ์สามารถทำพินัยกรรมได้

(๔) ถ้าผู้เยาว์ทำนิติกรรมโดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรม ก่อนการทำนิติกรรม และการทำนิติกรรมนั้นก็ไม่เข้าข้อยกเว้นที่กฎหมายกำหนดไว้แล้ว นิติกรรมที่ทำนั้น

จะตกเป็นโมฆียะตามมาตรา ๒๑

มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ผู้แทนโดยชอบธรรมอาจให้ความยินยอมแก่ผู้เยาว์ในการประกอบธุรกิจทางการค้าหรือธุรกิจอื่น หรือในการทำสัญญาเป็นลูกจ้างในสัญญาจ้างแรงงานได้ ในกรณีที่ผู้แทนโดยชอบธรรมไม่ให้ความยินยอมโดยไม่มีเหตุอันสมควร ผู้เยาว์อาจร้องขอต่อศาลให้สั่งอนุญาตได้”

วรรคสอง บัญญัติว่า “ในความเกี่ยวพันกับการประกอบธุรกิจหรือการจ้างแรงงานตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้เยาว์มีฐานะเสมือนดังบุคคลซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้ว”

ตามบทบัญญัติดังกล่าว ถ้าผู้เยาว์โตพอเพียงแล้ว มีความคิดความสามารถที่จะทำมาหากินได้ อาจจะไปรับจ้างทำงานตามสัญญาจ้างแรงงาน หรือไปประกอบธุรกิจต่าง ๆ ได้ ผู้แทนโดยชอบธรรมเห็นสมควรก็อาจยินยอมให้ผู้เยาว์ไปประกอบธุรกิจหรือรับจ้างเช่นนี้ได้ เมื่อให้ความยินยอมแล้ว ในการประกอบธุรกิจหรือในการปฏิบัติงานตามสัญญาจ้างแรงงานนั้น ผู้เยาว์อาจจะต้องไปทำนิติกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจหรือในการรับจ้างตามสัญญาจ้างแรงงานดังกล่าว ซึ่งผู้เยาว์มีอำนาจทำได้โดยไม่ต้องขออนุญาตจากผู้แทนโดยชอบธรรมอีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้ก็โดยถือเสมือนว่าผู้เยาว์มีฐานะเป็นผู้บรรลุนิติภาวะแล้วในส่วนที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจหรือการจ้างแรงงานนั้น เช่น ผู้เยาว์อายุ ๑๘ ปี ไปขอเงินทุนมาเปิดร้านขายอาหาร ผู้แทนโดยชอบธรรมอนุญาต ในการเปิดร้านขายอาหารนั้นผู้เยาว์ทำสัญญาเช่าตึกแถวมาเพื่อเปิดเป็นร้านขายอาหาร ต้องซื้ออาหารสดมาประกอบอาหาร ต้องทำสัญญาจ้างแม่ครัว จ้างบริการ หากมีคนมาซื้ออาหารก็ต้องทำสัญญาซื้อขายกับเขา นิติกรรมสัญญาต่าง ๆ เหล่านี้หลังจากที่ได้รับอนุญาตให้เปิดร้านประกอบการค้าขายอาหารแล้ว ผู้เยาว์ไม่ต้องไปขออนุญาตผู้แทนโดยชอบธรรมอีก นิติกรรมใด ๆ ที่เกี่ยวข้อง

กับการประกอบการค้านี้ ผู้เยาว์มีอำนาจทำได้โดยลำพังเสมือนว่าตนได้บรรลุนิติภาวะแล้ว

ทำนองเดียวกัน ในกรณีที่ทำสัญญาจ้างแรงงาน โดยได้รับความยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรมให้ผู้เยาว์ไปรับจ้างแรงงาน หลังจากทำสัญญาจ้างแรงงานแล้ว อาจจะต้องมีการปรับปรุงสัญญา มีข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างที่ผู้เยาว์นั้นอาจจะต้องตกลงกับนายจ้างต่อไป ในการทำนิติกรรมสัญญาภายหลังที่เกี่ยวกับการจ้างอันนั้น ผู้เยาว์ไม่ต้องมาขออนุญาตผู้แทนโดยชอบธรรมอีก

ถ้าหากผู้เยาว์มีความสามารถที่จะประกอบกิจการธุรกิจการค้า หรือรับจ้างตามสัญญาจ้างแรงงาน แต่ผู้แทนโดยชอบธรรมไม่ให้ความยินยอมโดยไม่มีเหตุสมควรตามมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งตอนท้าย ก็เปิดโอกาสให้ผู้เยาว์ไปยื่นคำร้องขอให้ศาลสั่งอนุญาตให้ตนประกอบธุรกิจการค้าหรือทำสัญญาจ้างแรงงานตามที่ต้องการนั้นได้ ถ้าศาลอนุญาต ผู้เยาว์ก็สามารถไปทำนิติกรรมได้โดยไม่ต้องขออนุญาตจากผู้แทนโดยชอบธรรมอีกโดยถือเสมือนว่าเป็น ผู้บรรลุนิติภาวะแล้ว

ถ้าการประกอบธุรกิจหรือการทำงานที่ได้รับความยินยอม หรือที่ได้รับอนุญาตตามวรรคหนึ่งหลังจากทำไปแล้วปรากฏว่าผู้เยาว์ทำไม่ดี ก่อให้เกิดความเสียหายถึงขนาดหรือเสื่อมเสียแก่ผู้เยาว์ มาตรา ๒๗ วรรคสาม ให้ผู้แทนโดยชอบธรรมมีอำนาจบอกเลิกความยินยอมที่ได้ให้ไว้แก่ผู้เยาว์ หรือถ้าเป็นกรณีที่ศาลสั่งอนุญาตให้ทำเช่นนั้น ผู้แทนโดยชอบธรรมก็สามารถมาร้องขอต่อศาลเพื่อให้เพิกถอนการอนุญาตที่ได้ให้ไว้แก่ผู้เยาว์นั้น ถ้าผู้แทนโดยชอบธรรมบอกเลิกโดยไม่มีเหตุสมควร มาตรา ๒๗ วรรคสี่ ให้อำนาจผู้เยาว์มาร้องขอต่อศาลให้เพิกถอนการบอกเลิกความยินยอมของผู้แทนโดยชอบธรรมนั้นได้ ถ้าบอกเลิกความยินยอมแล้ว ผู้เยาว์จะทำนิติกรรมอะไรก็ตามต้องกลับมาขออนุญาตผู้แทนโดยชอบธรรมอีก

วรรคสุดท้ายของมาตรา ๒๗ บัญญัติว่า “การ

บอกเลิกความยินยอมโดยผู้แทนโดยชอบธรรมหรือ การเพิกถอนการอนุญาตโดยศาล ย่อมทำให้ฐานะ เสมือนดังบุคคลซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้วของผู้เยาว์สิ้นสุดลง แต่ไม่กระทบกระเทือนการใด ๆ ที่ผู้เยาว์ได้ กระทำไปแล้วก่อนมีการบอกเลิกความยินยอมหรือ เพิกถอนการอนุญาต” เป็นบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองแก่กิจการที่ผู้เยาว์ได้กระทำไปก่อนที่จะมีการบอกเลิกความยินยอม หรือเพิกถอนการ อนุญาตโดยสิ่งต่าง ๆ ที่ทำไปก็ยังสมบูรณ์

ผู้แทนโดยชอบธรรม สำหรับผู้เยาว์นั้นผู้แทน โดยชอบธรรมก็คือผู้ที่มีหน้าที่ดูแลผลประโยชน์ ของผู้เยาว์ ในการให้ความยินยอมในการทำ นิติกรรมแก่ผู้เยาว์ หรือเป็นผู้บอกล้างนิติกรรมที่ ผู้เยาว์ทำไปโดยไม่ได้ได้รับความยินยอมก่อนการทำ นิติกรรม หากเห็นว่านิติกรรมที่ผู้เยาว์ทำไปนั้น ทำให้ผู้เยาว์เสียเปรียบ หรือเป็นผู้ให้สัตยาบันแก่ นิติกรรมที่ผู้เยาว์ทำไปโดยไม่ได้ได้รับความยินยอมจาก ผู้แทนโดยชอบธรรมก่อนการทำนิติกรรม หาก เห็นว่านิติกรรมที่ทำไปนั้นเป็นประโยชน์แก่ผู้เยาว์

สำหรับมาตรา ๑๕๗๔ บัญญัติว่า “นิติกรรมใด อันเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้เยาว์ดังต่อไปนี้ผู้ใช้ อำนาจปกครองจะกระทำมิได้ เว้นแต่ศาลจะอนุญาต

(๑) ขาย แลกเปลี่ยน ขายฝาก ให้เช่าซื้อ จำนอง ปลดจำนอง หรือโอนสิทธิจำนอง ซึ่งอสังหาริมทรัพย์ หรือสังหาริมทรัพย์ที่อาจจำนองได้

(๒) กระทำให้สูญสิ้นลงทั้งหมดหรือบางส่วนซึ่ง ทรัพย์สินของผู้เยาว์อันเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์

(๓) ก่อตั้งภาระจำยอม สิทธิอาศัย สิทธิเหนือ พื้นดิน สิทธิเก็บกิน ภาระติดพันในอสังหาริมทรัพย์ หรือทรัพย์สินอื่นใดในอสังหาริมทรัพย์

(๔) จำหน่ายไปทั้งหมดหรือบางส่วน ซึ่งสิทธิ เรียกร้องที่จะให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินในอสังหาริมทรัพย์ หรือสังหาริมทรัพย์ที่อาจจำนองได้ หรือสิทธิ เรียกร้องที่จะให้ทรัพย์สินเช่นว่านั้นของผู้เยาว์ ปลอดจากทรัพย์สินที่มีอยู่เหนือทรัพย์สินนั้น

(๕) ให้เช่าอสังหาริมทรัพย์เกินสามปี

(๖) ก่อข้อผูกพันใด ๆ ที่มุ่งให้เกิดผลตาม (๑)

(๒) หรือ (๓)

(๗) ให้กู้ยืมเงิน

(๘) ให้โดยเสนาหา เว้นแต่จะเอาเงินได้ของ ผู้เยาว์ให้แทนผู้เยาว์เพื่อการกุศลสาธารณะ เพื่อ การสังคม หรือตามหน้าที่ธรรมจรรยา ทั้งนี้ พอ สมควรแก่ฐานะานุรูปของผู้เยาว์

(๙) รับการให้โดยเสนาหาที่มีเงื่อนไขหรือค่า ภาระติดพัน หรือไม่รับการให้โดยเสนาหา

(๑๐) ประกันโดยประการใด ๆ อันอาจมีผล ให้ผู้เยาว์ต้องถูกบังคับชำระหนี้หรือทำนิติกรรม อื่นที่มีผลให้ผู้เยาว์ต้องรับเป็นผู้ชำระหนี้ของ บุคคลอื่นหรือแทนบุคคลอื่น

(๑๑) นำทรัพย์สินไปแสวงหาประโยชน์นอก จากในกรณีที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๕๙๘/๔ (๑) (๒) หรือ (๓)

(๑๒) ประนีประนอมยอมความ

(๑๓) มอบข้อพิพาทให้อนุญาตโตตุลาการ วินิจฉัย” ๒

พ.จ.บริการพฤษะ ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

จงเรียนรู้ให้ถูกชัด
จงหัดทำให้ดีสุด
จงฝึกหยุดให้ได้เด็ด

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ - รตน เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี

จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๑

ปิดท้าย

พ.ศ.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

วันล้างแผ่นดิน

เมื่อสีดำ ผันแปร เป็นสีขาว
ก็ถึงคราว คนชั่วช้า ขึ้นเป็นใหญ่
แผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง แผ่นดินไทย
วิปริตเป็น แผ่นดินภัย...เพราะการเมือง

พรรคการเมือง กลับกลาย เป็นกองโจร
แฝงปล้นชาติ โชกโชชน สืบต่อเนื่อง
แอบอ้างอิง ว่าพัฒนา ชาติรุ่งเรือง
แท้ประเทือง จำเพาะ พวกพ้องตน

ไอ้อกเอ้ย น่าอนาถ ประหลาดนัก
แจ้งประจักษ์ ข้าราชการ ทุกแห่งหน
นาม "ในพระบาท - สมเด็จเจ้า" ถ้วนทุกคน
โยยอมนทน อยู่ใต้ การเมืองทราม

เกียรตินิยม คักคักศรี ลั่นแล้วหรือ
ลัทธิปฏิญาณ เคยยึดถือ ถูกเหยียดหยาม
องค์กรรัฐ นานา เขาคุกคาม
ทั้งลามปาม ล่วงล้ำ สถาบันฯ

วีรของชาติ ดังดูตาย ไม่ยื่นหยัด
ลำแดงชัด ต่อต้าน เข้มแข็งขัน
ประชาข่ม ใจซ้ำ ลือลัมพันธ์
รอคืนวัน ล้างแผ่นดิน...สิ้นขุมโจร

๒